EBRU OJEN

ET YİYENLER BİRBİRİNİ ÖLDÜRSÜN

EDEBİ ŞEYLER

EDEBİ ŞEYLER

Ebru Ojen, 1985'te Malatya'da doğdu. Dokuz Eylül Devlet Konservatuvarı Sahne Sanatları Opera ve Oyunculuk Ana Sanat Dalı bölümünden mezun ol-du. İlk romanı *Aşı*, 2014 senesinde yayımlandı. İstanbul'da yaşıyor ve yaz-maya devam ediyor.

Ebru Ojen

Et Yiyenler Birbirini Öldürsün

EDEBİ ŞEYLER

EDEBİ ŞEYLER 032

Roman 002

Et Yiyenler Birbirini Öldürsün / Ebru Ojen

Birinci Baskı: Ekim 2017
Yayın Yönetmeni: Ali Özgür Özkarcı

Düzelti: Mehmet Erte
Sayfa Tasarımı: Selin Kalkan
Kapak Tasarımı: Ömer Ozan Erdoğan
ISBN 978-605-5185-97-8

Baskı ve Cilt: Step Ajans Matbaacılık
Göztepe Mah. Bosna Cad. No:11 Mahmutbey-Bağcılar / İstanbul
0212 446 88 46
Sertifika No: 12266

©Edebi Şeyler 2017
Sertifika No: 22775
©Ebru Ojen
Et Yiyenler Birbirini Öldürsün - Edebi Şeyler

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılan kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Edebi Şeyler Arap Cami Mah. Yemeniciler Sok.
No: 50 Ömer Han K: 4 D: 4-5 Karaköy / İstanbul
Tel: (0212) 238 62 02 / E-posta: edebiseyler@gmail.com

BİRİNCİ BÖLÜM

1

*

Hay Allah, nereye koydum şu çekici? Bulamıyorum. Duvara çivi çakmam lazım. Çiviyi çaktıktan sonra bir de resim asmak gerek, çünkü bu siktiğimin duvarının karşımda çıplak durması sinirime dokunuyor. Üzerinde resim asılı olmayan bir duvar ne işe yarar? Bir duvarın boyası dökülmüş olabilir, üzerinde lekeler, küfler olabilir ama resimsiz düşünülemez! Nasıl bomboş durdu bunca zaman anlamış değilim? Gözümden kaçmış olmalı. Yoksa çoktan hallederdim ben bu işi. İnşallah çekici yüklüğe koymamışımdır. Eğer öyle bir aptallık ettiysem sittin sene getiremem onu oradan. Arka odanın kapısına kadar gidebilsem kendime madalya takacağım zaten. Ne olacak şimdi? Acaba kanepenin altına mı koydum çekici? Olabilir. Bir ara bulduğum her şeyi oraya tıkıyordum. Kesin kanepenin altında! Ee? Nasıl kaldıracağım ben şimdi bunu? Eşek ölüsü gibi mübarek. Yok, imkânsız, bu şey yerin-

den oynamıyor. Of! Olmuyor işte olmuyor, çok ağır. Kollarımda derman kalmadı. Zaten dün gece gözüme uyku girmemişti. Sabaha kadar kustum durdum. Başımın ağrısı beni mahvetti. Öleceğimi sandım, Allah korusun! Ölmek istemem bu yaşta. Ölüm gençlerin hakkı. İlk önce onlar ölsün. Bari birazcık uyuyabilseydim. En iyisi mi şuracığa uzanayım. Duvarı daha sonra hallederim. Hazır başımın ağrısı hafiflemişken uyumanın tam zamanı. Çivi gibi olurum uyandığımda. Çekicin de canı cehenneme. Varsın resimsiz kalsın şu güzelim duvar. Resim asarsam çok abartılı durur. Kuyruğunu açtı açacak bir tavuskuşu gibi. Aman, çok kötü bir görüntü. Tavuskuşu doğa için bile fazlasıyla abartılı bir hayvan zaten, onu andıran bir şeyin tam karşımda durmasını istemem. Çekiç de arka odada kalsın. Ne demeye onu bulmaya niyetlendim ki? Sabah sabah kafamı yorduğum meseleye bak. Böyle önemsiz şeylere kafayı takmasam olmaz sanki. Kime çekmişim böyle? Babama mı? Yok daha neler! Hiç çekilmez öyle takıntılı adamlar. Taktıkları şeyleri canları gibi severler, hatta âşık olurlar onlara. Kafalarına kazıdıkları değişmez düşüncelerden başka hiçbir şeyi önemsemezler. Dünya yansa umurlarında olmaz öylelerinin. Acı çektiriyor bana böyle şeyler. Bir çekiç, bir duvar kimsenin tahmin edemeyeceği kadar çok acı çektirebilir insana. Hemen aklımdan çıkarmam gerek bu zırvaları. Başka şeyler düşünmeliyim. Ha gayret, az kaldı, başka şeyler düşünüyorum. Güzel şeyler, çiçekler, göller... Of, olmuyor! Şimdi de kanepenin oymaları gözüme batıyor. Bu nasıl bir zevksizlik böyle? Böyle çirkin şey görmedim ömrümde! Şu iğrenç desenler, cıvıltılı köşeler...

Bunlar gözümün önünde dururken nasıl uyuyabilirim? En iyisi diğer tarafa dönmek. Ama öyle yaparsam bu sefer bomboş duvarı göreceğim. Çırılçıplak duran küflü duvarı. Ne kötü duruyor, sanki birazdan sinir bozucu bir kahkaha atacakmış gibi. Çıldırtacak bu eşyalar beni. En iyisi her şeyin üstüne bir örtü örtmek. Nereye koymuştum örtüleri? Biraz daha düşün, biraz daha... Yok, yok, yok! Aklıma gelmiyor işte. Aptal adam! Aptal! İçimden bir his, örtülerin de kanepenin altında olduğunu söylüyor. Hislerime güvenirim ben. Beni asla yanıltmazlar.

Kanepeyi kaldırmaya çalışmak hiç de iyi bir fikir değildi. Kolumu incittim. Çok ağrıyor. Kırıldı mı acaba? Kırılsa yerimde duramazdım. Bu laf da ne sinir bozucudur. Yerimde duramıyorum işte, mutlaka kırılması mı gerek? Çok ağrıyor. Demek ki kolum kırılmadığı halde yerimde duramıyorum. Çöpe atacağım bu kanepeyi. Hem çok ağır hem de çirkin. Rahat da değil üstelik. Üzerinde yanlışlıkla uyusam uyandığımda taşa yatmışım gibi her yanım ağrıyor. Nefret ediyorum böyle eşyalardan. Kaba saba, işe yaramaz. Şunun rengine bak! İğrenç. Kahverengi! Örtü de yoktu altında, çekiç de. Garip bir şekilde, kanepenin altında hiçbir şey yoktu. Neden hiçbir şey yoktu acaba? Bomboş kalmış. Evin içinde boş kalan tek yer olduğunun farkındaymış gibi karşımda gururla duruyordu. Tükürdüm o boşluğa. Artık dolu. Bu evde hiçbir eşya ayrıcalıklı değildir. Olamaz! Hiçbir şey başına buyruk davranamaz bu evde! Bu yüzden o örtüleri de çekici de saklandığı yerden er ya da geç çıkaracağım.

Çok uykum var, yatak odasına gitmeyeli yıllar oluyor. Oraya gidemiyorum. Yollar kapalı. En son bıraktığımda yatağın yayları fırlamıştı. Sırf bu yüzden salona geçtim. Salonda uyumak zorunda kalmamın sebebi o yatak. Sırtımı o kadar ağrıtıyordu ki! Rutubet ve bozulmuş raylar etimi çürütecekti neredeyse. Güneş almayan kötü bir oda orası. En azından salon güneş alıyor. Tabii ki perdeleri açmaya cesaret edebilirsem. Eskiden, akşamüzerleri, perdeleri açtığımda çok güzel bir ışık vururdu salona. Yumuşacık, rengârenk. İzlemeyi severdim. Ne zamandır gözlerim bayram etmiyor. Eskidendi o çılgınlıklar. Perdeleri sonuna kadar açtığım, pencereleri araladığım günler geride kaldı. Şimdiki halimden şikâyetçi değilim ama ara sıra perdeleri açmak iyi geliyordu bana. Mis gibi günlerdi. O zamanlar perdeler bu kadar soluk değildi. Bordo muydu perdelerin rengi? Yoksa yeşil mi? O kadar solmuşlar ki ne renk olduklarını dahi seçemiyorum. En iyisi onları da çöpe atmak. Yenisini almaya gerek yok. Dokunmak istemiyorum onlara. Nasıl tahammül etmişim bunca zaman bu çirkin şeylere? Hem de boydan boya bütün duvarı kaplamışlar. Çıldırtır insanı böyle perdeler. Hepsini toplayıp atacağım. Kesin kararımı verdim. Renkleri biraz belirgin olsa, birini masaya birini de kanepeye örterdim. Ama değil işte. Bu berbat çaputlar hiçbir yere örtülmez. Yok yok, en iyisi atmak onları. Hatta masa ve kanepeden önce onları atmalı.

Kolum şişmeye başladı. Keşke hiç kaldırmasaydım kanepeyi. Bunun böyle olacağı belliydi. Davul gibi şişti kolum. Şimdi nasıl geçecek bu ağrı? Şuralarda bir yer-

lerde krem olacaktı. Bulsam da onunla ovsam. Ecza dolabında mıydı? Ecza dolabındadır krem, nerede olacak? Şuraya çıkabilsem dolaba yetişir elim. Neden bu kadar yükseğe monte etmişim bu şeyi? Bendeki de akıl işte, boyum uzunmuş demek ki önceden. Eh, yaşlılık dediğin aklını da kısaltıyor boyunu da. Hay aksi, alamadım kremi! Gördüm ama! Mavili turunculu bir şeydi. Ha gayret! Bir kez daha denemek lazım.

Dolap kırıldı. Darmadağın oldu. İçindekilerle beraber kafama düştü. Kafam da şişti. O kadar asılmasaydım keşke. Kremi buldum. Aradığım krem değilmiş ama olsun. Bu da iş görür.

Dakikalardır kolumu ovuyorum. Bana mısın demedi. Şimdi daha çok ağrıyor kolum. Eskisinden daha beter şişti üstelik. Krem mi işe yaramadı, yoksa ovmak mı? Her ikisi de iyi gelmemiş olabilir. Kremin ne kremi olduğunu bir türlü anlayamadım. Biraz karıncalandırıyor, yakıyor kolumu. Üzerinde bir şeyler yazıyor ama ben anlamam yabancı dilden. Eskiden biraz bilirdim. İngilizce, işte çat pat. Şimdi o da kalmadı. Bir komşumuzun oğlu İngilizce öğretmişti bana. Sonra da turist gezdirmeye kadar vardırmıştık işi.

Nevzat'ın akıl almaz işleri işte... Komşumuzun oğlunun adıydı Nevzat. O daha doğmadan Allah onu öğretmen yapmıştı. Anasına kendisini nasıl emzireceğini bile o öğretmişti, anlattığına göre. Tanıdık tanımadık herkesin yanında böbürlenerek bunun lakırdısını çevirirdi.

Nevzat, bilip bilmemesi önemli değil (dünyada adı yalnız bir kez anılsa yeter), duyduğu her şeyi bize öğretmeye çalışırdı. Mesela, bilardo oyununu bilmediği halde bana o öğretmişti. Ben de hayatımda hiç bilardo masası görmediğim halde nasıl oynandığını çok iyi bilirdim. İngilizce tek kelime bilmeden mahalledeki çocuklara İngilizce öğretebilen yegâne insan Nevzat'tı. Onu hayranlıkla dinleyip bir güzel İngilizce öğrenmiştim. Sonra birkaç veledi peşine takıp Mısır Çarşısı'nı gezmeye gelen turistleri söğüşlemeye giderdi. Çoğu zaman beni de alırdı yanına. Hiç bilmediğimiz İngilizce ile turist gezdirirdik. Nevzat, özellikle yaşı büyük kadın turistlerle, ayrı bir hava ile konuşurdu. Sanki bilinmeyen bir şair, keşfedilmemiş genç bir filozofmuşçasına bakışlarını buğulandırırdı. "Yes abla, burası dünyamız mavi yuvarlak," derdi; bunu söylerken gökyüzüne başını çevirir, gözlerini doldurur, sonra bulutların arasına gizlenmiş bir gerçeği yalnız o anlamış gibi turistin şaşkın yüzüne bakarak "Burası da Mısır çarşısı," diye eklerdi.

Ben ilkokulu bitirene kadar İstanbul'da Nevzatların komşusu olarak yaşadık. Sonra babam bir kış gecesi, aniden, yaz başı memlekete gideceğimizi söyledi. Yaz geldiğinde, Nevzat'ı son kez göremeden, Maraş'a taşındık.

Babası gibi Nevzat'ın da ava merakı vardı. İstanbul'un avcıları, katilleri desem daha iyi, Rumeli yakasında, Bakırköy'ün ilerisinden başlayıp Büyükçekmece'ye kadar uzanan kırlık arazide, özellikle Ambarlı, Beylikdüzü, Hadımköy ve Haramidere'de, Karadeniz kıyısın-

da Karaburun'da, Anadolu yakasında ise Maltepe'den Kartal'a kadar uzanan arazilerde o zamanlar tavşan, bıldırcın, çulluk, ördek avlarlardı.

Babası ava Nevzat'ı da götürürdü. Avdan döndüklerinde Nevzat, bize her şeyi baştan sona, heyecandan mora çalan benziyle anlatırdı. Ulu bir destan dinliyormuş gibi kimisi çişini, kimisi nefesini tutarak dinlerdi Nevzat'ın maceralarını. Ben ise güzelim hayvanlara yapılan zulmü sonuna kadar dinlemeye dayanamazdım, kulaklarımı tıkardım. Nevzat gibi iyi yürekli bir insanın babasının yaptıklarını hayranlıkla anlatmasına şaşardım.

Nevzatların evin önünde iki tane zağar av köpeği beklerdi. Avcılar bu cins köpeklere kopay derler. Anadolu'da kokuyla iz süren köpeklere verilir bu ad. Çoban köpekleri gibi havayı değil yeri koklayan köpeklerdir bunlar. Diğerlerinin aksine, av sudan bile geçse kokusunu kolaylıkla alırlar. Kopaylar özellikle tavşan avında ustadırlar. Kopay, tavşanı yatağından kaldırdığında ağlamaya benzer bir şekilde havlar, avcı da bu ağıt gibi havlamayı duyunca çiftesine sarılır.

Zağarlar ise kopayların en yamanıdır. Batı Trakya'dan Oğuz boylarıyla Anadolu'ya gelmişler, insanın hayvanlara ettiği zulmün bin türlüsünü bir de bizim topraklarda görmüşlerdir. Kısa tüylü, içine cin kaçmış gibi hareketli, candan atılgan köpeklerdir Zağarlar.

Nevzatların zağarlarından birinin adı Fatıhanım, diğerininki ise Babaali'ydi. İkisinin de siyah-kahverengi

tüyleri, keskin, acıklı bakışları vardı. Fatıhanım, Babaali'den iki kez yavrulamış ama kör gözlü şeytan bir yavrusunu bile sağ bırakmamıştı. Nevzat bazı zamanlar bu duruma için için öfkelenir, mahallemizin boş sokaklarında "Şeytaaan, şeytan, senin de oğulların şu dünyada ekmek yemesin," diyerek dolanırdı.

Bıldırcınlara geçit kuşları oldukları için en akla gelmedik yerlerde görülseler de, en çok sahile yakın arazilerde rastlanır. Eylül-ekim aylarında bıldırcınlar Karadeniz'i canhıraş geçtikten sonra geceleyin bitap halde kendilerini Türkiye kıyılarına atar, ertesi gün dinlenip beslenmek için sahile yakın arazilere yayılırlar; böylece Nevzat'ın babası gibi katillere gün doğardı.

Ama Nevzat'ın babası en çok tavşan avına giderdi. Tavşan için sabahın kör vaktinde Fatıhanım'la Babaali'yi meraya salardı. Tavşanın izini bulan kopaylar uzun uzun fasılalı ağlamaya başlarlardı. Köpekler tavşan yatağının izinde ilerledikçe ağlamasını sıklaştırırdı. Vaveylayı koparan tavşan, kopayları şaşırtmak için yana ve ileriye uzun sıçrayışlar yapardı. Nevzat'ın babası bu gürültüleri duyar duymaz tavşanın geçebileceği münasip yerleri tutar ve tavşana atış yapardı.

Anasıyla ablası, kış aylarında Nevzat'la babasının vurdukları tavşanların kafasını kesip bir gece boyunca kara yatırırlardı. Kar sabaha kadar tavşanların kanını iyice emdikten sonra bahçelerindeki tandırda yahni yaparlardı.Yahninin kokusu bizim eve ulaşınca anam "Yine et yiyorlar canları çıkasıcalar," derdi.

Anam, et yemezdi, eve et sokmazdı da. "Hayvanları seven, etini yemez" derdi. Ona göre günahtı. Etli yemek yapmadığı için babamdan dayak yemişliği de vardı. Nevzat gibi bilge bir insanın hayvan etinin yenmeyeceğini bilmemesi hep garibime giderdi. Ama asıl garip olan, onların günah dedikleriyle bizim günah dediklerimizin ayrı oluşuydu. Mesela bizde içki içmek günah değildi. Babam kırk yılda bir de olsa rakı içer, radyodan güzel sesli kadınların, adamların şarkılarını dinleyerek eğlenirdi. Nevzat'ın babası ise bir keresinde kapımızın önündeki rakı şişelerini görüp "Dinsizler imansızlar, günaha giriyorsunuz, defolun gidin mahallemizden," demişti. Nevzat'ın anası da anama, "Kızlarının kafasını ört, evlenecek çağa geldiler, yoldan çıkarlar, sonra dizlerine vurursun," diyerek sessiz sessiz laf sokardı.

Ben yine de Nevzat'ı çok severdim. Bir gün babasının hayvanlara yaptığı zulmü görebileceğine inanırdım. O bütün günahlardan günahkârca arınmış tek arkadaşımdı. Yaşı benden büyüktü. Hatta mahallede en büyük çocuk oydu. Buna rağmen kimse Nevzat'a abi demezdi. O da bizi sever, bize zulmetmek bir gün bile aklının ucuna gelmezdi. Biz Maraş'a taşınınca onu o kadar çok özledim ki kim İstanbul'dan bahsetse aklıma Nevzat gelirdi.

Şu saat çalışsaydı bari. Eskiden tik-tak ederdi. Sesi hoşuma giderdi. Şimdi sesi yok. Pili bitti herhalde! Bir pil bulup taksam da çöpe atılmaktan kurtarsam zavallıcığı. Çok güzel şey, kıyamam onu atmaya. Yıllar

önce almıştım onu. Bit pazarında bulmuştum. Adamın tezgâhında elmas gibi parlıyordu. Pahalıydı da mübarek, yine de aldım onu. Işık saçıyordu. Nereye koydum pilleri? Kesin banyodaki çekmecelere attım. Oraya da girilmez ki. Yarına kaldı o iş. Şimdi kolumun ağrısıyla onca yolu gidemem. Yarın sabah erkenden kalkar, banyodaki çekmecelere bakarım artık. Pilleri bulsam ne güzel olur be... Hemen sesi duyulur saatin. Tik-tak, tik-tak. Adama huzur veriyor.

Kolumu gösterecek birilerini tanısaydım fena olmazdı. Aman Allah korusun, neler söylüyorum ben?! İyi ki bu apartmanda kimseyi tanımıyorum.Tanısam kapımın zili hiç susmazdı. İnsanlar boş boş konuşurlar çünkü. Tek yaptıkları hayvan eti yemek ve boş konuşmak.

Ne geceydi ama! Başım çatlayacak sandım. Duvarlara vurdum başımı, bana mısın demedi. Ecza dolabında ilaç vardı ama ben içmedim. Ölsem de ilaç içmem. İçinde ne olduğu belli mi! Kutuların üzerine bilmediğimiz dillerde bir şeyler yazıyorlar, sonra da gönül rahatlığıyla o ilaçları kullanmamızı bekliyorlar bizden. Allah korusun, kalp krizi geçirtir, nefesini keser bu ilaçlar insanın. Başım ağrısın, daha iyi.

Ah be gençlik! Sapasağlam delikanlıydım. O zamanlar uzun uzun uyurdum. Ne rüyalar görürdüm, ne rüyalar! Şimdi rüya gördüğümüz mü var? Bir kurt akşamdan sabaha kadar yesin dursun beynimi ancak. Sonra da baş ağrısı tuttu mu dindirebilene aşkolsun. Yıllardır bu illet yakamı bırakmadı. Su içmem gerek aslında. Bol

bol su. Vücudum susuz kalıyormuş, o yüzden ağrıyormuş başım. İyi de, su içmek öyle kolay iş mi? Aklına gelecek ki içeceksin. Hah! Hazır aklıma gelmişken mutfaktan bir bardak su alayım da yanıma koyayım. Gece içerim. Düşünmek bile boğazımı ıslattı. Mucize işte. Şifayı neden haplarda arıyorsun? Allah sana oluk oluk su vermiş. İç babam iç. Bedava.

Neden geldim buraya? Ne alacaktım mutfaktan? Mutfağın dolabında bir şey vardı ama ne? Bir hatırlasam! Yok hatırlamıyorum. Gençliğimde babamın zoruyla o kadar çok et yedim ki o zavallı hayvanların laneti yüzünden şimdi hiçbir şey hatırlamıyorum. Hepsinden her Allah'ın günü özür diliyorum ama nafile. Hazır mutfağa kadar gelmişken bir bardak su içeyim bari. Musluk suyunu sevmiyorum ama yapacak bir şey yok. Dışarı çıkıp su alamam. Bakkala gidesim, o sapık herifi göresim yok.

Suyun rengi neden böyle beyaz? Yine basmışlar kireci. Bunlar insanları ne sanıyor? Kireç öğütücü mü? Kimbilir başka ne koyuyorlar suyun içine? Bunları düşüne düşüne kafayı yersin. Ne yapalım, içeceğiz. Oh, kireç iyi geldi. Bir bardak da yanıma alayım.

Misafir için ayırdığım bardaklardan değil mi bu? Şimdi misafirin geldiği de yok. Bu yaştan sonra kimseyi evimde ağırlayamam. Misafir milletinin istekleri bitmez. Durmadan çay ister, yemek ister. Ağızları boş kalmaz. İşin yoksa doyur onları. Pastalar, börekler. Ne masraflı şeylerdir öyle. Ayrıca adamı anasından doğdu-

ğuna pişman ederler. Çene çalmakta üstlerine yoktur. Ağzını siktiklerim! Dedikoducu pislikler! Misafir dediğin kahkahadan ve boş laftan oluşan patladı patlayacak bir balondur. Aman, benden uzak Allah'a yakın olsunlar. Gelmişken biraz oturayım bari. Kendi kendimin misafiri olayım. Benden iyi misafir mi olur? Bunlar da ne? Bunca gazeteyi kim koydu sehpanın üstüne? Hiç okumadığım gazeteler. Ben bu gazeteyi ömrüm boyunca okumadım. Ahlaksızların gazetesi bu. Yığınla gazete var burada. Kim getirdi bunları buraya? Allah belasını versin getirenin.

Saat kaç oldu acaba? Hava kararıyor sanki. Havalar erken kararmaya başladı artık. Kışa mı girdik? Soğuklar başladı. Hiç sevmiyorum kışı. Soğuk, bereketsiz. Zaten kim sever ki soğuk havaları? Kışı seven adam aklını peynir ekmekle yemiştir. Kışın çekilmez havası her yere siner. Koyu koyu bulutlar, buz gibi rüzgârlar. Sonbahar biraz daha çekilesi. Ben sonbaharı severim. Güzel olur sonbaharlar. Sakin sessiz. Zaten sonbaharda doğmuşum ben. O yüzden böyle nezih bir insanım. Telaşım yoktur. Boş yere heyecanlanmam. En önemlisi boş boş konuşmam. Gevezelik etmem. Her boka bir lafı olan insanlardan değilimdir. Her şeyi bilen zevzeklerden biri değilim. Asla! Onlardan biri olacağıma ölürüm daha iyi. Her şeye takar öyleleri. Ona buna, hiç olmadı duvara, masaya, sandalyeye. Onlarla yaşamak işkencedir. Allah sabır versin öyleleriyle yaşayanlara. Ölünce mekânları cennet olsun. Çekilir şey mi Allah aşkına? Bütün gün boş boş konuşan, ona buna takan, dedikodu eden biriyle ömür geçirmek... Deli olur in-

san. Napsın adam? Dinle dinle bir yere kadar. Onu mu çekecek bir ömür? Bence böylelerine ceza yerine ödül verilmeli. Bir ömür maaş bağlanmalı bu çilekeşlere. Yazık yazık vallahi. Dırdırcı pislikler. Allah akıl fikir ihsan etsin bu zavallılara. Suyum nerede? Hah, buradaymış. Boğazım kurudu. Boğuluyordum neredeyse.

Kalkıp biraz dolaşayım. Dışarı mı çıksam? Aman, ne saçmalıyorum. Bu havada dışarı çıkılmaz. Resmen kış kıyamet. Buz gibi hava. Yerler çamurdur. Çatılardan su damlıyordur. Tepeme damlar o sular şimdi, cinlerimi ayağa kaldırır. Zaten geç oldu saat. Hava kararıyor. Ayın ışığı vitrinin camlarına vuruyor. Ne kadar güzel bir şey ay, güneş gibi yakıcı, kör edici değil.

Bu vitrin ne zamandır burada? Bizimkilerden kalma gibi duruyor. Akrabalarımın ruhu sinmiş. Onlar gibi donuk, isteksiz her şeye. Bozuk şey. Cinsi bozuk bunun da, belli. Akrabalarımın da cinsi bozuktu. Ne illet insanlardı, anlatsam yıllarımı alır. Bir dayım vardı. Tam bir dolandırıcı. Ahlaksız, sarhoş pislik. Bu gazetelerden okurdu o da. Yoksa o mu koydu bu tiksinç şeyleri sehpanın üstüne? Yapar mı yapar. Yine de çok güldürürdü beni. Komik adamdı. Zaten tipi de müsaitti komiklik yapmaya. Pörtlek gözler, kepçe kulaklar, peltek bir konuşma. O adam o haliyle nasıl onca kötülüğü art arda yapar aklı şaşardı insanın. Aman, bir de yürüyüşü vardı ki akıllara zarar bir şey. Seke seke ördek gibi yürürdü. Kokular sürerdi her yerine. Bir de mendil koyar ceketinin dış cebine. Kırmızı ya da bordo. Onun o hallerini düşündükçe gülesim geliyor. Ah, kendimi

tutamıyorum. Cibiliyetsiz şeytan! Ne komik adamdın dayıcığım. Yatılı bölge okulu müdürlerinden bozma bir cibiliyetsizdin. İki kumarbazın oynadığı iskambil oyununda, kaybedenin tokat attığı sümüklü garsonlar gibi gereksiz bir heriftin işte.

Bir de Ulviye diye yengem vardı. Neyse ki onun gülünecek pek bir yanı yoktu. Hatta acırdınız kadına. Görünüşü cami avlusunda el açan dilencilere benzer, konuşması kekemeler gibi kesik kesik. Aman ne ikili. İkisini unutalı uzun zaman olmuş. Çocukları var mıydı bu iki ucubenin, bilmiyorum. Kesin vardır. Böylesi iki şeytan, boş zamanlarında birbirlerine kerkinmekten başka bir şey bilmezler. Ya kerkinirler ya milleti dolandırırlar. Babasını bile dolandırmışlığı vardır dayımın. Çok gülmüştüm ilk duyduğumda. Dedemi dolandırdı şerefsiz. Nasıl yaptığını hatırlamıyorum doğrusu. Ama dolandırmıştı. Elinde avucunda ne varsa almıştı adamcağızın. Gerçi dedem iğrenç herifin tekiydi. Hak etmişti dolandırılmayı. Hem cimriydi hem suratsız. Suratsız insanlardan nefret ederim. Ne olursa olsun gülecek bir sebebi olmalı insanın. Her şeyde bir komiklik bulunabilir. En kötü olayların içinde bile çok komik şeylere rastlamak mümkün. Mesela ben cenazelerde kendimi tutamam, gülerim. Hiçbir şey bulamazsam kendime gülerim. Matem üzerimde sakil durur hep. Ama yine de dayım kadar komik göründüğümü sanmam. Ne meymenetsiz bir adamdı dayım. İşe yaramaz pislik! Nefret ediyorum hepsinden! Alıp topunu birden çöpe atmalı. Akraba eş dost, ne bulduysan çöpe at. İşe yaramayanı gönder gitsin.

Aman, bu da ne? Çekil önümden! Yürürken önüme eşya çıkmasından nefret ediyorum. Olmadık yerde bir leğen ya da sandalye çıkıveriyor karşıma. Etrafı o kadar düzenliyorum ama yine aynı, değişen bir şey yok! Dağınık bu insanlar. Her yeri dağıtıyorlar. Düzensiz, pasaklı, lüzumsuz şeyler! Banyonun hali de ne böyle? Kapıya bir şeyler yığmışlar. Yorgan mı onlar? Şu rezalete bakın. Evde yorgan döşek ne varsa banyonun önüne yığılmış. Kim yaptı bunu, hemen söylesin?! Kimseden ses çıktığı yok tabii. Acımasız cibiliyetsizler! Ahlaksızlar! O gazeteleri okumanızdan belli. O kadar kitap duruyor salonda, bir tanesini elinize alıp okudunuz mu? Nerede o günler. Cahil cühela takımı hepsi.

Kolumu göstermek için doktora gitmiştim yıllar önce. "Kırılmamış, incinmiş bu," dedi doktor. Röntgeni gösterdi. Vallahi kırılmamıştı. Kemik sapasağlam, tek parça halinde duruyordu. Hayret! "Bir ilaç yazın bari doktor hanım," dedim. Bir krem bir de ağrı kesici yazdı. Hemen karşı çıktım, "Olmaz," dedim. "Olmaz! Ben ağrı kesici kullanamam. Parasetamole alerjim var. Ölürüm. Beni öldürmek mi istiyorsun sen kızım?" Kızcağız şaşkın gözlerle bana baktı. "Yok amcacığım..." dedi. Beni öldürmek değil, iyileştirmek istiyormuş. Ama yine de güven olmaz bu doktor tayfasına. Bir ilaç yazar, Allah korusun, oracıkta ölüverirsin. Parasetamolu bulan heriften nefret ediyorum. Onun yüzünden bu hallere düştüm. O adamı bulsunlar ve günlerce aç bıraktıktan sonra, ağzına bir parça jiletli hamur atsınlar. Nefretim ancak o zaman dinebilir. Beni kimse isteğim dışında öldüremez. İzin vermem buna.

Mavi renkli bir ilaç yazdı doktor. İlaç kutuları ya mavi oluyor ya yeşil. İki rengi de sevmem. Beni boğuyor öyle renkler. Ama dostlarım bana hep maviyi yakıştırırdı. Biraz esmerceyim, o yüzden; açıyor beni mavi. Ben de severim maviyi. Yeşili... Ne güzel renkler, ferah ferah. Gençken mavi bir kazağım vardı. El örmesi. Bir akrabamız örmüştü benim için. Okuyordum o zamanlar. Ankara soğuk oluyordu. Ara tatilde memlekete döndüğümde hoşgeldine gelmişler, kazağı bir Sümerbank poşetinin içinde getirmişlerdi. Bedenimi tahmin edememişler, biraz büyük yapmışlardı ama olsun, uzun yıllar giydim o kazağı. Sağolsunlar. Sıkı sıkı örülmüş bir kazak. Ne oldu kimbilir o kazağa. Çöpe mi attım, birine mi verdim bilmiyorum. Duygulandırdı beni kazağımı hatırlamak. Hiç dayanamam böyle şeylere. Hemen boğazım düğümlenir. Ne güzel kazaktı be! İnsanın içini bile ısıtıyordu. Canım anam, ne zahmetlerle örmüştü kimbilir. Elleri hep yara bere içindeydi zavallımın. Geceleri sabaha kadar ördü demek ki. Gündüz onca çocuk için, ev işi için koştur, gece de kazak ör. Hem de mavi. En sevdiğim renk. Anam benim, maviyi sevdiğimi biliyordu demek. O kadar çocuğun olsun, sen hangisinin hangi rengi sevdiğini bil – olacak iş değil doğrusu. Şaşar kalırım böyle insanlara. Ah, özledim o günleri. Ne oldu anama kimbilir. Allah rahmet eylesin, öldü galiba. Hah! Cenazesinde sen bir gül bir gül. Tutamıyorum kendimi. Durduramıyorum. İnsanlar önce kızdı bana. Sonra "Kahrından ne yapacağını şaşırdı," dediler, anlayış gösterdiler. Ama ben gerçekten gülüyordum. Bana komik geliyor onca insanın hep birden surat asması. Ölen ölmüş ne yapalım! İnsan üzülüyor,

üzülmez olur mu? Anacığım benim. Kahroldum gidişine. Nasıl kıydılar sana öyle? Yemek yapardın, temizlik yapardın. Et de yemezdin. Üzülürdün hayvanlara. Neden bu kadar kötülük yaptılar sana? Allah topunun belasını versin. Seni ve senin gibileri dünyadan alanların boyu devrilsin. Of, içim sıkıştı. Fena oldum yine. Anamı hatırlayınca böyle oluyorum. Nasıl da ağlamıştım cenazesinde. Sakinleştirememişlerdi beni. Eş dost çok acıdı halime. "Anasız kaldı, öksüz kaldı" dediler. Şu akraba tayfası her şeyi abartır zaten. Yahu, katır kadar heriftim. Öksüz kalsam ne olacak? Zaten anamla yaşamıyordum ki!

Çok önemli bir şey söyleyeceğim: Allah her şeye bir örtü örten insanlardan dünyayı korusun. Televizyonun, masanın, koltuğun, kanepenin, şifonyerin, aynanın... Her şeyin üstüne bir örtü! Nedense? Manyak bu millet. Vallahi de manyak billahi de manyak. Olmaz böyle şey. Sanki dünya yıkılacak. Ama bizim milletimiz her şeye bir örtü sermeye bayılır. Ölünün üstüne de bir şey örterler, yemeğin üstüne de. Hep bir gizleme saklama hevesi. Bizimki kadar antika millet görülmemiştir. Bir de elleriyle örenler var o örtüleri. Aman televizyonun üzerine bir dantel örtü, bir de buzdolabına... Yatağın üstüne, komidinlere... İşle işle, ör ör bitmez o örtüler. Sikime de bir örtü örün bari. Şöyle sıcacık bir sik kılıfı ören birileri yok mudur! Bu havalarda adamın orası bile üşüyor vallahi.

Akşam haberlerini kaçırmayayım bari. Televizyonun kumandası nerede kimbilir. Allah bilir, o da bana söy-

lemez. Ara dur şimdi işin yoksa! Hep yanımda olurdu. Şimdi neden yok? Hah, buldum işte. Çalışmıyor. Pili yokmuş. Geçenlerde bakkaldan almıştım. Takmamış mıyım? Allah Allah! Nereye koydum ki? Tekrar bakkala inmek istemiyorum. O şerefsize para kazandırasım yok. Sayemde zengin oldu itoğlu it. Ben olmasam dünya âleme rezil olcaktı. Allahtan ağzı sıkı bir insanım. Kimsenin eksiğini fazlasını anlatmam. Boş boş konuşmam ben. Beni kendisi gibi zannediyor. Önüne gelene hakkımda yalan yanlış şeyler anlatan o. Dua etsin ki yaşımı başımı almış bir adamım, yoksa çoktan gebertirdim onu. Gözümü bile kırpmazdım şerefsizim. Dünyadan bir pislik eksik olurdu. Kime ne yararı var bu adamın? Kalıbımı basarım, kendine bile bir iyiliği dokunmamıştır. Geçen gün yine kafasını dışarı uzatmış, geleni geçeni dikizliyordu. Bakalım o gün payına ne düşecek diye. Laf ebesi pislik. Güven olmaz böyle ahlaksızlara. O gazeteleri de satıyor zaten. Yoksa gizlice o mu getirdi koydu bunları buraya? Olur mu olur. Her şey beklenir bu cibiliyetsizden. O haltı işleyen o gazeteleri de satar, kimbilir daha neler yapar...

2

*

Dışarı çıkmak istiyorum. Meydandaki tuvalete hâlâ bedava girebiliyorum. Tuvalet bekçisi nedense bana saygı duyuyor. Halimi hatırımı sorarken çok büyük bir sevap işliyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor. Sanki onun konuşmasına ihtiyacım var benim. Bana bakarken böbürlenmesinin sebebini anlayamıyorum. Kulaklarımın az duyduğuna inandığından, her seferinde sesini yükselterek sağlığımın daha iyi olup olmadığını soruyor. Sağlığımın ne durumda olduğunu bilmesi ne işine yarayacaksa artık. Umurunda bile olmadığına eminim. Kulaklarımın az duyduğuna onu ben inandırdım. Yıllarca onu duymuyormuş gibi davrandım. Görseler, en usta oyuncular bile, bana hayranlıklarını gizleyemezlerdi herhalde. Çünkü her zaman o tuvalete gitmeme rağmen tek kelime etmiş değilim onunla. Yoksa ettim mi? Onunla konuşmuş olabilir miyim? Yok canım, daha neler! Ama ne olursa olsun onu hiç sevmediğimi anlaması gerekirdi. Bunu anlamaması saf olduğuna işaret. O da benim gibi kendisini dinleyecek kimse bulamadığından gözüne beni kestirdi galiba. Gençlik işte! İn-

sanların bazı insanları asla dinlemediğini bir süre sonra anlayacaktır. İnsanlar bazılarını asla dinlemez, bazılarını da hep dinlerler. Ne komik! Bence bok bekçisinin biraz aklı varsa, kendini dinletme işinden vazgeçer. Benim yaptığım gibi. Bence bu zavallı hiç umut vaat etmiyor. Tam bir saf. Aptallık derecesinde saf hem de. Bir kere, tuvalet bekçisi olmak nereden geldi aklına bu adamın? Hayatta yapmayacağım bir şey. Gelen geçenin boku için para almak da neymiş? Aslında ben olsam bokun gramına göre para alırdım. Çünkü bazı insanlar düstursuzca sıçabiliyorlar. Bir manda kadar çok yemek yedikleri için bütün bunlar. Çok yiyen insanlardan çok konuşan insanlardan ettiğim kadar nefret ediyorum. Çok yemek yiyen insanların en acımasız cezalara tâbi tutulması adeletin sağlandığına dair ilk işaret olabilirdi. Bunları zihnimden geçirmeyip bir kâğıda yazmış olsaydım şişman insanları ayrı tuttuğumu mutlaka not ederdim. Bazı çelimsiz insanlar da çok yemek yiyebiliyorlar. Hatta onlar yiyerek kilo almış kişilerden daha terbiyesiz davranışlar sergileyebiliyorlar. İşte bu yüzden çok yiyen çelimsizler ve şişmanlar tespit edilmeli ve verdikleri tuvalet ücretleri iki katına çıkartılmalı. Tuvalet bekçisi belki de bu yüzden bu mesleği seçmiştir. Bedel ödemek için. O da çok yiyen bir çelimsiz. Oralardan ne zaman geçsem elinde yiyecek bir şeyler oluyor. Uzaktan bile kemiklerini sayabilirsin ama adam sürekli yiyor. Bu yüzden bir tuvalet bekçisi işte. Her an elinin altındaki tuvalete sıçabilsin diye.

Yüzüne sığmamış gözleri, tiftik tiftik saçları, neredeyse çenesinden başlayarak göğün sonsuzluğuna uza-

nacakmışçasına yukarı doğru sivrilen garip kulakları ve burnunun önünde bir tutam bok varmış gibi tüm dünyaya tiksintiyle bakan, memnuniyetsiz suratıyla kendisinden başka her şeye benzeyen bu adam ancak bir bok bekçisi olabilirdi zaten! Yetmiş metrekarelik alana krallığını ilan etmiş bir zavallı. Tebaası gibi gördüğü müşterilerin ona bıraktıkları yegâne şey bok! O boklara bakıyor mudur acaba? Çok merak ediyorum boklarla ilgili ne düşündüğünü. Onları seviyor mudur? Kimbilir. Yok canım, o sadece çürümüş gövdesinin sığındığı kokmuş ceketini sever. Yaz kış pislik içindeki küflenmiş ceketine öyle bir yapışır ki, şaşar kalırsınız. Elleriyle sıkı sıkı tutar ceketinin önünü, canını bile alsanız o ceketten vazgeçmeyecekmiş gibi görünür. Herkese yukarıdan bakan bakışlarına dayanamıyorum. Sinirlerimi yerinden oynatıyor. Yavşak herif! O kendini beğenmiş haris bakışlara ne demeli? Boyu devrilir inşallah! Kumandayı nereye koydum? Akşam haberleri kaçtı. Tüh! Allah'ın cezası bana haberleri kaçırttı yine. Kumandayı kanepenin üstüne koymuştum en son. Şimdi nereye kayboldu? Yer yarıldı içine girdi sanki!

Onun yüzünden kaçırdım haberleri. Sen ancak bir tabur boka komutanlık edersin! Altı üstü bir tuvalet bekçisi. Gören de paşa sanır. Hoş, ikisinin birbirinden pek farkı yok! Of! Midem kalktı. Hele o elinde tuttuğu ekmeği...

Ona her baktığımda, güzel insanımızı ahlaksızlığa sürükleyen şeylerin başında, her bulduğunu yemesinin geldiğine daha çok emin oluyorum.

3

*

Nerede benim ilaçlarım? Doktor, hepsini düzenli iç, dedi. Sabah görmüştüm, masanın üzerindeydi ilaçlar. Şimdi neden yok? Allah bu masanın belasını versin. Üzerine koyduğum her şey kayboluyor. Sanki ben arkamı döner dönmez eşyaları yutuyor.

Ellerim ağrıyor. Tutmam gereken hiçbir şeyi eskisi gibi tutamıyorum. Bu ellerle ne yapılabilir? Çaresizim. Ağrılarımın dinmesi için başka şeyler düşünmeye çalışıyorum. Saçma sapan şeyler, anılar, hayaller... Aklıma ilk ne gelirse... Bazen gençlik zamanlarımı hatırlamaya çalışıyorum. Geçenlerde baş ağrımı unutabilmek için neler hatırladığımı birileri duysa bana inanmazdı. Tekrar unutacağımdan korktuğum için bir kâğıda başlıklar halinde yazmıştım. Ama şimdi bul bulabilirsen o kâğıdı. Gerçi hâlâ her ayrıntısını hatırlıyorum. Ne günlerdi be! Ah gençlik! İzmir'deydim, zıpkın gibi adamdım. Balçova'da bir çatı katında yaşıyordum. Bir yaz gece-

siydi. Hava o kadar sıcak ve bunaltıcıydı ki bütün gece yatağımda dönüp durmuştum. Uyuyamamamın tek sebebi sıcak değildi. Parasızlıktan uyuyamıyordum. Ödeyemediğim faturalar, borçlar, ev kirası... Gece boyunca bütün bunlar tepeme üşüşüyor, binlerce tonluk ağırlıkta bir çekiç gibi kafatasımın orasına burasına çarpıyordu. Hep eksiktim, hep borçluydum, hep perişan haldeydim. Böyle olmak ağırıma gidiyordu. Hangi işe girersem gireyim bir türlü belimi doğrultamıyordum. Kirayı ödeyeyim desem bakkalın borcu kalıyor, bakkalın borcunu ödeyeyim desem arkadaşlardan aldığım borçlar birikiyordu. Sonu gelmeyen bir girdapta debelenip durduğumu hissediyordum.

İnsan parasızlığa sonradan alışıyor. Yaşlanınca, gençlikte olduğunun aksine, parasızlık trajik bir şey olmaktan çıkıyor. Gençliğimde, para bulamamak, geceleri uykumu bölecek kadar rahatsızlık verirdi bana, gururumu kırardı. Şimdi umurumda bile değil.

O gece parasızlık ve borçlarım yüzünden bir türlü uyuyamamıştım. Sabah uyandığımda, ödemem gereken beş aylık ev kiramın birikmiş olduğu gerçeği doğum lekesi gibi yüzümde duruyordu. Ev sahibim bir hafta önce aramış ve mutlaka borcumu ödememi, aksi halde beni kapı dışarı edeceğini söylemişti. Almanya'da yaşıyordu. Adı Nihat Kara'ydı. Hayatınız boyunca eşine az rastlayacağınız cinsten, gereksiz bir kişiydi. Vitiligo hastası olduğu için iki renkten oluşuyordu. Vücudunun bir kısmı soyadı gibi kara, bir kısmı ise pembeydi. Ağzının kenarları, alnı, kulakla-

rı, boynunun katlanmış derisi pembe; kolları, ensesi, yanakları ve burnunun ucu ise kara. Bu adamın tek farkı iki renkli oluşu değildi tabii. Aynı zamanda horozlarınki gibi küçük, kırmızıya çalan gözleri ve yine aynı hayvanın kafasına sanki öylesine iliştirilmiş, ne işe yaradığını henüz kimsenin çözemediği, tanımlanamayan bir cisme benzeyen ibik gibiydi kâkülleri. Nihat Kara, kendisinden hep adı ve soyadıyla bahsettiği için onu tanıyan herkesin üzerinde adını ve soyadını beraber söylemek gibi bir baskı oluştururdu. Her cümlesinin başında adını ve soyadını söylerken, gururdan çok, böceksi bir hava dolaşırdı suratında. Mesela şöyle laflar ederdi: "Nihat Kara'yı saf, cahil sanıyorlar ama onlar giderken ben o yollardan dönüyordum." Ya da, "Nihat Kara gibi bir adam bulmuşlar öpüp başlarına koyacaklarına saygısızlık ediyorlar."

Kirayı her ay bankaya yatırıyordum. Her ev sahibi gibi Nihat Kara da kirayı düzenli yatırmamı isterdi. Gecikmeler olduğunda fazla ses çıkarmaz, nazik bir telefon konuşması yapar, birkaç gün içinde durumu toparlamamı beklerdi. Beş ay öncesine kadar düzenli çalıştığım eşekçilik işinden kovulmuştum. Bu yüzden bir türlü iki yakamı bir araya getirip kirayı ödeyemiyordum. Evim küçüktü, çatı katında bir oda bir salondu. Balçova'da güzel bir sokakta, caddeye yakın bir apartmandaydı. Kirası uygun sayılırdı. Küçük de olsa, o zamanlar benim gibi biri için öyle bir ev bulmak zordu. Kapıları, dolapları, tavanı ahşaptandı. İki büyük terası vardı. Amerikan mutfaklı salonun pencereleri ve ön terasa açılan ahşap kapısı

evden daha büyükmüş gibi dururdu. O garip kapıya bir türlü alışamamıştım. Mutfak tarafında ise normal boyutlarda bir pencere arka terasa bakıyordu. Her yer sıcak kahverengi tonlarındaydı. Eskimiş, küf tutmuş, kahverengi bir ev.

Banyosu o kadar dardı ki, bir insanın yarısı bile o banyoya sığmakta güçlük çekerdi. Duşun karşısında alaturka bir tuvalet vardı. Taşları yeşermiş, yer yer erimiş mermerdendi. Tuvaletin duvarına bir Bruce Lee resmi çizilmişti. Bruce Lee, kung fu sanatının beş hayvan stilinden biri olan yılan stilini yaparken resmedilmişti. Belden aşağısının çizilmediği resimde Bruce Lee kollarını yaylanırcasına açmış, iki elinin parmaklarını birbirine bitiştirmiş, tıpkı bir yılan gibi öne atmıştı. Kıvrımlı ve esnek görünmesi gereken gövdesi ressamın acemiliğinden kütük gibi sert duruyordu. Suratında bir yılanın ifadesi vardı. Donuk ve kararlı bakışlarını yukarı doğru gerilmiş iki elmacık kemiği izliyordu. Burnu daralmış, ağzı yırtılırcasına açılmıştı. Boynundaki kaslar ise abartılı bir şekilde belirgin çizilmişti. Bu yüzden Bruce Lee bir kung fu üstadından çok, durmadan yenilen salak bir boksöre benzemişti. Resimde ışık ve gölgeler o kadar acemiceydi ki, oraya buraya atılmış kalem izleri Bruce Lee'nin suratını karartmış, insandan çok gırtlaklanmış bir hayvana benzemesine neden olmuştu. Yalnız, bu resimde benim dikkatimi çeken esprili bir şey vardı: Tuvalete oturduğunuzda, özellikle ıkınırken kıçınızı biraz yukarı kaldırdığınızda, kıçınız Bruce Lee'nin tam da ağız kısmına denk geliyor, böylelik-

le resmin gizli bir parçası oluyordu. Bruce Lee'nin çılgınca açılmış ağzı kıçınızı hayvansı bir ısırıkla koparacakmış gibi duruyordu. Bunu yapan ressam her kimse bu ayrıntıyı aklına getirmemiş olabilir miydi? Ciddi bir çalışma sonucunda tesadüfen böyle esprili bir ayrıntının ortaya çıkmış olması ihtimali, ressama gülmeme neden oluyordu. Bu yüzden evin tuvaletini çok sever, tuvalete ne zaman girsem gülerdim.

Salon da çok hoşuma giderdi. Her şey ahşaptı. Pencereler, kapılar... Ahşabın kokusu ve pencerelerdeki macunun kokusu birbirine karışırdı. Geceleri ahşap genleşir rahatlar, ev konuşurdu. Bu evin her zaman söyleyeceği bir şeyler olurdu. Geveze, ışıl ışıl bir kadının ruhu gezinirdi sanki çatısında. Gıcırtılardan, kütlemelerden oluşan bir dil kullanırdı evim.

Evimi çok seviyordum. Kardeşim gibiydi. Konuşkan ve hesapsız. Ona sırtımı yaslamayı severdim. Kokusunu içime çekerek uyumayı severdim. Yağmur yağdığında çatısının akmasını, hatta çoğu zaman her yerin göl olmasını severdim. Ahşap mutfak dolaplarının birbirine dişlerini geçirircesine sürtünmesini, açtığımda kapaklardan birinin mutlaka elimde kalmasını severdim. Güneş çıkınca evin her yeri çok güzel aydınlanırdı. Köşe bucak kahverenginin tonlarıyla ışıldardı. Ahşapların arasından sızan gün ışığı Bruce Lee'nin yüzünü aydınlatırdı. Bana gülümsediğini görürdüm. Bir kardeş gibi içten, beni her halimle kabul eden bir bakışla içimi ısıtırdı. Kardeşimdi o ev benim. Bruce Lee kardeşimdi.

O zamanlara dönmeyi, gençliğimin son yıllarını geçirdiğim o güzel evi tekrar görmeyi çok isterdim doğrusu.

Ortalıkta hep kalorifer böcekleri olurdu. Onları sabahları mutfak tezgâhında sersemce bir yerlere kaçışırken bulurdum. Bazen bir tanesi tezgâhta kıpırdamadan dururdu. Benden korkmadan, ölmekten korkmadan, hiçbir şeyi umursamadan. Onların o uysal cesaretlerine hayran kalmamak elde değildi. Bazı kalorifer böceklerinin uçabildiğini görüp hayrete kapılırdım. Kızıl kahverengiye dönük şeffaf kanatlarını neredeyse doksan derecelik açıyla açıp beklenmedik bir hamleyle bir noktadan başka bir noktaya sersemce uçarlardı. Ön bacaklarını, bütün böcek familyasının alışkanlığı olduğu üzere, uzun uzun birbirine sürter, küçük kafalarıyla sağa sola kesik hareketler yaparlardı. Genelde yalnız dolaşırlardı. Bu yüzden kendime benzetirdim onları. En komik şey ise kaloriferi olmayan bir evde benimle yaşama istekleriydi. Bana gönülden bağlı olduklarını düşünürdüm. Beni çok sevmeseler, kardeş gibi görmeseler kalorifersiz bir evde kalorifer böceği olarak yaşamalarına imkân olur muydu?

Onları izlemekten hoşlanırdım. Her hareketlerine canı gönülden bakardım. Bir yerden bir yere aceleyle koşturmalarına, durmadan kırıntı aramalarına, tembelliklerine gülerdim. Bazen çiftleşirlerdi. Üst üste biner, uzun dakikalar birbirlerine yapışık kalırlardı. O hallerini izlemek iyi değildi. Kendimden tiksinmeme sebep olurlardı. Onları üst üste görmek sikimi kaldırıyordu çünkü. Yapışık iki böceği izlerken kendimden geçiyor-

dum. Bir kalorifer böceğinin üzerinde olduğumu hayal ediyordum; böceksi dişlerimi ensesine geçirdiğimi, onu böceksi kollarımla sarmaladığımı ve böceksi organımla siktiğimi... Bedenim elektrik akımına kapılıyordu. Elektrik böceksi beynime çarpıyor, boşalıyordum.

Boşalma beni kendime, bir insana dönüştürüyordu tekrar. Bu defa utançtan insansı kıl köklerim böceksi arzularımı kusuyordu. Bir kalorifer böceğini sikmek isteyişimden utanç duyuyordum. Korkunç bir hisle doluyordum. Günlerce o pis duygulardan arınamıyordum.

Biraz televizyon izlemek istiyorum. Haberleri kaçırmasam bari. Bugün meclis toplanıyor. Bir kavga olsa da keyfim yerine gelse. Vekiller birbirini dövse de gülsem. Benim için dünyanın en komik şeyi meclis programı izlemek. Kumanda nerede? Nereye kayboldu yine? Kumanda da işe yaramaz hale geldi. Onu da çöpe atmak gerek. Boyası soyuldu. İzmir'deki ev sahibime benziyor. Bak sen kimi hatırladım. Hah, şaşılacak şey doğrusu. Nihat Kara! Vay şerefsiz! Adam gene aklıma geldi. Hayırdır inşallah. İzmir'deki evimi hatırlayınca demek ki...

Nihat Kara, sadece o dönemde oturduğum çatı katının değil bütün apartmanın sahibiydi. Öğrendiğime göre, gençken severek evlendiği karısıyla yaşayabilmek için güç bela biriktirdiği parasının tamamını bu çatı katına vermiş ve sonra da işçi olarak Almanya'ya gitmiş. Karısı çatı katında yıllarca yalnız yaşadıktan sonra kendisini salona asmış. Bu sarsıcı ölümden sonra Nihat

Kara, karısına söz verdiği için çalışıp biriktirdiği parayla beş dairelik apartmanın tamamını satın alıp, giriş katına yaşlı ve huysuz annesini yerleştirmiş, kendisi de karısının kalorifer böceklerinin uçma yetenekleri gibi beklenmedik ölümünün üzerine Almanya'ya tamamen yerleşmişti. Ev sahibim iyi bir adam olmasına rağmen ciddiye almaya değmeyecek biriydi. Yaradılışı gereği çok konuşur, her şeyi en küçük ayrıntısına kadar anlatırdı. Zamanında Türkiye'de Orman Bakanlığı'nda memur olarak çalıştığını, bu yüzden ağaçlarla ilgili çok şey bildiğini iddia ederdi. Andız ağacını, Damkoruğu'nu, işbudak ağacını ve kâfur ağacını size saatlerce anlatabilecek kadar iyi bildiğine dair yeminler eder ama sonuçta Allah'ın bile isimlerini hatırlamadığı bu ağaçlarla ilgili tek kelime etmezdi. Yalnız, arada sırada iğde ağacının meyvesinin ne kadar şifalı olduğunu söyler ve böbreklerini bu mucizevi ağacın meyvelerinin iyileştirdiğini anlatırdı. Acaba, Allah bu ağacı onca şifa ile donatmışken neden aklı bir türlü başına gelmeyen âdemoğlu bu meyveden yeteri kadar yararlanmıyordu? "Düşün," derdi: "Böbreklerim! Nihat Kara'nın böbrekleri çürümüştü! İğde var ya iğde, bir küçücük meyve işte, ihtimal vermezsin iğdenin çürümüş böbreklere yeniden can vereceğine... İnanılmaz, inanılmaz doğrusu." Tek sıkıntısı buydu domuzun, yani insanların doğayı sağlıkları için kullanmamaları. Her şeyi akıl eden ifrit tohumu, nedense şifalı ağaçları, bitkileri fark etmeyecek kadar kördü, akılsızdı ona göre.

Konuşurken bir fırsat yakalamış gibi durmadan ellerini ovuştururdu. Alnı daracık, elmacık kemikleri geniş,

avurtları etli bir adamdı. Ağzından çıkan cümlelerin alışılmadık bir ritmi vardı. Kelimeleri iç içe geçirerek çok hızlı konuşurdu. Öyle ki, bir anda nefessizlikten ölecek sanabilirdiniz. Daha çok, kareli kıyafetler giyerdi. Kareli gömlekler, kareli pantolonlar. Hiç olmadı, kareli bir atkı olurdu boynunda.

Ağaçlardan hemen sonraki konu mutlaka yaşlı annesi Hasibe Kara olurdu. Bence bu saydığı ağaçlar ve annesi arasında çokça ortak nokta vardı. Damkoruğu ağacını hiç görmediğim halde Hasibe Kara'nın kesinlikle bu ağaca benzediğine yemin edebilirdim. Çünkü damkoruğu denince aklıma uzun, kara dalları olan, ürkütücü cılızlıkta bir ağaç geliyordu. Dikenlerle dolu, zehirli sıvılar yayarak tek bir hayvanı ya da kurtçuğu bile üzerinde barındırmayan, ölüm saçan, ruhsuz bir ağaç. Tıpkı Hasibe Kara gibi. Onun karanlık, içe dönük bencil bakışları bana hiç görmediğim damkoruğu ağacını hatırlatıyordu işte. Ancak kendine yararı olan, yaşlı, ince bir ağaç. Bu yüzden ona Damkoruğu ismini uygun bulmuştum. Hasibe Kara da oğlu gibi iki renkliydi. Ama oğlundan farklı olarak o, Konyaspor bayrağı gibi yeşil beyazdı. Gözlerinin altı, ağız kenarları, kulakları, boynu, elleri yeşil; geri kalanı ise beyaz.

Ev sahibim, Almanya'da bulunduğu zamanlarda Damkoruğu'na, yani annesi Hasibe Kara'ya göz kulak olmamı rica ederdi. Ne kadar iyi bir evlat olduğunu ballandıra ballandıra anlatır, başka evlatların anne ve babasını yaşlanınca nasıl da bir kenara fırlatıp attıklarına dair en az yirmi örnek verirdi. Bunları anlatırken Nihat

Kara'nın da aslında annesine böyle yapmayı çok istediğini, hatta onu bu apartmanda yalnız bırakıp gittiği için neredeyse anlattığı hikâyelere benzer bir şey yaptığını düşünürdüm. Yılda iki kez her şeyi kontrol etmek için "yurduna" döndüğünde, bunca saçmalığı saatlerce anlatır da anlatırdı. Cümlenin sonuna geldiğinde, ki bu bile birkaç saat sürebilirdi, benim de tavır ve davranışlarıma dikkat etmem gerektiğinin altını çizerdi. En son yine büyük bir fırsat yakalamışçasına ellerini birbirine sürter ve beklenmedik bir hızla ortadan kaybolurdu.

O gittikten sonra baş ağrısından duramayacak hale gelirdim. Belki de baş ağrılarımı Nihat Kara başlatmıştır. Neden olmasın? Çok canım sıkıldı şimdi. Şerefsiz Nihat Kara'sı! Onu şu anda elime geçirsem gırtlağını sıkardım. Gerçi bu zamana kadar yaşadığını sanmam, çoktan geberip gitmiştir. O zamanlar bile ömrünün yarısını geçmiş sayılırdı. Nerede bu kumanda? Meclis toplanacak bugün. Kaçırırsam Nihat Kara'yı anlatıp duracağım. Geldi yerleşti aklıma pislik herif. Hele anası, insanın ömrüne sakız gibi yapışır.

Hasibe Kara'dan nefret ediyorum. Meymenetsiz karı! Öyleleri düşman başına! Damkoruğu, 80-85 yaşlarında, dilenci kılıklı bir kadındı. Teninden berbat bir koku yayılırdı. Apartmana girer girmez sizi onun küflü peynir kokusu karşılardı. Apartman sakinleri onun o içler acısı kokusu yüzünden suratlarını buruşturarak merdivenleri çıkmak zorunda kaldıkları için, diğer günahları göz önünde bulundurulmadan doğrudan cennete gönderilmeyi en baştan hak etmişlerdi.

Damkoruğu, müthiş bir yaratıktı. Burnu kendi bedeninden yayılan koku dışındaki her kokuyu anında alır ve ayırt ederdi. Çünkü insanların burnunda 5-6 milyon koku reseptörü varken, o dünyaya 2 milyar koku reseptörüyle gelerek köpekgiller familyasının saygın bir üyesi olmayı çoktan başarmıştı. O geniş, uzun ve bir düdük makarnanın etrafına yaydığı enerjiye benzeyen burnunun içinde kesinlikle dünyanın bütün kokularını ayrıştırabilecek bir mekanizma bulunduruyordu. Çünkü Damkoruğu, durmadan kafasını kapıdan koridora doğru uzatır, suratını buruşturarak "Merdivenlerde lahmacun yiyenin kim olduğunu biliyorum!" ya da "Komşuuu komşuuu, salçayı yaktın yemeği bok ettin, bizi de huzurumuzdan ettin!" diye bağırırdı.

Damkoruğu'nun öyle geniş burun kanatları vardı ki, onun yüzüne bakan bir kez daha dönüp bakmak zorunda hissederdi. Burnu ağzına kadar uzanırdı. Öyle ki, Damkoruğu isterse dilini zorlanmadan burnuna değdirebilirdi. Bunu kimsenin görmediği zamanlarda kendi kendine evde yaptığına eminim. (Evinde yalnız başına neler yaptığını bilmeyi çok isterdim doğrusu.) En sık kullandığı cümle şuydu: "Bir koku var, sen de alıyor musun evladım?"

Apartmana her giriş çıkışımda kafasını kapı aralığından uzatır, koridorda sigara içen "terbiyesiz, cinsi bozuğun" kim olduğunu bildiğini söylerdi. Ona göre herkes "terbiyesiz, cinsi bozuktu". Bense bütün terbiyesiz, cinsi bozukların başkanıydım. Çünkü eşek kadar adam

olmama rağmen bir işte dikiş tutturamamış, bir baltaya sap olamamış, parasız, çulsuz bir salaktım! Ona göre ben bir yalancıydım üstelik.

Sorduğu sorulara verdiğim cevaplara hep şüpheyle bakar ve sonunda mutlaka bir yalancı olduğumu söylerdi. "Hangi üniversiteymiş o? Mühendis mi?Allah Allah! Derslerin iyiydi ama bırakmak zorunda kaldın demek? Tabii evladım, yalandan kim ölmüş!"

Buruş buruş dudaklarının arasından iki kelimede bir çıkardığı kupkuru dilini uzata uzata bana geceleri neden geç geldiğimi sorardı. Gece yarılarına kadar çalıştığımı söyleyince, "O nasıl bir işmiş? Öyle iş olmaz," diyerek beni ve işimi aşağılardı.

Damkoruğu'na göre dünyada en zeki çocuk, onun oğluydu. Kimse onun oğlu kadar iş bilir değildi. Parasının kıymetini bilen çok az insan vardı ve bunlardan birinin onun oğlu olması ne büyük bir şanstı. Keşke benim ailem de benimle bu derece gurur duyabilseydi. Ama tabii ki aileden aileye fark vardı. Bazı aileler çocuklarını kendi oğlu gibi gıpta edilesi bir şekilde yetiştirir, bazıları ise benim gibi saldım çayıra mevlam kayıra cinsinden bir evlat ortaya çıkarırdı. Haksız da sayılmazdı doğrusu. Hiçbir zaman ailemin gurur duyduğu bir evlat olamadım. Sıradan bir insanın yapması gereken hiçbir şeyi yapamadım. Üniversiteyi bitiremedim, doğru dürüst bir aile kuramadım, hep ucuz, gereksiz işlerde çalıştım. Kendimi bile zar zor geçindirebildim. O zamanlar yaşıtlarım evlenip barklanmış, çoluk çocu-

ğa karışmışken ben tek başına yaşamaya inatla devam eden bir zavallıydım. İçinde bulunduğum topluma belediyenin dağıttığı küflü ekmekler kadar bile yararım yoktu. Hayatımda hiç kimseye bir faydam olsun istemedim. Bunun bir nedeni de yok üstelik. İyi insanlar da oldu yanımda. Çok fazla şey hatırlamıyorum, ama iyi dostlarım vardı. Oysa ben iyi olan şeyleri de istemiyordum. Kimselerin sahte gülümsemelerini ve iyilik dolu yüzlerini görmek istemiyordum.

Damkoruğu, yüzüme çorbasına düşmüş bir sineği görmüş gibi bakarken "yazık yazık" derdi. Onu izlerken buruşuk boynunu tek elimle sıkmak, ölü balık gözlerinin iyice pörtlediğini görmek, cansız yanaklarında dolaşan ağır kanı daha da yavaşlatmak ister, bunu yapmamak için kendimi zor tutardım. Ondan ölesiye nefret ederdim. Yoksullluktan geberdiğim halde bana bir çuval para mı, yoksa Damkoruğu'nun ölüsü mü diye sorsalar hiç tereddüt etmeden onun ölüsünü görmek istediğimi söylerdim. Onun ölüsünün yanında bir çuval paranın lafı bile olmazdı. Bazı zamanlar onunla konuşurken gözlerinin içine bakar, o yaşlı çalıyı bütün dikkatimle dinliyormuş gibi yaparak öleceği günün hayalini kurardım. Yaşlı cadalozu yalnız, kurumuş bir halde evinin salonunda buldukları, komşularının ve oğlunun onu çığlıklar içinde kucakladıkları ânı duyardı kulaklarım. Cenaze arabasına apar topar yerleştirilişini, aile mezarlığına terk edilişini... Ah, ne büyük mutluluk! Helvasını iştahla yiyormuşum gibi gözlerinin içine bakarak ağzımı şapırdatırdım. İşte o anlarda bir şey olurdu. Çok güçlü bir sezişle gözlerimin içine diktiği göz-

lerinden ne düşündüğümü fark ettiğini anlardım. Ama ispat edebileceği somut bir delili yoktu işte! Bu onu çıldırtır, hırstan eritirdi. Nefretle el örgüsü kahverengi yeleğini çekiştirirdi. Yeleği elleriyle neredeyse eritirdi. Bunu sık sık yapardı. O el örgüsü yelek çekiştirile çekiştirile onun buruşuk götüne benzer yamuk yumuk bir şey olup çıkmıştı. Hep yaptığı şeyler arasında, ellerini birbirine sürtmek de vardı. Oğluna da bulaştırdığı anlamsız bir alışkanlıktı bu. Kalorifer böceklerinde olan alışkanlığın aynısı. Ellerinin derisi yaşlılıktan değil sıvazlanmaktan incelmiş gibiydi. Ağır adımlarla yürümek, hırıltıyla nefes almak, ağız şapırdatmak da vazgeçemediği huylarındandı Damkoruğu'nun.

Bazı zamanlar Damkoruğu'nu kendi ellerimle öldürmeyi düşünürdüm. Terasıma kurulur, onun için hazırladığım ölüm senaryolarını uzun uzun hayal ederdim. Mesela mahallemizin arkasında bulunan küçük ormanda topladığım zehirli mantarlardan güzel bir yemek yapıp ona bir tabak ikram ettiğimi hayal ederdim. Ölü odunların üzerinde çıkmış tazecik, renkli mantarlara dokunuşumu, onları nazikçe kökünden ayırışımı defalarca gözlerimin önüne getirirdim. Damkoruğu için, yaratıcı kişiliğimin izlerinin görülebileceği "Zehirli Yemekler Defteri" adını verdiğim bir defter bile tutmuştum.

ZEHİRLİ YEMEKLER DEFTERİ

1- *Zehirli mantar yemeği*

Mantarların zehirli olduğundan emin olmak için yapılacaklar:

Aslında ölü odunların üzerinden toplanan mantarların yüzde yüz zehirli olduğundan emin olsam da Damkoruğu'nun geri dönüşü olmayacak şekilde öteki tarafı boylayabilmesi için birkaç önemli deney yapılabilir.

İlk olarak, topladığım mantarlardan bir tanesini elimle ikiye ayırırım. Eğer mantar zehirliyse içi maviye dönecektir ya da içinden sütümsü bir sıvı akacaktır. Bu yöntem mantarların zehirli olduğunu bana yeteri kadar ispatlamazsa (benim gibi biri için kesinlikle tek bir yöntem yeterli değildir) bir gümüş yüzük, kolye, vb. (gümüş olan herhangi bir şey) ile beraber mantarların birkaçını bir kapta kaynatırım. Gümüş kararırsa mantarların zehirli olduğunu anlar ve çılgın bir kahkaha patlatırım.

Malzemeler:
Zehirli küçük mantarlar
Bir adet büyük boy soğan
İki adet kırmızı biber
İki adet büyük boy domates
Zeytinyağı
Bir tutam karabiber
Bir tutam tuz

Orta boy tavada zeytinyağını ısıtıyorum, zeytinyağı yeteri kadar ısınınca içine küp küp doğranmış soğanları ve biberleri koyuyorum. Soğanlar pembeleşip biberler gevşeyince önceden hazırlayıp doğradığım domatesleri de tavaya atıyorum. Zehirli olduğundan kesinlikle emin olduğum mantarlarımı domatesler iyice suyunu salmadan ilave ediyorum. Üstünde yeteri kadar tuz ve karabiber gezdiriyorum ve kısık ateşte tamamen pişinceye kadar bekletiyorum.

2- *Boru otlu pirinç pilavı*

Malzemeler:
Bol bol boru otu
Yeşil soğan
Bir kâse pirinç
Mısır yağı
Tuz
Pulbiber

Boru otlarını ve yeşil soğanları büyük boy bir tavada mısır yağı ile iyice öldürüyorum. Üzerine bir kâse pirinç döküyorum. Pirinci yağda hafifçe çevirdikten sonra üzerine sıcak su ekleyerek kaynamasını bekliyorum. Pirinçler suyunu iyice çekince ocağı kapatarak pilavımı bir süre dinlendiriyorum. Dinlendirilmiş pilavın üstünde bir miktar karabiber gezdirerek Damkoruğu'na servis ediyorum.

3- *Kargabüken çorbası*

Malzemeler:
Bir diş sarımsak
Salça
Zeytinyağı
Bolca kargabüken
Yeteri kadar su

Küçük boy tencerede, az miktarda ev salçasını, az zeytinyağında kavuruyorum. Salça kavrulurken içine önceden havanda ezdiğim tek diş sarımsağımı ekliyorum. Kargabükenlerimi de tencereye attıktan sonra karışımımın üzerine 3 bardak su koyuyorum. İki taşım kaynayınca ocağı kapatıyorum. Beş dakika dinlendirip Damkoruğu'na servis ediyorum.

Zehirli Yemekler Defteri'mde şimdi tam olarak hatırlayamasam da, güzelavrat otlu poğaça, kurtboğanlı buğday salatası, su baldıranlı mercimek yemeği ve çeşitli zehirli yosun ve çiçek yemekleri bulunuyordu. Bu bitkileri ve mantarları günlerce araştırarak bulmuş, defterime yazmıştım. Hepsinin bir insanı nasıl ve ne kadar zaman içerisinde öldürdüğünü, etken maddelerinin neler olduğunu, ne çeşit toksinler barındırdığını gayet iyi biliyordum. Mesela, boru otunun tüm kısımları tropan alkaloidler, skopolamin ve atropin toksinlerle çevrilidir. Bu toksinler bir şekilde insan vücuduna girdiğinde insanı insan olduğuna pişman ettirecek, hatta şu boktan dünyada nefes alan bir canlı olacağına oraya buraya sürüklenen bir taş

olmayı dilettirecek cinstendir. Katilgözü bitkisi ise kalp kasları üzerinde ani olarak yatıştırıcı etki gösterir ve karsinojenik toksin içerir. Bu toksin insan vücuduna girdiği an kolay ve hızlı bir ölüme sebep olur. Kargabüken, zehirli alkaloidlerden strikinin ve brusin içerir. Bu toksinlerden 30 mg almak bile omurgadaki sinirleri kilitleyerek kasılmalara sebep olur ve kişiyi hızla öldürür. Mesela, Abrus denilen aşırı ölümcül bir bitki daha vardır ki, ondan bahsetmeden geçemeyeceğim. Çok uzun ömürlü bir sarmaşıktır bu güzel canlı. Bırakın onu yiyeni, dokunanı bile saniyeler içinde öteki tarafa gönderebilir.

Sanki Allah, bütün bu bitkileri, Damkoruğu'nu kazara yarattıktan sonra, hatasını telafi edebilmek için onun zaten hiçbir zaman anlamı olmayan hayatına nokta koysun diye tasarlamış ve Damkoruğu'nun ömrü boyunca beni beklemişti. Benim bu bitkileri keşfederek korkunç hatasını telafi etmemi, Damkoruğu'nu onun rahmetine kavuşturmamı arzulamıştı.

Sonuç olarak, o zamanlar hiçbir şey Damkoruğu'nu öldürmeyi hayal etmek kadar zevkli değildi. Onu gerçekten öldürmek bile.

Onun zehirli bitkilerden yapılan yemekleri yerken birkaç dakika içinde nalları diktiğini düşlerdim. Morarark, kan ter içinde öldüğünü. Pörtlemiş gözlerine bakmak, kasılan ellerini tutmak, onu teselli edecek sözler söylemek isterdim.

Elimde olmadan yüzümde bir gülümsemenin belirdiğini hissederdim. İçimde bir neşe dalgası oluşurdu. Zavallının bir cinayete kurban gittiğini, onu benim öldürdüğümü kim aklına getirebilirdi ki? Ne tarifsiz bir mutluluktu, anlatamam. Onu gebertmek, hayallerin en güzeliydi.

Bir gün eve erken dönmüştüm. Artık çalışmadığım için yapacak pek bir şeyim de yoktu. Mesai gibi gündüzleri bitmek bilmez iş arama saatleri geçiriyor ve düzenli olarak iş bulamıyordum. O akşam eve dönerken, ilginç bir şekilde, Damkoruğu karşılamamıştı beni. Bu duruma çok sevinmiştim. Çünkü o moral bozukluğuyla bir de onu görmeye tahammül edemezdim. Salonunda ölüsünün bulunduğunu tekrar hayal edip gülümsemiştim hatta. Oğlunun onu televizyonun karşısında ölü bulmasını ve kirayı unutmasını dilemiştim. Böyle bir şey olursa para bulmak için en az birkaç hafta daha zamanım olabilirdi. Kimbilir, belki birkaç ay. Ama belki de ev sahibim Damkoruğu'nun ölmesini benden daha çok istiyordu ve defin işlemlerinin hemen ardından kira için yakama yapışacaktı. Yine de Damkoruğu'nun ölümüne sevinirdim. Ah ama keşke ağzımdan çıkan şeyler gerçek olsaydı. Pislik karı geberseydi ve ev sahibim benden kira istemeseydi.

Bu düşüncelerin hiçbir gerçek yanı yoktu. Boş hayallerdi bunlar. Çaresizliğin sınırlarını zorlamak dışında bir şey değildi. Parasızlığın, tükenmişliğin hülyalı cilveleriydi yalnızca.

Ertesi gün ev sahibime kirayı elden vermeliydim. Nihat Kara, Almanya'dan bir haftalığına dönmüştü. Hazır gelmişken beni ve diğer kiracılarını kontrol etmek istiyordu. Borcumun biriktiğini hatırlattıktan sonra hepsini peşin ödememi istedi.

Oturduğumuz apartmanın adı, tahmin edilebileceği üzere, Nihat Kara Apartmanı'ydı. Adını herkesin bilmesini isteyen bu adam, elinden gelse kiracılarının alnına da adını yazdırırdı. Bazen alnımda görünmeyen harflerle "Nihat Kara'nın Kiracısı" yazdığını düşünürdüm. Borçlarımı affetse hiç düşünmeden adını alnıma yazdırırdım da hani. Hem de büyük harflerle.

Apartmanda, Nihat Kara'nın benim dışımda, üç kiracısı daha vardı. Alt katımda neredeyse hiçbir ferdini görmediğim bir aile ikamet ediyordu. Bu ailenin ev sahibimin uzun zaman önce yaşadığı köyünden geldiğini duymuştum. Zar zor geçindiklerini ve iki küçük çocuklarının olduğunu söylüyorlardı. Ama ben o çocukların seslerini hiç duymamıştım. Hatta onlara bir kez bile rastlamamıştım. Ne sokakta ne apartman merdivenlerinde görmüştüm onları. Hayalet çocuklardı sanki. Herkesin bildiği, kimsenin görmediği...

Bu ailenin yaşadığı dairenin altında ise iki üniversiteli kız kalıyordu. Bu kızlar tıp fakültesinde okuyorlardı. Okulları hemen karşı caddedeydi. Bir araştırma hastanesinin ek apartmanlarında eğitim görüyorlardı. Aileleri başka bir şehirde yaşıyordu. Kızlar yorgunluklarını atmak için hafta sonları ev partileri düzenlerlerdi. Böy-

le zamanlarda evlerinden gürültü patırtı eksik olmazdı. Heyecanlı bir uğultu sarardı bütün apartmanı. Hafif kahkahalar ve ergen sesleri merdivenlere sinerdi. Kiracı genç kızların ikisi de birbirinden daha dışa dönük, daha cilveliydi. Orta sınıf ailelerin çocukları oldukları halde giyim kuşamlarına fazla para harcadıkları belliydi. Merdivenlerden gürültüyle iner, merdivenleri gürültüyle çıkarlardı. Güneşi görür görmez patlayarak açan tomurcuklar kadar harikaydılar. Onlarla karşılaştığımda gençliğin en çok onlara yakıştığını düşünürdüm. Gençlik, bütün görgüsüzlüğüyle, renkli bir yaka iğnesi gibi üstlerinde parıldardı. Onların seslerini duymak benim yaşama karşı az da olsa umut beslememi sağlıyordu. Cehaletleri, vurdumduymazlıkları o kadar hafif, nazik ve iç açıcıydı ki... Dünya umurlarında değildi sanki. Ölmek umurlarında değildi. Para umurlarında değildi. Zaruri olmayan bir öğle uykusu gibiydiler. Apartmanda yalnız onları seviyordum. Ara sıra onlarla karşılaşmak, bir yük olarak sırtımda taşıdığım hayatımı kısa süreliğine unutmamı sağlıyordu. Onlarla karşılaştığımda nefes alıyordum bir tek.

Kızların alt katında, yani Damkoruğu'nun üst katında ise orta yaşlı bir veteriner ve kendinden on yaş büyük sevgilisi kalıyordu. Bunların uslu ve sesi pek nadir çıkan terier cinsi bir köpekleri vardı. Kadın her sabah tek başına, akşamları ise beyefendiyle birlikte köpeğini gezdirmeye çıkarırdı. Veteriner bey sokaklarda o kadar ciddi ve o kadar hayattan bıkmış halde dolaşırdı ki, onunla bir kez karşılaştınız mı bir daha yüzünü görmek istemezdiniz. Buna rağmen uzatmalı sevgilisi

güleryüzlü, şen şakrak bir kadındı. Kafatasının içinde havaya kalkan bir toz bulutu gibi duran beyni, onun içten kahkasıyla birlikte sarsıla sarsıla sokakları gezerdi. Onu her an görmek, gülerken bir karnıbahar çiçeği gibi açışını izlemek isterdiniz. Yine de bu ikisi canımı sıkardı. Yanlarında gezdirdikleri ve oraya buraya sürüklerken çirkin bir sesle emirler verdikleri zavallı hayvana acırdım. Zaten oldum olası hayvan besleyen insanlardan nefret etmişimdir. Bir hayvanı yanında bir zincirle dolaştırmak, ona durmadan emir vermek, beslenme saatlerini, dışarı çıkma saatlerini belirlemek amansız bir ruh hastalığının belirtisiydi bana göre. Böyle insanlar mutlaka bir hayvanı hapsetme gerekliliği duyarlar ya da mutlaka hayvanların bazı türlerini yerler. İnekleri, balıkları, kuzuları, domuzları, keklikleri vs. Bir köpek, bir kuş, bir yılan, bir koloni karınca... Aklınıza ne gelirse hapsederler. Bazen satarlar bu hayvanları, bazen de birbirlerine hediye ederler, çoğu zaman yarıştırırlar. Bu yarıştırmak saçmalığı, yaptıkları pisliklerin arasında en yaygın olanıdır. Atları, köpekleri, horozları para için yarıştırırlar. Kimse onlara bu yaptıklarının vahametini anlatamaz. Gözleri öyle kör olmuştur ki bu insanların, vay hallerine dersiniz. Hayvanlarını çok sevdiklerini akşam yemeğinde pirzola yerken anlatırlar. Onlara göre yarıştırılan, dövüştürülen, kafeslerde tutulan hayvanlar doğal ortamlarında o kadar sağlıklı değildir. Bu hayvanlara onların yanında daha iyi bakıldığını anlatan bir ninniyle kendilerini uyuturlar. Artık üzüntü duyduğunuz hayvanlar değil bunca işkenceyi onlara reva gören bu zavallılardır. Hele ki, insan hakları konusunda acayip duyarlı olanları, en tehlikelileridir. Devlet karşı-

tı her eylemde onları görebilirsiniz. Orada burada ağızlarını doldura doldura özgürlükten bahsederler. Savaşlara karşıdırlar, sömürüye karşıdırlar, işkenceye karşıdırlar. Gelin görün ki, konuşmaları bittikten birkaç saat sonra bir mangalın başında tavuk kanadı, kuzu pirzola yemeye başlarlar. Ağızlarını şapırdata şapırdata devam ederler özgürlük şiirleri okumaya. Mültecilere acırlar, yoksullara acırlar, işçilere acırlar. Bunca şeye acırken çatalları bir parça ete çoktan batmıştır bile. Allah topunun belasını versin. Sadece kendi türüne özgürlük isteyen herkesin. Evinde kedi besleyip bayramda koyun kesenlerin Allah belasını versin. Kim inandırabilir beni onların samimiyetine? Kim?

Kısaca söylüyorum; hepsinin, hayvan severlerin hepsinin öldürülmesi gerekir. Bu, kesin bir gerçektir. Bunu bütün benliğimle söylüyorum. Hayvanlara eziyet eden, yarıştıran, yiyen, satan, postlarını giyen herkes en adi şekilde ölmeyi hak eder.

İnsanlar çok yakın geçmişte büyük ölçüde azalttıkları ve şu anda bazı çevreler tarafından utançla karşılanan kölelik ve insan zincirleme alışkanlıklarından nasıl vazgeçtilerse, umuyorum ki bir gün gelecek, hayvanları zincire vurdukları, yarıştırdıkları, türlü işkencelerle kendilerine bağımlı kıldıkları, yedikleri, etlerini, kürklerini, derilerini, sütlerini sattıkları için de utanç duyup bu davranışlarından vazgeçecekler. O günlerin gelmesini hayatta hiçbir şeyi istemediğim kadar çok isterim. Bu yüzden, komşum olan bu çifti görmeye tahammül edemiyordum. Bütün o neşe dolu kahkahasına rağmen

kadının gözlerinde bir sim gibi parlayan hayvan sevgisinden tiksiniyordum. Yanında zorla dolaştırdığı köpeğin onu bir gün parçalamasını diliyordum.

5

*

Apartmanda kirasını doğru dürüst ödeyemeyen tek kişi bendim. Bunu birkaç kez Damkoruğu'nun ağzından kendi kulaklarımla duymuştum. Bu duruma çok sıkılıyordum. Paramın olmaması o kadar ağrıma gidiyordu ki kalbimin patlayacağını ve sonunda öleceğimi sanıyordum. Bunu bilmenin acısı hiçbir zehirli bitkinin yapamayacağı kadar zehirliyordu beni.

Borç alabileceğim insanları düşünüp duruyordum. Bir liste oluşturmaya çalışıyordum. Ama olmuyordu. Liste bir türlü kafamda netleşmiyordu. Bütün umutlarım tükeniyordu. Tekrar tekrar borç aldığım insanlardan biraz daha para istemeye yüzüm yoktu. Utanç içinde kıvranıyordum. Herkese borçluydum. Bana selam veren herkesten borç isteyen yavşak bir adamdan başka bir şey değildim. Mahallenin bakkalı artık bana veresiye vermiyordu. Beni görüdüğü an suratını asıyor, hal hatır sorsam bile ters cevaplar veriyordu. Genç bir delikanlıydı. Benim yaşlarda, belki de benden birkaç

yaş küçük. Kısa bir zaman önce düşük gözkapaklarının arasından beliren sinirli bakışlarıyla, babasının isteği üzerine artık bana veresiye veremeyeceğini söylemişti. Yaşadığım her güne lanet ediyordum. İş için görüştüğüm her yer beni "Biz sizi ararız" diyerek başından savıyordu. İş aramaktan, iş başvurusu yapmaktan bıkmış usanmıştım. İşverenlerin gözümün içine "Sen ne boka yararsın acaba?" diye bakmalarından gına gelmişti. Onlardan, bu dünyada olmaktan ve hayatımdaki her şeyden nefret ediyordum. Çalışmak zorunda olmaktan, kendimi aşağılıyor olmaktan tiksiniyordum.

İnsanlar bana "Bir lokma ekmek bulamayacak kadar şanssızsan ve çaresizlik içinde nefes almaya mahkûmsan hiç yaşamasan daha iyi" diyordu. Böyle bir zavallının tek çaresi canına kıymak dışında ne olabilir? Zaten benim gibi biri neden vardır ki? Benim gibi gereksiz biri...

Bunları düşünüp kahrolarak o gün umutsuzluktan yorgun düşmüş gövdemle eve ulaşmaya çalışıyordum. Resmen kendi kendimi sürüklüyordum.

Merdivenleri güç bela çıkabildim. Bacaklarımda derman kalmamıştı. Damarlarımda kan yerine kokuşmuş, bulanık bir sıvı akıyordu. Nefesim daralıyor, bir sonraki gün ev sahibime ne diyeceğimi düşünmeye çalışıyordum. Ama aklıma tek bir kelime bile gelmiyordu. Zihnimi ne kadar zorlasam da kelimeleri bir araya getirip mantıklı bir cümle kuramıyordum. Fakirlik elimden her şeyimi almıştı. Düşünme yeteneğimi bile. Ev

sahibime verecek hiçbir şey bulamazsam, "Yok işte, yok, yok, yok" diye bağırıp kendimi adamın gözlerinin önünde pencereden aşağı atmayı planlıyordum. Aklıma gelen tek çare buydu. Sonunda kafamda bu düşüncelerle çatı katımın kapısına ulaşmayı başardım. Vücudumu adeta sürükleyerek kapının önüne kadar getirmiştim. Merdivenleri çıkarken birisi beni görecek diye o kadar çok korkmuştum ki, şimdi o korkuyu bu yaşımda bile tarif etmeye gücüm yetmez. Hele ki öğrenci kızların beni o halde görme ihtimalini düşünmek dahi istemiyordum. Onların beni tükenmiş, çürümüş, neredeyse mum gibi erimiş halde görüp, bir anlığına da olsa ışıltılarını kaybetmelerine sebep olmamalıydım. Bu zavallı, yoksul genç adama bakarken çiğ tanesi gibi taze tenlerinin solmasına tahammül edemezdim. Nedense içimde böyle naif hisler filiz veriyordu. Kendimi düşünecek halde değildim. Şuurumu o denli yitirmiştim ki, akla kolay gelmez böyle ince fikirler üzerine kafa yoruyordum. Hatta buna kafa yormak değil, kalp yormak denmeliydi. Aklım çalışmıyordu çünkü.

Ellerim ağır ağır dairemin kapısını açtı. Salondaki koltuğa kendimi zor attım. Koltuğun üzerinde yalap şalap duran kadife örtüye yapıştım. Bütün hücrelerimin ayrışmasını, kadifeyle iç içe geçmesini beklemeye başladım. Tek isteğim buydu. Gözle görülmeyecek kadar küçülmek, ayrışmak, yok olmak... Başımı geriye yasladım. Gözlerimi tavana diktim. Bir süre ortalıkta kendimi asabileceğim sağlam bir çıkıntı var mı diye bakındım. Bedenimi taşıyabilecek sağlam bir çıkıntı bulmak istiyordum. Boynumu nazikçe kırabilecek, ca-

nımı hemen bedenimden ayırabilecek bir şeyler... Bir kalorifer borusu olsa işim kolaylaşırdı, ya da tavana monte edilmiş bir kanca. Ama hayattaki hiçbir şeyin işimi kolaylaştırmaması gibi, evim de bana ölmem için gerekli malzemeyi sunmuyordu. Gözlerim tavanın her yerini, duvar diplerine kadar dikkatle taradı. Ama yoktu işte. Ruhumu bedenimden ayıracak hiçbir şey yoktu. Ölmek istiyordum. Tek istediğim buydu. Kendimi bir yere asmak, vücudumu boşlukta sallandırmak istiyordum.

"Ev sahibimin karısı kendini nereye asmıştı acaba?" diye düşünmeye başladım. Hiçbir çıkıntısı, kancası, borusu olmayan bir tavanın neresine asmış olabilirdi kendini bu kadın? Onu hayal etmek istiyordum. Nasıl yaptığını bilmek istiyordum.

Kadının yüzünü gözlerimin önüne getirmeye çalıştım. Bedenini, yüzündeki ifadeyi... Dakikalarca, dakikalarca uğraştım. Ama bu işi de beceremedim. Gözlerimin önüne hiçbir görüntü getiremedim. Canım sıkılmıştı. Bilmediğim bir yüzü, ne yaparsam yapayım, hayal edemiyordum. Gözlerimi ne zaman kapatsam, ya ev sahibim Nihat Kara'nın bin parça kareye boğulmuş ve geometri ilminin bitişinin habercisi olan suratını görüyordum ya da Damkoruğu'nun bir ampule benzeyen kafasını.

Gözlerimi inatla tekrar kapattım. Kadının yüzünü gözlerimin önüne getirmek için yeniden zorladım kendimi. Bütün varlığımla içimdeki karanlığa odaklandım. Derin derin nefes aldım. Kendimi nefesimle zehirle-

yerek beynimde halüsinojen bir etki yaratmak istedim. Sonunda, bulduğum bu saçma sapan yöntem, işe yaradı. Uzun dakikaların sonunda bir görüntü yakaladım. Gözlerimin önünde bir yüz belirdi. Elmacık kemikleri çıkık, avurtlarına doğru incelen bir yüz. Gözleri karanlık bir çukurun içinde yanıp sönüyor gibiydi. Suya atılan bir taşın halkalar halinde yayılan izi, bu gözlerin kenarlarında donup kalmıştı sanki. Çenesinde belli belirsiz bir gamze vardı. Genç yüzünün altında damarları belirgin bir boyun uzuyordu. Küçük, hatta çok küçük dalgın gözleriyle bana bakıyordu. Gözlerinin altındaki torbalar terlemişti. Taze ter, birbirini işaret eden dar omuzlarında da görülüyordu. Memeleri büzüşmüş, cildi kurumuştu. Anadan üryandı.

Göğüs kafesini yağlı, oyuntusuz bir bel taşıyordu. Kalın bacakları, ona ait değilmiş gibi duran küçücük ayaklarla vücuduna son noktayı koyuyordu. Ayak tırnakları morarmış, parmakları cıvıklaşmış gibiydi. Teni buğdaydan koyuya çalan, hatta açık kahverengi tonlarda, pürüzlü, pütür pütürdü. Bu muydu ev sahibimin karısı? Acı dolu, dalgın gözlerle bana bakan, hayalimde belirmiş bu kadın, ev sahibimin karısı mıydı gerçekten?

Gözlerimin önünde beliren yüzün o olduğuna o kadar emin olmuştum ki. Gerçek bir doğa manzarası öylece karşımda duruyordu sanki. Kurumuş bir kar şelalesine benziyordu bu kadın. Renksiz, cansız, zavallı haldeydi.

Hayatındaki onca acı değil de gözlerindeki hüzün onu öldürmüştü sanki. Hüzün gözbebeklerine, tüm bede-

nine işlemişti. Dudaklarındaki kıvrımlarda, saçlarının uçlarında, avuçlarında, karnında hissediliyordu hüzün.

Tavanın tam ortasındaki kancaya kendini asmıştı. Daha önce görmediğim, kaba, güçlü bir kancaydı bu. Yalnızca bu kadını taşımamıştı sanki, yüzlerce ölü insanın silüeti kadının altında gölgeler oluşturuyor gibiydi. Katman katman isli gölgeler uçuşuyordu her yerde.

Kadını bir çamaşır ipiyle sallandırmıştı kanca. Gelincik çiçekleri gibi bıkkınlıkla hareket ediyordu. Böyle bir manzarayı gözlerime doldurmaya ne çok ihtiyaç duyuyordum. Bir ovaya, bir nehir kenarına, dağlardan sertçe estiği halde vadilerde yumuşamak zorunda kalan rüzgârlara ve örümcek ağlarına... Beni küçük, çok küçük bir doğa manzarası kurtarabilirdi ancak. Beni, ev sahibimi, tüm dünyayı. Bir küçük su mağarası ya da kavak yaprakları.

Bunları düşünerek gözlerimi kapattım. İçime bu manzaralardan yüzlercesini çekmek istiyordum. Susamış bir hayvanın derelerin suyunu kana kana içmesi gibi bütün doğa harikalarını içmek istiyordum. O kadar kurtulmak istiyordum ki içine düştüğüm bu karanlıktan. Ama düşünceler bu kadının bedeninde son buluyordu. Doğanın akıl sır ermez manzaraları bu kadında gözden kayboluyordu. Ölüm her şeyin üstünde yükseliyordu. Her şeyden daha gerçekti çünkü, daha korkunçtu. Arkama yaslandım, gözlerimi kapattım. Nefesimi hissetmeye, dinginleşmeye çalıştım. Kısacık tatlı bir uykuya daldım.

6

*

Gözlerimi açtığımda nefesim göğsüme kilitlendi. Gördüğüm şeyin karşısında dilim tutulmuştu. İnanılmaz bir şeydi doğrusu. Gerçek ötesiydi. Kadın kaybolmuştu. Karşımda tavana asılı ben, evet ben duruyordum. Ne korkunç bir andı. Kıpırdayamaz olmuştum. O kadar gerçek bir halde asılı duruyordum ki, az kalsın aklımdan şüphe duyacaktım. İnanılmaz bir manzaraydı gözlerimin önündeki. Sıcacık bir yataktan düşüp buz gibi sert bir betona çarpmaktan daha beterdi yaşadığım. Bendim! Ben! Havada asılı duran, boynuna bir ip geçirilmiş olan ben! Başkası değil, ben! Orada duruyordum işte. Bütün katılığım, gerçekliğim, madde oluşumla karşımdaydım.

Az zaman sonra koltukta oturduğum yerden doğruldum. Nefesim hâlâ göğsümde bir yerlerde sıkışmış duruyordu. Ağzım kurumuştu. Dilim çamurlu bir zeminde hareket etmeye çalışan kurtçuklar gibi nafile

hareketlerle kıpırdanıyordu. Garip bir his her yerimi sardı. Acayip bir olayla karşı karşıyaydım. Böyle bir şey nasıl olabilirdi? İnsan gerçekle hayali birbirinden her zaman ayırabilirdi, aklımı mı yitirmiştim acaba? Birileri bana şaka mı yapmaya çalışıyordu yoksa? Bir süre sonra nedensiz bir rahatlama hissettim. Kendime yabancılaştım. Durumu anlamaya çalışmaktan vazgeçtim. Az sonra bacaklarım titrer halde olduğum yerden doğrulmayı becerdim. Karşımda duran beni merak ediyordum. Kendime doğru yürümeye başladım. İyice yaklaştım kendime. Yeni icat edilmiş bir makineyle karşılaşmış gibi anlamaya çalıştım kendimi.

Çok garip görünüyordum doğrusu. Ucu hiçbir yere bağlı olmayan bir ip vardı boynumda. Kollarım ağır birer torba gibi iki yanda sarkıyordu. Göğsüm morarmış, şişmişti. Kafam gövdemden neredeyse kopacak gibi duruyordu. Gırtlağımdaki pörtlemiş damarlar, tıpkı yaşlı Damkoruğu'nu boğmayı hayal ettiğimde gördüğüm damarlar gibi kalındı. Gözlerimin altı mosmordu. Dişlerim, dudaklarımın bir kısmını parçalamıştı. İnce bir kan çeneme kadar akmış, kurumuştu. Elmacık kemiklerim kırılmış gibi duruyordu. Üzerimde kareli, düğmeleri rastgele iliklenmiş, çürümüş bir gömlek vardı. Kemeri olmayan koyu renkte bir pantolonun üzerine dökülmüştü gömleğim. En üst düğmesi etime geçirilmiş gibi sımsıkıydı. Sanki beni boşluktan sarkan ip değil de o gömlek boğmuştu. Ama diğer yandan, üzerimdeki kıyafetler, ben öldükten sonra bana giydirilmiş gibi duruyordu. Ellerimin ve ayaklarımın tırnakları yer yer kopmuştu. Derim kurumuştu.

Büyük ihtimalle, günlerdir orada asılı duruyordum. Kimse bana ne olduğunu merak etmemiş olmalıydı. Beni kimse arayıp sormamıştı. Tanıdıklarımın, dostlarımın, ailemin hatta meraklı Damkoruğu'nun bile aklına gelmemiştim. Unutulmuştum. Bir an duygusallaştım, unutulmuş olmak kalbime dokundu. Gözlerim doldu, gözyaşlarım kendiliğinden aktı. Kimsenin beni sormaması içime bir bıçak gibi saplandı.

Kendime o kadar acıdım ki, o anda gerçek olan tek şey bu acıma hissiydi. Günlerdir, kimbilir belki de haftalardır bu evde asılı kalmıştım. Tenim büzüşmüş, tazeliğini kaybetmişti; saçlarım karmakarış, yolunmuş gibi kafamda öylece duruyordu. Ağacından kırılmış ince, çürük bir daldım, yere sarkmıştım. Ölüm bütün bedenime sinmişti. Hayatımda hiçbir şeye o kadar acıyarak, o kadar kederle baktığımı hatırlamıyorum. Kendime tüm varlığımla acıyordum. Bu acıma hissini durduramayacak denli çok ve derinden hissediyordum. Çenemin, dudaklarımın titrediğini, burnumun sızladığını fark ediyordum. İçgüdüsel bir hareketle ansızın ayağa kalktım. Kendime doğru birkaç adım attım. Zavallı ben, nasıl da hayattan istediğini alamamış gibi öylece boşlukta sallanıyordum. Gün yüzü görmemiş, hiç mutlu olmamış gibiydim. Kendimi öyle görünce kendime sarılmak istedim. Tek istediğim buydu, kendime sarılmak. Bu haldeyken, birisinin bana sarılması şarttı. Nasıl oluyor da bu ben oluyordum? Zavallı ben. Demek, kendimden başka kimsem yoktu.

Kollarımı bir kalorifer böceği gibi iki yana açtım, tüm gücümle ölüme sarıldım. Ölümü o derece sıktım ki

kemiklerimin çıtırtısı kulaklarıma ulaştı. Kemiklerimi kendi bedenimde unufak etmiştim. Ezilen her şeyime tekrar tekrar sarılmak, daha çok sıkmak, kendimi oburca, iştahla kollarımda eritmek istiyordum. Bu isteğe, dur, diyemiyordum. Ölümü yere doğru çekerek yüzümü göğsüme bastırıyordum. Yanaklarımı boynuma sürüyordum. Sanki kendi ölümden bir koku almak istiyordum. Gerçekten öldüğüme kanıt bir koku. Çünkü öldüğüme inanamıyordum! Kendime durmadan dokunuyor, tırnaklarımı etime geçiriyordum. Bir damla kan görmek istiyordum. Gerçek olduğuma kanıt bir kan damlası. Neden bu terk edilmiş beden bana aitti? Ne şanssız ve yalnızdım. Ah, kimsesiz ben, canım benim, günahsızdım.

Burnuma sevimsiz bir koku tırmandı nihayet. Benden geliyordu. Çürümüş çimen kokusu gibi rezil bir koku. Koltukaltlarım ve göbeğimdi kaynağı sanki. Görünmez dumanlar halinde salona yayılıyordu. Tehlike anında etrafa siyah boya fışkırtan mürekkep balıklarının refleksiyle itiyordu bedenim, pis kokuyu. Derim gözeneklerini büzüyor, açıyor ve sonra hızla kapatıyordu. Gittikçe keskinleşti koku. Gözlerimi yaşartacak, midemi ağzıma getirecek kadar yükseldi. Ağzım salyalarla doldu. Midem fokurdadı. Acı bir sıvı gırtlağımdan yukarı çıkmaya başladı. Nefes alamıyordum, kusmam şarttı. Ellerimle ölümün ağzını ayırdım. Ağzımı kendi ağzıma dayadım. İşin garibi, ölümün ağzından da aynı koku geliyordu. Çürümüş, yeşermiş dişlerinin arasından çıkıyordu koku. Koku, beynimi matkap gibi deliyordu. Kusmuklar, küçük dilime kadar ulaştı. Öğürme-

ye başladım. Doğum yapan bir inek gibi sancım vardı. Kustum ağzımın içine. Kustuğum şey, yeşil bir sıvıydı. Çimenlerin rengi gibi taze, yeşil, cıvık ve sıcaktı. Yeşil sıvı ağzımdan taşıyordu. Bir çare bulmam gerekiyordu. Bu yüzden ağzımın kenarlarından taşan kusmukları sıyırarak iyice yedirdim ölüme. Hepsini gırtlağımdan aşağılara ittim. Kusmuk, oluk oluk mideme aktı. Tekrar taşmasın diye elimle ağzını kapattım ölümün. Hiç tepki vermedi, yuttu bütün kusmuğu. Yeşil sıvı hücrelerime bulaştı. Çiçeklerin sulu gövdesine benzer bir hal aldı bedenim. Ölümü ağzından ve ensesinden sıkı sıkı tuttum. Birkaç kez sertçe salladım. Yeşilliği iyice tepelemek için yumruğumu soktum ölümün ağzına. Yumruğumu defalarca ite ite boğazında kalan son kusmuğu da midesine indirdim. Yumruk ağzımdan çıktığında gırtlağım parçalanmış, çenem yana kaymıştı. Canım yüzüm nasıl da mahzunlaşmıştı. Ölümü eski haline getirmeye çalıştım. Çenemi tuttum, nazikçe yerine yerleştirdim. Dilimi ağzıma tekrar soktum. Saçlarımı düzelttim. Boynumu bir bezle temizledim. Eskisi gibi olmasam da yine eskisi gibiydim. Sonra ölüme uzun uzun baktım. İyi görünüyordum. İçim rahatlamıştı. Burnumdaki dayanılmaz koku kaybolmuştu. Evin içinde taze bir rüzgâr dolaşıyordu. Tatlı, ılık bir his vardı içimde. Kalbimi yumuşatıyordu bu his. Soluklanıp geriye birkaç adım attım. Durup o cansız şeye baktım. Kendime... Ben olmayan bana baktım.

Sanki tahminimden daha uzun bir zamandır orada asılı duruyordum. Evet, kesinlikle tahmin ettiğimden daha fazla zaman olmuştu kendimi asalı. “Belki bir yıldan

fazladır," diye düşünüyordum. Ama çürümüş etlerime, yıpranmış saçlarıma baktıkça daha da uzun bir zamandır orada olduğumu anlıyordum. Bunu anlamak beni büyük bir acının içine sürüklüyordu. Boğuluyordum. Gözlerime bakmak istiyordum. Gözlerimin içine bakarak bana ne olduğunu kestirmeyi umuyordum. Ama gözkapaklarım çürümüş, yer yer küflenmiş bir çarşaf gibi onları örtmüştü. O kadar ağırlaşmışlardı ki, yerlerinden oynamıyorlardı. Gözlerime bakmamın bir yolu olmalıydı. Bir gayret, parmağımla gözkapaklarımı tekrar sıyırmaya çalıştım ama onları kaldırabilmek imkânsızdı. O kadar ağır, o kadar kuvvetlilerdi ki bir kişinin parmağı yetmezdi bu işi yapmaya. Uzun zaman uğraştım gözkapaklarımı kaldırmak için. Olduğum yerde kıvranıp duruyordum. İçime acı bir sıvı yayılıyordu. Gözlerime bakmazsam işim yaştı. Ne yapmalıydım? Birden aklıma parlak bir fikir geldi. Kendimle gurur duydum. Çekmecelerin birinden bir bıçak aldım. Küçük basit bir meyve bıçağı. Gözkapaklarımı söküp çıkardım yerinden. İpekten bir şeyi kesmek gibiydi gözkapaklarımı kesmek. Sesi bile yoktu. Sonunda gördüm gözlerimi. Nasıl şeylerdi öyle? Beyazı gri, siyahı griydi. Bana bakıyorlardı.

7

*

Bir kalorifer böceği kanatlarını iki yana açtı, kafasının üstünde ayarsız duran antenlerini ileri geri yaylandırdı, ayaklarını zemini kontrol etmek için iyice yere sürttü ve havalanmak isteğiyle kendisini tüm gücüyle ileri fırlattı. Böcek hedefini şaşırmış olmalıydı, beklenmedik şekilde alnımın tam orta yerine çarptı. Bütün o hüzün, duygusal yoğunluk, varlık ve yokluk arasında gidiş gelişler bir anda sürpriz bir çarpışmayla yerle bir oldu. Kendimle baş başa kaldığım o yoğun andan bu kadar acemice, turistçe ve sersem bir kalorifer böceği yüzünden çıkmış olmak beni sinirlendirmişti. Bu tembel, beş para etmez böcek resmen hislerimle oynamıştı. Kendimi misafirlerin önünde donu düşmüş bir çocuk gibi hissettim. Utandım.

Böcek çarpışmanın etkisiyle parkenin üzerinde ters dönmüştü, bacaklarını çılgınca hareket ettiriyordu. Bir elimi yumruk yaptım. Sesimi kontrolsüzce oraya

buraya savurarak yumruğumu böceğin üstüne indirdim. Sımsıkı yumruğumun altında çıtırtıyla birlikte tiksinç bir gıdıklanma hissettim. Bu sinirlerimi daha da yerinden oynattı ve onu yumruğumla ezmeye devam ettim. Sonra içime bir pişmanlık yayıldı. Yeniden yıkıldım. İçimden "Her şeye ben sebep oldum," diye geçiriyordum. Başıma gelen her şey, benim düzenli işe yaramazlıklarım yüzünden olmuştu. Ne kadar gereksiz bir varlıktım ben. Kendimden tiksiniyordum. Bütün gerçekliğiyle sallanmaya devam eden ölümün bile boynu bükülmüştü. Burnu uzamış, zayıflamış gibiydi. Çiftleşen kalorifer böceklerinin havası sinmişti üzerine. O kadar sinir bozucu ve çekiciydi ki, tahrik oldum. Kanım kaynadı, kalbim inanılmaz bir hızla çarptı. Ona dünyanın en güzel şeyiymiş gibi baktım. Ona ancak Jüpiter gezegeninde açacağı günü bekleyen bir çiçek tohumuymuş gibi hayretle daldım. O kadar heyecan verici bir cansızdım ki...

Kendimi bacaklarımdan tutup yere attım. Böceksi kollarım havalandı. Böceksi karnım tuz buz oldu. Bedenim yere düşerken tok bir sesle çınladı. Ses artık yaşamadığımı kanıtladı. Artık fena halde sikim kalkmıştı. Sıcacık bir yemek gibi iştah açıcıydım. Kanımın köpürdüğünü hissediyordum. Alt tarafımda bir şeyler gelişiyordu. Dudaklarımı kemirmeye başladım. O âna kadar hiçbir şey beni böylesine tahrik etmemişti. Kendime karşı tarifsiz bir arzu hissediyordum. Sanki ruhumun derinliklerinde gizlenmiş bir şey beni kendime tecavüze zorluyordu. Durduramıyordum o hissi, beni ele geçiriyordu.

Elbiselerimi yırttım. Bir elimle boynumu tutup sımsıkı kavradım. Bacaklarımı her iki yana ayırdım. Etlerimin gıcırdadığını duydum. Çizgi çizgi dudaklarım, uzun bir boynum vardı. Güzel bir ölüydüm, ne yalan söyleyeyim. İlk kez âşık oluyor gibi titriyordum. Nasıl bir şeydi bu böyle? Beni saniyeler içinde sarmalamıştı ve bırakmıyordu. Yanan bir organla sönmüş bir organa giriyordum. Ne yaptığımı, biliyordum. Ne yaptığımı her şeyiyle anlıyordum. Ölümü sikiyordum.

O günü hiç unutmam. Güldüğümü, bağırdığımı, inlediğimi hatırlıyorum. Açlıktan ölmeden önce yemem için bana verilen tek şey kendi etimdi sanki. Kendimi siktim. Kendi suratıma boşaldım. Bitkin bir halde yere yattım. Ölümün yanına uzandım. Ölüm uzun kuyruklu bir uçurtma gibi yanımda yatıyordu. Ne kadar da güzel görünüyordu. Elimi uzatıp ona dokundum. Soğuktu. Gülümsedim ona. Elini tuttum.

Biraz zaman geçince gözlerim yere takıldı ve böceğin yerde kalan minik parçalarını fark ettim. İçimden bu kötü histen onu saklayarak kurtulabilirim diye geçirdim. Benim cesedime kendisi dahil hiç kimse saygı göstermemişti ama ben ondan artakalanları bir kâğıda koyup ömrüm yettiğince saklayacaktım. Onu çok değerli, kırılgan bir şeymiş gibi yerden topladım. Beyaz küçük bir not kâğıdının içine koyup kâğıdı dörde kaltladım ve sevdiğim şeylerin bulunduğu bir kutunun içine koydum. Böcek hâlâ o kutuda duruyor. Ama onu bulmak için önce o kutuyu bulmak gerek. Yanlış hatırlamıyorsam onu arka odada bir yerlere koymuştum

ama buradan oraya gitmek bile yıllarımı alır. Gidemem oraya! O odaya giden yollar kapandı. Yoksa kutuya koymamış mıydım böceği? Hay Allah, böceği çöpe mi attım yoksa? Galiba çöpe atmıştım onu. Saklayacak değilim ya! Manyak mıyım ben? Ama yine de arka odaya bir gidip bakmak gerekir. Orada duruyordur belki. Yok canım, mutfakta olmasına imkân yok! Ama hikâyemin gerisini hatırlıyorum. Yoksa hatırlamıyor muyum? Kendimi zorlarsam hatırlarım. Yalnız tek sorun şu, anlattığım bunca şeyin kimin başından geçtiği? Benim başımdan mı geçti tüm bu tiksinç olaylar, yoksa başkasının mı?

8

*

Böceği kutuya koyduktan sonra kendimi içi ağzına kadar taş dolu bir çuval gibi yatağa fırlattım. Böceği ve bütün olanları unutmak istiyordum. Dünya etrafımda hızla dönüyordu. Gözlerim ağrıyor, midem bulanıyordu. Nefesim göğsümde sıkışıyordu. Ölmek istiyordum. Gerçekten ölmek. Ruhum o kadar acı çekiyordu ki çok geçmeden acıdan baygın düştüm. Ne kadar zaman geçtiğini anımsamıyorum. Uykumun sonlarına doğru dış kapının zorlandığını hissettim. Kapıdan gelen seslerin gerçek mi yoksa rüya mı olduğunu bir süre anlayamadım. Sonra sesler şiddetlendi. Yataktan korkuyla sıçradım. Kendimi bilmez halde terasa koştum. Birkaç saniye içinde bir adamın polisler tarafından yaka paça polis otosuna konulduğunu gördüm. Gecenin bir yarısı sakin bir sokakta ancak bir hırsız böyle bir muameleye maruz kalırdı. Salona döndüğümde evimin kapısının zorlandığını fark ettim. O kadar korkmuştum ki kalbim

ağzımda atıyordu. Ne olduğunu anlamadan kapıyı açmış bulundum. Koridorun ışığı gözlerime bir kartopu gibi çarptı. Sonra birden ışığı bir şey kesti. Küçük, sarı tüylerin uçuştuğu bir kafa belirdi gözlerimin önünde. Karşımda duran en az benim kadar korkmuş genç bir delikanlıydı. Belinin yukarısına dek çektiği mavi bir kot pantolon, üstüne bol gelen açık mavi bir gömlek giymişti. Beti benzi sararmış, soluk soluğa kalmıştı. Elleri titriyordu. Delikanlı ilk şoku atlatır atlatmaz titrek sesiyle bir arkadaşının evine geldiğini söyledi. Zorla gülümsemeye çalışıyordu. Yanlış kapıyı zorladığı için kusuruna bakmamamı söylüyordu. Ardından geri dönmek için ayağını merdivene uzattı. Tabii ki söyledikleri düpedüz yalandı. Onun çaresiz sesi bana cesaret vermişti. "Arkadaşın yakalandı," dedim. Koridorda durmaya devam ederse ışık yüzünden polisi işkillendireceğini, bu yüzden bir an önce içeri girmesi gerektiğini söyledim ona. Hiç düşünmeden kendisini içeri attı. Oturması için salonda koltuğu işaret ettim. Balkona çıkıp polisleri kontrol edeceğimi, bir yere ayrılmamasını söyledim. Uslu bir çocuk gibi ne dediysem yaptı. Balkona çıktım. Polis aracı hâlâ sokağın başında duruyordu.

Birkaç dakika olanları izledim. Karanlıktan aracın içini göremiyordum ama çevrede koşturan polislerin diğer hırsızı bulmaya çalıştıklarını anlayabiliyordum. Salona geri dödüğümde çaresizlik onu yemiş bitirmişti. Halinden, bu işte yeni olduğu, kolayca anlaşılıyordu. Zaten tahminimden daha gençti. Saçlarının arasından yüzüne terler boşalıyordu. Kalbinin sesini duyabiliyordum.

Mutfaktan sigara paketini alıp ona bir tane uzattım. Özgürlüğüne kavuşmuş bir mahkûm gibi sigarayı kaptı, cebinden bir çakmak çıkarıp yaktı. Ona korkmaması gerektiğini, polis gidene kadar evimde kalabileceğini söyledim. Gözlerimin içine baktı. Yalvarırcasına dudaklarını kıpırdattı. Ona sıcak bir bakışla güven verdim. Gözlerini kaçırdı ve bacaklarının arasında birdenbire peydah olan çantasını iyice sıkıştırdı. O bunu yapana kadar bir çantası olduğunu fark etmemiştim. İçimi garip bir heyecan sardı. Çantanın içinde ne vardı acaba? Para olabilir miydi? Nedense içime bir ferahlık yayıldı. Umudun küçük kurtçuğu o anda göğsümde yürümeye başladı.

Ona çantanın içinde ne olduğunu sormak istedim. Acaba altın mı vardı çantanın içinde? Onu şüphelendirmemek için fark ettirmeden kapıya yöneldim, kapıyı üzerimize kilitledim. Yanına tekrar geldiğimde nefesi normale dönmüştü. Çaktırmadan onu süzdüm. Çelimsizdi. Bir sorun çıkarırsa ona gücüm yeterdi. Bunu anlamak beni rahatlatmıştı. Yanına oturmadan önce çay ya da kahve içmek isteyip istemediğini sordum. Tok sesiyle "İstemem," dedi. Ama birkaç dakika sonra benden bir bardak su istedi. Su verdim, hemen yanına oturdum. Suyu bir dikişte içti. Uzun dakikalar boyunca tek kelime etmeden öylece yan yana oturduk. Bir ara sokağı kontrol etmemi, eğer her şey yolundaysa gitmek istediğini söyledi. Durumun kontrolünü elime almış havası yaratarak ona sabaha dek yanımda durmasının onun yararına olcağını söyledim. Bir baş hareketiyle birlikte gözlerini kırparak sözlerimi onayladı.

Sonunda ellerinin titremesi geçmişti. Arkasına yaslandı. Etrafa bakındı. O sırada ilk izlenimimin aksine yırtık ve kendine güvenen biri olduğunu fark ettim. Bu canımı sıktı. Bakışlarından hoşlanmamıştım. Sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Dakikalar ilerledikçe ev kendisininmiş gibi pişkin bir tavırla iyice koltuğa gömüldü. Yanındaki çanta olmasa onu bir dakika bile evde tutmazdım.

Bir yolunu bulup ona çantayı sormak istiyordum. Tek derdim buydu. Sabah olacaklar konusunda tahminler yürütüyordum. Belki bir tomar para çıkacaktı çantadan ve o para benim kurtuluşum olacaktı. Allah bugün Damkoruğu'nu karşıma çıkarmamak dışında bir de böyle bir iyilik yaptıysa gözlerim mutluluktan yaşarabilirdi. Ah, ne güzel olurdu. Ev sahibine sadece beş aylık borcumu değil, gelecek birkaç ayı, hatta belki bir yılın tamamını öderdim. Dolabı ağzına kadar yiyecekle doldururdum. Yeni kıyafetler alırdım. Ve belki birkaç günlüğüne adada bir otel odası tutardım. Ah! Bunları düşünmek bile içimi tatlı tatlı gıdıklıyordu.

Bir anda ona, polisler tarafından yakalanan kişinin akrabası olup olmadığını sorarken buldum kendimi. Daldığım hayallerin arasında fark etmeden ağzımdan kaçıvermişti bu soru. Şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak cevap vermesi için gözünün içine bakıyordum. "Evet," dedi. Uzak kuzeniymiş. "Ne çalıyorsunuz genelde?" diye sordum, bu kez daha da terbiyesizce çıktı ağzımdan soru. Soluğunu saldı, cevap vermedi. "Ya paradır ya altın," diye sürdürdüm lafımı. Onun yerine

cevap vermemden hoşlanmamıştı. Aramızda tehditkâr bir hava essin istemiyordum. Bana zorluk çıkarmasını da. Ona çantadakileri benimle paylaşmasını söylemek niyetindeydim. Ama bir türlü nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Onu polise ihbar etmekle tehdit edebilirdim ya da gerçekten durumumu anlatıp, yardımıma karşılık bana bir iyilikte bulunmasını rica edebilirdim.

Sonunda kendimi tutamadım, çantanın içinde ne olduğunu sormaya karar verdim. Bunu sanki çok da önemsemiyormuş gibi rahat bir ses tonuyla söyleyecektim. Bu sefer sesimi ve nefesimi kontrol etmiştim. Kendimi bir baloda dans ediyor gibi hissediyordum. Her hareketimi önceden gözden geçiriyordum. Sonunda ne olduysa soru bir çırpıda ağzımdan çıkıverdi. Hiç hazır hissetmediğim bir anda çantasının içinde ne olduğunu soruvermiştim. Şaşkın gözlerle bana baktı. Tereddüt etmeden cevap verdi. Kendisine ait birkaç gereksiz eşya varmış. Önemli şeyler değilmiş. Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmamıştım. Yalanlarını yakalayabilecek kadar yaşım büyüktü ondan. Fark ettirmeden gülümsedim.

Zaman ilerliyordu. Aklımdan uçuk düşünceler geçip duruyordu. Düşüncelerimin hızına yetişemiyordum. Delikanlının gitgide cesurlaşan yüzünden nefret ediyordum. Çocukluğunda kötü bir hastalık atlatmış olan kimselerde görülen garip bir korkusuzlukla bakıyordu gözleri. Uzun ve kemerli bir burnu vardı. Kavgada kırılmışa benziyordu. Yamuk burnuna rağmen yüzü güzel, diye geçirdim içimden. Göçmenlerin yüz hatlarına

sahip. Açık kahve gözler... Avurtları etli, pembe. Çenesi yüzüne göre küçük. Elektrikli, kararlı bakışları var. Elleri kaba.

Telaşı neredeyse tamamen geçmiş durumdaydı artık. Çantasındakileri kolaylıkla paylaşacağa benzemiyordu. Onu yumuşatmalıydım. Ama bu iş, öyle karşısında dikilerek olacak iş değildi, sohbet etmeliydim onunla. Biraz açılmasını sağlamalıydım. Havadan sudan bir meseleyle başlayıp hayatının ayrıntılarını anlatması için bir şeyler bulmalıydım. Böylelikle bana güvenecek, daha da önemlisi beni anlayacaktı. Sonrası kolaydı. Ona çaresizliğimden bahsedecektim. Beş parasız olduğumu söyleyecektim. Aylardır kirayı ödeyemediğimi, uçan kuşa borçlu olduğumu, son birkaç gündür evde yiyecek çok az şeyin kaldığını anlatacaktım. Bana acıyacaktı. Saygı duymasını zaten beklemiyordum. Kimsenin bana saygı duymasını istemem zaten. Saygı duyulan biri olmaktansa bir atın suratıma doğru gelen tekmesini görmeyi yeğlerim. Ne yapıp edip bana acımasını sağlamalıydım. Böylelikle elinde avucunda ne varsa benimle paylaşacaktı.

Düşüncelerimi bir noktada toplamalıydım. "Ne iş yapıyorsun?" diye sordum. Bu soru da, diğerleri gibi, mantıklı bir şeyler sormaya çalışırken birden ağzımdan kaçıvermiş saçma sapan bir soruydu. Kafasını hafifçe kaldırdı, alay eden bir edayla belli belirsiz baktı ve "Sanayi işleri," dedi. Bu cevabın da yalan olduğu apaçık ortadaydı. Ama benim için yalan söylemesinin hiçbir sakıncası yoktu. Yeter ki bana acısındı. Gururu-

nu incitmeden "Neden hırsızlık yapıyorsun o zaman?" diye sordum. Sesim bir bebeği uykusundan uyandırır gibi içtendi. Yine cevap vermedi. Ağzı laf yapan birine benzemediği ortadaydı. Zamanım daralıyordu. Hava neredeyse aydınlanacaktı. Onu günlerce yanımda tutamazdım. Daha da önemlisi, Nihat Kara beni bir gün daha beklemezdi. Kendimi topladım, hemen lafa girdim. Ona büyük bir iyilik yaptığımın farkında olup olmadığını sordum önce. Onu isteseydim polise verebileceğimi ama insanlıktan yana olup, büyük bir riske girerek evime aldığımı söyledim. Bunun bir karşılığının elbette olmadığını ama ne yazık ki çaresiz bir durumda olduğum için belki de Allah'ın onu bana gönderdiğini anlattım. (Dindar biri olabileceğini düşünmüştüm nedense, bu yüzden onu etkilemek için saçmalıyordum.) "Belki senin için de bir sevap işlemenin sırası gelmiştir," diye sözlerimi sürdürdüm. "Sonuçta hırsızlığın nasıl büyük bir günah olduğunun farkındasındır," dedim ona. Allah, ona bir işaret yollamış olabilirdi. Kötülüklerinin bedelini bu şekilde ödemesinde hiçbir sakınca yoktu. Aylardır kirayı ödeyemediğimi söyledim. Dolapta duran yiyecekler birkaç güne kalmaz bitecekti. Bana iş verecek kimse yoktu. Paran varken kolaylıkla dost edinebilirdin ama paran yoksa insanlar ölümcül bir hastalık taşıyormuşsun gibi senden uzak dururlardı. Bu durumun ne kadar aşağılayıcı olduğunu tahmin edebiliyor muydu? Hiç kimse beni işe almıyordu. Artık ölümü düşünmekten başka çarem kalmamıştı. Bu yüzden bana çantada eğer para ya da altın varsa durumumu kurtaracak kadar vermesini söyledim. Sözlerimin ikna edici olduğuna inanıyordum. Bunca şeyi an-

latırken sesimi titretiyor, ağlamamak için kendimi zor tutuyormuş gibi davranıyordum. Oysa kendime ben bile acımıyordum. Kendime ve etrafımdaki hiçbir şeye karşı zerre kadar sıcak ve içten bir duygu beslemiyordum. Ruhsuzlaşmış, hatta taşlaşmıştım.

Sözlerimin onda hiçbir etkisi olmadı. Dudaklarını umursamaz bir edayla öne doğru uzattı. Yüksek voltajlı gözlerini gözlerimin içine dikti. Çenesini kütletti, oturduğu yerden hafifçe öne doğru kaykıldı. Üzerine giydiği gömlek sıyrıldı. Gözüm etine takıldı. Etinde iyileşmiş jilet kesikleri vardı. Yüzünü benim tarafıma ani bir hareketle çevirdi. "Çantada senin işine yarayacak bir şey yok," diye yumuşak bir sesle tısladı. Gözlerinin içinde yanan bir şey vardı. Yanan, hiç sönmeyecek olan bir şey. Gözlerinin içindeki şey içimi ürpertti. Ondan korkmamı istediğini düşündüm. Ben de onun gözlerinin içine bakarak karşılık verdim. Ona meydan okuduğumu söyleyen bakışlardı bunlar. Benim de gözlerimde yanan bir şey vardı. Onunki gibi hiç sönmemiş, sönmeyecek olan bir ateş değil, defalarca sönüp tekrar yanmış bir ateşti benimkisi. Ateşime bakmasını, ateşimden korkmasını istedim. Kafasını önüne eğdi. Çenesini büzdü. Kendisini çaresiz hissediyor gibiydi. Çocuk gibi iç çekti. Düşündü.

Ben de düşündüm. O buraya gelmeden önce neler olduğunu, bir hayalden gerçeğe, aydan dünyaya dönen bir astronot gibi nasıl da hasarsız geçebildiğimi düşündüm. Zamanın beni daha duygusal bir maddeye dönüştürdüğünü, yıldızların bilim insanları yüzünden bize

uzak olduğunu, dedemin Utarid gezegeninden Merih gezegenine, oradan da dünyaya bir nefes zamanlık hızda nasıl da mektup taşıdığını, artık kafasına görünmeyen bir huni taktığından beri bir uzay postacısı olduğu zamanları çok az anlattığını düşündüm. Keşke ben de yeraltı tanrısı Hades'in esirlerinden biri olsaydım, diye düşündüm. Dedemin Hades'in esiri olduğu günden itibaren sırtının yere gelmediğini anlatırkenki kendine inancı tam, ses tonunu duyumsadım. Sonra oturduğum yerde uzun zamandır tavanda sallanan kendime baktığımı hatırladım. Belki ölüm hâlâ oradadır ve bir su yosunu gibi ılık ılık sallanıyordur, diye düşündüm. Gece rüzgârının hışırdattığı ağaçların yapraklarını, sokakta çın çın çınlayan kahkahaları, kedi miyavlamalarını düşündüm. Etten kemikten incecik bir dal olduğumu, ne yaparsam yapayım kendimi dünyanın böcekli koynundan söküp atamadığımı düşündüm.

Delikanlı iç çekti. O iç çekince dalgınlığımdan sıyrıldım. Halimi anlamış gibiydi. Yüzümüz aynı hizaya geldi. Gözlerine baktım "Adın ne senin?" diye sordum. "Ahmet," dedi. Bu sefer doğruyu söyledi. "Ahmet..." dedim, "sana istediğim şeyi bir daha anlatmama gerek var mı?" Bu sefer sesim yalvarır gibi çıkmıştı. "Lütfen," dedim. "Lütfen Ahmet, çantanın içindekileri bölüşelim." Kendimi tamamen bıraktım. "N'olur gör halimi," dedim, "yalan söyleyecek değilim. Parasızım, beş parasızım, açım. Ben aslında mühendisim Ahmet, bu hale düşecek insan değildim ama hayat her zaman istediğin gibi gitmiyor işte. Benim de hayallerim vardı. Binaları teker teker yıkacaktım. Şehirleri yıkacaktım.

Uygarlığı yıkacaktım. Olmadı işte! Çok cesurdum! Çok tutkuluydum! Bak şimdi ne haldeyim, paran için sana yalvarıyorum. Benim uygarlığı değil, uygarlığın beni yıkışını izliyorum." Ağladım. Gerçekten ağladım. Hıçkırıklarım boğazıma takılana kadar, boynum terden ıslanana kadar ağladım.

Söylediğim her şeyi dinledi. Bana uzun uzun baktı ama serseri abisinin tövbelerini dinleyen kardeşler gibi inançsızdı. Sarı kirpikleri yanaklarına belli belirsiz gölgeler bırakıyordu. Yanaklarının içini dişleriyle eziyordu. Bir an önce kendisini dışarı atmak istiyordu. Bana inanmıyordu.

Çantayı bana vermeyeceğini anlamıştım. Ara ara çaktırmadan saatine bakıyordu. Kıpırdamadan duruşuyla bana bir şey anlatıyor gibiydi. Sakinliği kanıma dokunuyordu. Gömleği, beyaz spor ayakkabıları kanıma dokunuyordu. Paralı, zengin insanların havası vardı onda. Bu vurdumduymazlık oradan geliyordu. Karşımda duran bu pisliğin kesinlikle kendi evi, arabası, zengin dostları vardı. Kira ödemek zorunda değildi. Yalnız değildi. Hayatı seviyordu. Sevdikleri vardı, akrabaları vardı. Başarılıydı. Elini attığı her işten alnının akıyla çıkıyor, yaptığı her şey yakınları tarafından takdir görüyordu. Bu hırsızlık oyununu da laf olsun diye oynuyordu belli ki. Serseri zengin dostlarına adrenalin dolu bu geceyi anlatabilmek için yapmıştı bütün bunları. Evet kesinlikle öyleydi. Hırsızlık yapacak kadar çaresiz görünmüyordu çünkü. Üstü başı kaliteliydi. Kendinden emindi. Ağzının hareketlerinden anlaşılıyordu

ne kadar ferah bir hayat yaşadığı. Ellerini ovuşturmasından, gözlerinin içindeki o ifadeden belliydi. Bütün bunlar kanıma dokunuyordu işte. Ona elimde olmadan bileniyordum. "Küçük kurnaz şeytan seni," diyordum içimden: "Demek beni kandırabileceğini sandın. Ben adamın ne mal olduğunu gözünden anlarım. Bir yoksul gibi davranabileceğini sandın demek? Yoksul olan benim lan! Beş parasız olan benim. Hayalleri çalınan benim. Benim hakkım o çanta!"

Ne akla hizmet almıştım onu evime? Bir an önce defolup gitmeliydi. Hatta polise vermeliydim onu. Kapıyı ilk açtığımda yalanına inanmış gibi yapıp kapatmalıydım suratına kapıyı.

Ben bunları düşünürken Ahmet ayağa kalktı. Gitmek istediğini söylüyordu. Suratında ciddi bir ifade vardı. Gövdesi bir dağ gibi karşımda büyüyordu. Birkaç dakika içinde ne kadar da değişmişti. Onu ilk eve aldığım an bir çocuk bedenine sahipti, şimdi ise evi barkı olan bir aile babası gibi göğsü genişliyordu. Benden büyük bir şeye dönüşüyordu. Yine de korkmuyordum ondan. Hiçbir şeyden korkmuyordum. Ona doğru yürüyordum. Önünde bir çocuk gibi küçücük duruyordum oysa. Cılız bir sesle çantayı bırakmasını ve öyle gitmesini söyledim.

Güldü. Neredeyse ağlar gibi sinirlenerek "Yettin artık!" dedi. Bunu duymak beni öfkelendirdi. Üstüne atladım ve elindeki çantayı çekiştirmeye başladım. İki eliyle sımsıkı tutmuştu. Yemeğini paylaşmak iste-

meyen bir köpek gibiydi. Kasları yanıyordu. Omuzlarını içe çevirmişti. Çenesini tüm gücüyle sıkıyordu. Parmakları çantayı delip geçecekti sanki. Yüklenmeye devam ettim. Elini serbest bıraktı bir an. Eli bir yumruğa dönüştü, havalandı. Beni ne olduğunu anlamama izin vermeden yere çarptı. Göğsümde bir ses patladı. Yumruk göğsüme denk gelmişti. Göğsüm bir sakız gibi yumuşamış, gevşemişti. Çok güçlü bir hamleyle beni yere yıkmıştı. Onun bu kadar güçlü oluşuna inanamamıştım. Bir an bile duraksamadan boğazıma yapıştı tekrar. Tüm gücüyle bastırıyordu gırtlağıma. Kanımın beynimde pıhtılaştığını hissediyordum. Dilim dışarı fırlamıştı. Korkunç sesler çıkıyordu ağzımdan. Boğazımı sıkmaya devam ederse beni öldürebilirdi. Bu hali vakti yerinde veledin beni öldürmesine izin veremezdim. Gözlerinin içine baktım hırsla. Ondan korkmadığımı, onu paraçalayacağımı hissettirmeye çalıştım. Bir anlık boşluğunda, elinden kurtuldum. Bir böğürtüyle ayağa kalktım. İki adımda kendimi mutfağa attım. Tezgâhta bir kalorifer böceğiyle yan yana duran ekmek bıçağını kaptım. Bıçağı ona doğru salladım. Bıçak koluna denk geldi ve derin bir kesik açtı. Acı dolu bir ah döküldü ağzından, çantayı fırlattı. Kanı duvara fışkırmıştı. Diğer eliyle kesiği tutuyordu. Kanın durması için baskı yapıyordu. Dehşet içindeydi. Pembe yanakları solmuştu. Bakışlarında şaşkın bir ifade donup kalmıştı. Gözlerime bakıyordu. "Aç kapıyı!" diye bağırdı. Yüzündeki ifadede korku verici bir şey vardı. Gözleri öfkeden yanıyordu. Boynunun damarları kabarmıştı. İçli içli soluyordu. Elini duvara bir sinek sürüsü gibi çarptı ve tekrar bağırdı: "Kapıyı aaaç!"

Donakalmıştım. Pişmanlık içindeydim. Neden öyle bir şey yaptığımı hâlâ anlayamamıştım. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum. Utanç içindeydim. Yaptıklarımı, söylediklerimi kendime yakıştıramıyordum. Onun boynuna sarılmak, özür dilemek, "Her şey uygarlık yüzünden oldu," demek istiyordum. "Ahmet affet beni, n'olur affet," demek istiyordum. Bir çocuk gibi ağlayarak kolunu öpmek istiyordum. Gözlerindeki kararlı bakışları görünce anladım, yapacak bir şeyim kalmamıştı. Kapıyı açtım.

9

*

Delikanlı arkasına bile bakmadan çıkıp gitti. O gittikten sonra birkaç dakika kendime gelemedim. Koltuğa çöktüm. Kan koltuğa da sıçramıştı. Duvarlar ve yerler de delikanlının kanından nasibini almıştı.

Gücümün tükendiğini hissettim. Etrafımdaki her şey üstüme üstüme geliyordu. Yaptıklarıma hâlâ inanamıyordum. Pişmanlık içinde kanlı duvara bakıyor, parmaklarımı sıkıyordum. Yerimde duramıyor, oradan oraya yürüyordum.

Az sonra ayaklarımın dibinde bir karartı gördüm. Bir an durdum, ilk başta ne olduğunu anlayamadım. Sonra gözlerime inanamadım! Çanta ayaklarımın dibinde duruyordu. Delikanlı çantayı unutmuştu! Nasıl olabilirdi böyle bir şey? Şaşkınlıktan kıpırdayamıyordum. Kulağıma bir dua okunmuş gibi rahatladığımı hissediyordum. İçimdeki pişmanlık uçup gitti. Sanki biri karnımı gıdıkladı ve şakasını açığa çıkardı. Gülmek

istiyordum. Bir çırpıda çantayı kaptım. Hemen açıp içinde ne olduğuna bakmalıydım. Belki de ev sahibimin avucuna sayacağım para orada beni bekliyordu. Oh be, bıçağı delikanlının koluna sallamakla ne iyi etmiştim. Korkmuştu demek ve fırlatıp gitmişti çantayı. Her şeyi bana bırakmıştı. Ne de güzel bir çantaydı. Çantaya sarılmak, öpmek istiyordum. Bir putperest gibi çantanın önünde mumlar yakmak, dilekler dilemek istiyordum. Ellerimle çantanın kilidini hiç zorlanmadan açtım. Kapak sihirli bir yavaşlıkta açıldı. Ağır ağır kurtuluşuma açılıyor gibiydi. Paranın kokusunu şimdiden alabiliyordum.

Ama bir anda olan oldu! Hayallerim çantanın kapağı tamamen açılınca, delinen bir balon gibi benden uzaklaştı ve yok olup gitti. Hayal kırıklığını bütün hücrelerimde hissettim. Sandığımın aksine çantanın içinde ne para ne de altın vardı. İçinden sadece bir çamaşır ipi ve birkaç bahçe malzemesi çıktı. Başka hiçbir şey yoktu. Şok içinde çantaya bakakaldım. Sonra sinirden çantayı kan sıçramış duvara doğru fırlattım. Yıkılmıştım. Umutlarım tamamen tükenmişti. Allah'ın cezası, resmen benimle dalga geçmişti. Kendimi yenilmiş, aşağılanmış hatta kullanılmış hissediyordum. Onu öldürmediğim için pişmandım. Boğazını kesmediğim için. Kanını içmediğim için pişmandım. Onun suratını dağıtmadığım için pişmandım!

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte valizime birkaç şey tıkıp içinden işime yarar hiçbir şey çıkmayan çantayı da ya-

nıma alarak bütün evi öylece ardımda bırakıp kaçtım. Ne Nihat Kara'ya bir açıklama yapacak, ne de onun suratını görecek halim vardı. Kendimi sokaklara attım. Her şey arkada kalmıştı artık. Kaçıyordum!

Borçlarımdan, Damkoruğu'ndan, Nihat Kara'dan, kalorifer böceklerinden ve beni mahveden o şehirden kaçtım. Yollara düştüm, büyük maceralardan sonra buraya, yeni cehennemime, İstanbul'a geldim.

10

*

Su içmezsem kafamı duvara vuracağım. Bu evde bir duvara ulaşmak bile imkânsız. Başımın ağrısı iyileşmesin diye elimden geleni ardıma koymamışım. Üstelik bir sürü gereksiz şey düşünüp kendimi heder ettim. Dışarı çıkayım bari. Bir an önce çıksam iyi olacak, yoksa çenem dişlerimi parçalayacak. İnsanın başı ağrıdığında neden çenesi kenetlenir ki? Yoksa çenem kenetlendiği için mi başım ağrıyor? Çenemi rahatlatacak bir iki hareket yapsam, açıp kapatsam, ya da masaj yapsam, belki çözüm olur. Böylelikle dışarı çıkmamış olurum. Geceyi beklerim. Gündüzleri oldum olası sevmemişimdir zaten; ömrümden çalınıyormuş hissi yaratıyor. Güneşin her yeri aydınlatmasında bir hinlik, önceden planlanmış gizli bir şeyler var sanki. Yaz günlerini de bu yüzden sevmem. Hava bir türlü kararmaz. Her yer aydınlıktır, her yer... Köşe bucak... Gizli kalmış çukurlar bile. Güneş, insanın götünün deliğini bile aydınlatmak ister.

İnsanların da yüzleri hep aydınlıktır. İnanmam aydınlığa. İnsanlara inanmam.

Başımın ağrısı biraz dinse mutfağa gitmeye gücüm olurdu. Bir kahve yapardım kendime. Dumanı üstünde taze bir kahve için neler vermezdim şimdi. Ama cezve kimbilir nerede. Cezvesiz kahve olmaz! Nasıl bulacağım cezveyi? Saatler sürer cezveyi bulmam. Başım ağrımıyor olsa arardım. Belki de cezveyi elimle koymuş gibi bulurum. Bunun için önce mutfağa gitmek gerek. Çok zor. Oraya bir gidebilsem gerisi kolay. Cevze kesin oralarda bir yerde duruyordur. Mutfağın girişindeki dolaplardan birinde olduğunu anımsıyorum. Geçen kış oraya koymuştum. O zamanlar çok daha rahat dolaşabiliyordum evde. Mutfağa mı gitmek istedi canım, zırt diye mutfakta bitiveriyordum. Arka odaya mı gitmek istedim, iki dakikada arka odadaydım. Gel keyfim gel, ne rahattım o zamanlar. Ha gayret! Az daha düşün hatırlayacaksın! Neredeydi? Neredeydi? Hah! Hatırladım galiba. Evet hatırladım tabii. Ocağın altındaki dolaba koymuştum. Yaa!.. Kaçar mı benden? Nasıl da hatırladım ama! Geçen sene yine bu zamanlar... Kış değildi hayır! Bir sonbahar günüydü. Hava bulutluydu. Yağmur vardı. Camlardan su sızıyordu. Kendimi iyi hissediyordum. Mutluydum. Başım ağrımıyordu. Koridorun yolu açıktı. Mutfağa ulaşabiliyordum. Hatta tuvalete gitmek de zor değildi o günlerde. Biraz kahvem vardı. O getirmişti, naylon bir poşetin içinde. Poşet şeffaftı. Kendi elleriyle poşeti bana uzatışını hatırlıyorum. Avucumun içine şeffaf poşeti bir kuş hafifliğiyle koymuştu. Bir kuş gibiydi gerçekten de. Parmaklarının sıcaklığı poşetten avucuma

akmıştı. Kanatlanacak gibi bakıyordu gözlerime. İşte o gün kahve yapmıştım. Onun getirdiği kahveyi içmiştim, hem de birkaç fincan üst üste. Onunla sohbet ediyordum sanki. Dalgın, içten bir sohbetti. Bana kendini anlatıyordu. Işıl ışıl bir gülümseme vardı yüzünde. Yanaklarından kaşlarının bitimine kadar uzanan bir gülümseme. Yakın bir akraba gibi gözlerimin içine bakıyordu.

Üzerinde yeni alınmış bir bluz vardı. Diğer kıyafetleriyle birlikte bu bluz kadından çok, yakışıklı bir erkeğe benzetmişti onu. Sanki yüzünün ifadesini keskinleştirmiş, ona geometrik bir hava katmıştı. Bir beşgene benziyordu suratı. Ama yana döndüğünde keskin köşeler yok oluyordu. Güneş onun şekerden keskinliğini eritiyordu.

Yoksa o getirmemiş miydi kahveyi? Kocası mı getirmişti? O gereksiz, şişko herif! Hayır, kocası değildi! Kapımı bizzat kendisi çalmıştı? Dün gibi hatırlıyorum. Yağmur yağıyordu. Kapı çalındığında ben pencereden dışarıyı izliyordum. Sokaklardan sular taşıyordu. Naylon poşetler ve köpek bokları yüzüyordu suların içinde. Kahverengi sular, köpürmüşlerdi. Cıvıl cıvıl sessiz kadın. Üzerinde de gri bir hırka vardı. Belini sarmıştı. Sımsıkıydı beli. Yüzü de beşgenden çok bir şarkıya benziyordu bu sefer. Köylerde söylenen kaba, hareketli şarkılar gibiydi yüzü. Bütün bunları hatırlıyorum. Bir anda ikiye bölünüp katlanacak sanmıştım. Kuş gibi güzel bir şey olmuştu o gün. Büyük gövdesi olan kuşlardandı o. Göğsü inip kalkan keklik gibi, ördek gibi, fregat gibi... Ohh! Sumrugillerden bir kuş gibi...

Sikim kalktı.

Şu nefes alma işini doğru dürüst yapmalıyım. Kim demişti "Derin nefes alırsan baş ağrın diner," diye? Biri söylemişti bunu bana ama hatırlayamadım kim olduğunu. Birkaç kez denemişliğim var. İşe yaramıştı sanki. Bu işte konsantrasyon önemli. Nefesi ciğerlerine yavaşça alıyorsun, biraz tutuyorsun, sonra da yavaş yavaş bırakıyorsun. Bunu bana bir kadın söylemişti. Kimdi o kadın? Yüzünü bile hatırlamıyorum. Galiba komşumdu. Evet, hem de bu apartmanda yaşıyor hâlâ. Hatırladım onu. Hay Allah! İlahi ben! Onu unutmak mümkün mü?

Şimdi nasıldır acaba? İhtimal, keyfi yerindedir. Her şey yolundadır onun için. Öyle bir kadındı. Çok konuşmazdı ama yine de neşeli bir kadın olduğunu bana sezdirmişti. Aslında nadiren de olsa onu görüyorum. Ama eskisi gibi ayaküstü sohbetimiz olmuyor. Genelde yanında kocası oluyor. Kocasının yanında olması çok da sorun değil. Artık eskisi gibi değiliz. Her şey değişti. Aramızda olan biten her şey yok oldu. Dünyadaki insanların hepsi buna maruz kalır. Değişime. Hayvanlar, ağaçlar vs. Değişimi nasıl oluyor da anlıyoruz? Geçmiş aklımızdan hiç çıkmadığı için değişen şeyleri görebiliyoruz. Ben de o kadında bazı değişiklikler görüyorum. Elleri kırışmış, boynu kırışmış, sinirli. Yanından geçerken bunu hissediyorum. Kime kızdığını anlamak zor değil. Ya yanındaki pembe suratlı şişko herife kızıyordur ya da kendisine. Ama onda sevdiğim bir şey var. Diğer hayvanseverler gibi değil. Eli tas-

malı kadın ve erkekleri görünce nasıl da gözlerinin içi nefretle doluyor. Tıpkı benim gibi. Eskiden onun yüzündeki ifadeleri izlemek güzel oluyordu. Ama şimdi hiçbir anlamı yok bunların. Mesela bu da bir değişim benim için. İlgimi çekmemesi bir değişim. Artık hiçbir şey ilgimi çekmiyor. Yaşlanmakla ilgisi yok bunun, sadece artık hiçbir şey beni heyecanlandırmıyor o kadar.

Bütün bunları konuşacak birisi olsaydı keşke. Biraz dert yanmak ya da kendimi şikâyet etmek, bir bardak çay içmek isterdim. Ama kimseyi çaya çağıramam. O günler geride kaldı. Mutfağa giden yol tamamen kapandı. Oraya giremem. Girsem de çay demleyemem. Demlik kayıp. Nerede bilmiyorum. Çöpe mi attım acaba? Ama sohbet etmek için bir fırsatım olsa yolu biraz rahatlatırdım. Sonuçta insanlarla sohbet etmeyi seven biriyimdir. Eskiden de öyleydim. Mesela bu değişmedi. Bazı şeyler değişmez. Ben boş gevezelikleri sevmem, ama sohbet etmek güzeldir. İnsanların birbirini dinlemesi, anlamaya çalışması güzeldir. Çay da içilebilir, rakı da. Of, çok isterdim! Yani şu anda çok istiyorum bunun olmasını. Çok kötü oldum şimdi. Hem de çok. Şu anda kötü hissediyorum. Ağzıma sıçayım, aklıma neler getirdim öyle? Göğsüm sıkışıyor. Birine yaşadığım her şeyi anlatmak istiyorum. Benim için zor değil gerçekten. Bir şeyler anlatmak ve dinlemek zor değil. Ama görüyorum ki, bu çoğu insan için zor. Onun için daha da zor. Engellerini aşamıyor. Engelleri var insanların. Her şey engel onlar için. Yanında duran şişman adam bir engel. Ben de bir engelim. Benimle bir çay içmesi için hepimizi aşması gerekiyor. Bunu yapamaz. Yapa-

bilseydi bana "Derin derin nefes al" derdi. Baş ağrısını geçirmenin tek yolu, derin derin nefes almak. Şimdi kimse bunu söylemediği için baş ağrımın geçmesini de istemiyorum artık. Laf nerelere geldi dayandı. Bu konuyu hatırlamak istemiyordum. Beni üzüyor ve boşuna cesaretlendiriyor. Daha genç olsam neler yapardım neler... Neyse ki, genç olmak gibi bir riskten uzağım. Aklım başımda. Kendimi üzecek şeyler yapmam. Asla yapmam. Kanepeye biraz uzansam geçer belki içimdeki bu kötü his. Üstü toz içinde kalmış bu kanepenin. Üzerine bir örtü örtmek gerek.

Bu kadınla ilgili küçük bir şey hatırladım. Neredeyse hiç konuşmamasının sebebini! Yarım akıllıydı. Saf bile sayılabilir. Ama dış görünüşü hiç öyle olmadığı için onu bilge ve sinirli sanıyordum. Değil, hayır değil. O kızgın ve yukarıdan bakan suratın altında her şeye inanan sevimli bir ördek yatıyordu oysa. Bilmiyorum, belki de bana öyle gelmiştir. Bir gün bir şey oldu. O kadarını anlatmak niyetinde değilim, ama bir şey oldu. İyi bir şey değildi olan. Üstelik bu kötü şey olduğunda o benim yanımdaydı. İlk defa onu böyle şaşkın ve çaresiz görüyordum. Sakinleşmesi için bir şeyler yapmak istiyordum. Elimden geldiği kadarıyla bir şeyler. Ne gelirse... Sonra şöyle oldu: Yanındaki şişman adam, her şeyi gördü. Benim gözlerimin içine bakıp durdu. Onun iyi hissedip hissetmemesi umurumda olmadığı için adamla ilgilenmedim, o yokmuş gibi davrandım. O hiçbir zaman olmamış gibi. Ben sadece yanımda duran ve titreyen kadına bakıyordum. Sonra ne oldu bilmiyorum. Ama yanımdan uzaklaşırlarken adamın ona

“Bu konuda sakın konuşma canım,” dediğini duydum. Onu kırmak istememişti. Bunu anlayabiliyordum. Onun iyiliği için bu konuyu konuşmasını istemiyordu. Ama bizimki o günden sonra konuşmamayı kendisine huy edindi. Sonra biz sohbet edemez olduk. Allah’ın cezası herif, onu bir daha yanıma yaklaştırmadı. İşte, her şey bu kadar saçma. Hayatımdaki her şey böyle saçma bir şekilde ilerliyor. Elimde olmayan şeyler hayatımın gidişatını belirliyor. Denize ulaşmaya çalışan küçük kaplumbağalar gibiyim. Her an bir yengeç ya da martı beni yiyebilir. Bu saçma olasılıklar, tesadüfler can sıkıcı.

11

*

Başım, ah başım! Şimdi alnımdan başlayarak ikiye ayrılacak. Her an olabilir böyle bir şey. Ne büyük bir talihe konmuş olurdum o zaman. Kafamın içini görmüş olurdum sonunda. Kızarmış minicik kılcal damarları ve bir ömür boyu elle tutulur hiçbir şey düşünmemiş, yaratmak için kılını bile kıpırdatmamış, tembellikten, boşluktan şişmanlamış beynimi görürdüm. Hatta beynimin yer yer çürüdüğüne, kurtçuklandığına yemin edebilirim. Kurtçuk cumhuriyetinin topraklarıyla karşılaştığımda hiç şaşırmayacağıma kalıbımı basarım. Ben de bunu görmeyi umuyordum, diyeceğim. Birisi çıksa da beynimi yese. Bir sapık çıkıp bu işe talip olmadıkça beynimin hiçbir anlamı olmayacak. Beyninin yenmesi için internete ilan vermiş olan bir Çinli duymuştum. Böyle garip olayları Çinlilerinin yapması ne acayip. Nerede yapılmaması gereken bir şey varsa onu kesinlikle Çinliler yapmıştır. Karısını sevdiği için yiyen adam da Çinlidir mesela. Bu Çinliler ne hoş milletmiş. Bir zamanlar Çinli değilse de oralarda yaşayan insanlara benzeyen çekik gözlü birkaç kişi burada, karşı dairemde oturuyordu. Ne iş yaptıklarını, bu şehirde neden

yaşamak istediklerini bilmiyordum. Ama gürültüyle merdivenlerden inerken onları kapı deliğinden izlemek hoşuma gidiyordu. O zamanlara dair çok şey hatırlıyorum ama şimdi anlatmanın lüzumu yok. Karşı daireme o kadar çok insan gelip gitti ki; aileler, tek başına yaşayanlar, bir pezevenk ve iki orospu, bir anaokulu öğretmeni, Rus iki adam ve üniversitede hocalık yapan bir müzikolog. Şimdiki kiracıyı tanımıyorum ama. Onu birkaç kez gördüm yalnızca. Bir keresinde onunla göz göze geldik. Bana nefretle baktığını hissettim nedense. Çipil gözlü bir kızcağızdı. Kalkık, pek sevimsiz burnuyla yalnızca bana değil, tüm insanlığa tepeden bakıyor gibiydi. Burnunun ucunda bok varmış gibi durmadan yüzünü buruşturup duruyordu. Bir şeyden tiksindiğini düşündüm. Ağzı küçük, çenesi küçük, kafası küçük, kolları bacakları, üzerine giydiği kalitesiz kumaştan son moda elbisesi küçük, kafasında görünmeyen bir huni ile dolaşan delinin teki işte! Böyle götten bacaklı insanlar, nedensiz yere büyük olayların ilk kıvılcımı olmak isterler. Sonuç ise çoğu zaman hüsrandır. Bir tarla faresinin kocaman bir araziye açtığı minicik bir çukurdan öteye gitmez, arkalarında bıraktıkları manzara. Bu kızcağızda da öyle bir hava vardı; anlamı olmayan konularda hırs yapmak ve hırsından her gece boğulurcasına ağlamak gibi... Yazık ki, altındaki toprağı eşelemek dışında pek bir şey yapacağa benzemiyordu. Bana bakışlarında anlam aramaya kalksam çok şey bulurdum ama bu tür konularla ilgilenecek yaşı çoktan geçtim. Üzerinde durulacak şey değil gerçeği söylemek gerekirse. Kimbilir kime kızmıştır da o gün bana o yüzden öyle tiksinerek bakmıştır. Kafayı yormaya bile değmez.

Karşı daireme kimler kimler yerleşti, bu kız da en fazla birkaç sene kalır, sonunda aynı yerde olmaktan o da sıkılır ve gider. Bense buradan hiç çıkmadım. Yıllar önce çıldırmış gibi uzaklaştığım şehirden, İzmir'den, Almancı ev sahibim Nihat Kara'dan kaçtıktan sonra buraya geldim ve o gün bugündür hiçbir yere ayrılmadım. Ayrılamam da. Evimi seviyorum. Artık rahatlıkla odalarında dolaşamasam da çok seviyorum evimi. Bana bu ev babamdan kaldı. Hem de şans eseri. Ölmeden önce tek mal varlığı olan bu evi bana bırakmak istemiş babam. Şansıma da bakın, bir sürü çocuğu arasında evini bana verdi.

İnsanlar ne kadar kolay yer değiştiriyorlar. Bırakın ev değiştirmeyi ülke değiştiriyorlar üstelik. Ben böyle şeyler yapamam. Mümkün değil. Hayatımdaki hiçbir şeyi değiştirmek istemiyorum. Olduğum gibi sonsuza kadar kalmak istiyorum. Yalnız bir şeyi değiştirmek isterdim. Başımın ağrısını. Onun dışında her şey aynı kalsın. Gerisi değişmesin.

Keşke şimdi bir aile albümü olsaydı. Bir köşede oturup çayımı yudumlarken eskimiş fotoğraflara baksaydım. Bu amcam, bu yengem, bu da kuzenim, bu ise yan komşumuz bilmem kim diyebilseydim. İşte bu biraz olsun ağrımı unutturabilirdi. Öyle bir albümüm vardı aslında. Yatak odasında olmalı. Ama yatak odasının neresinde kimbilir. Ailemi unutalı uzun zaman oluyor. Onlardan geriye sadece ben kaldım. Ne garip. Yalnız ben. Yani galiba yalnız ben. Tam olarak bilmiyorum. Kim var ailemden geriye kalan? Babam, kardeşlerim yaşamıyor-

dur herhalde. Belki bir kardeş, bir iki kuzen kalmıştır geriye. Amcam falan vardır belki.

O günleri düşündükçe şimdiki halime inanamıyorum. Çoğu şeyi hatırlayamasam da bazı anılarımı çok net bir şekilde gözlerimin önüne getirebiliyorum. Mutlu sayılmazdık. Ama çok mutsuz da değildik.

Benden küçük kardeşlerim vardı. Benden büyük olanlarla birlikte beş kardeş. Yoksa altı mıydı? Sekiz de olabilir. Hepsi öldü. En azından hepsinin öldüğünden eminim. Ölümün acısını yaşadığım için eminim. Yaşamak bana kaldı. Ne yaşamak ama! İnsan böyle bir hayatı sonuna kadar yaşamaktansa taş olmayı tercih eder. Kardeşlerimle iyi anlaşırdım. Galiba iyiydi aramız. Yoksa bazılarıyla kavgalı mı ayrıldık? Bu tür ayrıntıları hatırlamıyorum. Bana benzerdi kardeşlerim. Tenleri, göz renkleri... Hepsi benim gibi buğday tenliydi. Yoksa bir veya iki tanesi anam gibi esmer miydi? Anam esmer miydi? Sarı ve uçuk kahverengi karışımı saçları vardı sanırım. Yok olmaz öyle şey! Anamın kalın, halat gibi, su dalgalarını andıran kara saçları vardı. Yoksa dümdüz ve boyalı mıydı saçları? Teni de beyaz olduğuna göre saçları açık kahverengi olmalı. Teni buğdaya çalan ışıklı bir renkteydi. Bütün kardeşlerim de ona benzemişti. Yalnız ben babam gibi esmerdim. Yazık bana, anamın renklerinden hiçbirini alamamıştım.

Anam ne renkti? Kardeşlerim, babam ne renkti? Akrabalarım ne renkti? Gözleri nasıl bakardı bu insanların? Kardeşlerimden bir tanesinin gözlerinin nasıl baktı-

ğını hatırlıyorum. Hatta en emin olduğum şeylerden biri onun bakışları. Güzel, sessiz bakışlar... Evet onunla kavgalı ayrılmıştık. Sonra o da öldü. Serhat'tı adı. Son kalanlardan biriydi Serhat. Zaten onun ölümünden sonra babamla aynı evde duramadım. Kaçtım ondan. Kardeşimle bir kez daha konuşmak isterdim. Onu sevdiğimi söylemek isterdim. Bakışlarını sevdiğimi. Her şeye derin bir üzüntüyle dalan bakışlarını çok sevdiğimi. Onu kurtaramadığım için kendimi hiç affetmediğimi söylemek isterdim. Keşke gücüm yetseydi. Ama insanın babasına gücü yetemez. Sus! Kes!

Ne güzel bakışları vardı kardeşimin. Bir göl gibi durgun, alışılmamış... Ona bir kez daha sarılabilseydim keşke. Ama nedense bir türlü çıkaramıyorum, hangisinindi o bakışlar? Yılmaz'ın mı, yoksa Serhat'ın mı? Belki de en küçük olanındı. Yoksa en küçükle de mi kavgalı ayrıldık? O da mı öldü? Geçmişte öldü hepsi. En son babam öldü. Zayıflamıştı iyice. Zavallı babacığım. Hastalıktan öldü adamcağız. Hastalık kemiklerini ele geçirdi. Elden ayaktan düşene kadar kemirdi onu. Ben de bakamadım ona. O gücü bulamadım kendimde. Herkes gibi onu öylece bıraktım olduğu yerde. Tamam sus, anlatma, konuşma! Bir kanepede çürüdü. Bu kanepeye benziyordu öldüğü kanepe. Bunun gibi çirkin bir kanepeydi. Çürümüş bedenini almaya bile gitmedim. Yazıklar olsun bana. Yoksa gittim mi? Gittim galiba. Gitttiğimi hatırlıyorum. Aklımda hayal meyal birkaç görüntü var. Kanepede iki büklüm olmuş gövdesini hatırlıyorum babamın. İkiye bölünmüş somun ekmek gibi duruyordu. Tabii ya, gittim. Hatırladım işte gittiğimi. Yanılıyor olamam.

Yoksa halam mı gitti onu almaya? Hay Allah, ben gitmedim mi? Nasıl olur? Ben gitmediysem kim gitti? Halam gittiyse hangi halam gitti babamı almaya? Ölen halam mı? Karnına kurşun sıkılan halam olamaz. O da anamla aynı gün öldü. Anamı sopalarla öldürdüler, halamı silahla. Keşke anamı de silahla öldürselerdi. Çok acı çekmezdi o zaman. Uzun sürdü ölmesi. Çok canı yandı kadının. Kapımızı işaretledikleri günün ertesi günü olanlar oldu. Allah adına öldürdüler hepimizi. Maraş'ta. Sabaha karşı kibritlerin küçük alevleri büyük hayatlarımızı yaktı. Bir türkünün sonu gibi bitti hayatımız. Acıyla... Kahrolarak! Hepimizin canına okudular. Ne hayat bıraktılar geriye, ne can, ne nefes.

Yaşayan bir halam var mıdır? Beni ara sıra düşünen, hatırlayan? Beni aklında tutan bir akrabam var mıdır şimdi? Şu an beni düşünen bir amcaoğlu? Bir yengem, dayım? Çocuklarım vardır belki. Çocuklarım var mıydı benim? Hiç çocuğum oldu mu? Bir oğlum vardı sanki. O da mı öldü yoksa? Onu da mı öldürdün? Her şeyimi aldın mı elimden? Nasıl yaptın bunu bana? Nasıl kıyabildin bir kez daha? Babama, bana? Anama, Serhat'a, Yılmaz'a nasıl kıydın? Sana ekmek gibi sıcak gözlerle bakan o insanlara bunu nasıl yaptın? Kardeşlerimi, akrabalarımı benden nasıl aldın? Nerede çocuklarım? Nerede sevdiğim insanlar? Anam, babam neredeler? Kardeşlerim nerede? Oğlum, kızım, torunlarım? Hepsini aldın elimden. Hepsini hayatımdan kazıyıp aldın.

Ama dur sen! Bir gün canını alamadığın insanların arasında ben de olacağım. Canını almaya cesaret edeme-

diğin, her şeyini alıp, canını almaya gücünün yetmediği insanların arasından sana el sallayacağım. Benden canımı alamayacaksın. Onu ben ne zaman istersem o zaman kendi ellerimle alacağım. O büyük günü bekle. Bekle de gör bu can, bu nefes kiminmiş!

Buradan uzakta olsam ne yapardım? Mesela önümde bir harita olsa, gözlerimi kapatıp parmağımla bir yer bulsam... Ve oraya gitsem...

Şimdi gözlerimin önünde uçsuz bucaksız bir harita uzanıyor. Ya da boşver beni. Önemli olan ben değilim. Kardeşim daha önemli şu anda. Serhat daha önemli. Her şeye derin bir üzüntüyle bakan Serhat'ın gözlerinin önünde uzansın haritalar. Gözlerini kapatıyorum kardeşim Serhat'ın. Haritanın üstünde parmağıyla geziniyor. Nerede olmak isterdin kardeşim? Her şeye derin bir üzüntüyle bakan bu gözler nereyi görmek isterdi? Gözlerini açtığımda gösterdiğim ülkeye gözlerindeki üzüntü bulaşacak. Artık oradaki dağlar taşlar senin gözlerin gibi hüzünlü olacak. Ovalar, şehirler, okullar, köyler, hayvanlar, böcekler... Bütün bu saydıklarımdan da çok şey, bundan böyle senin baktığın gibi bakacak dünyaya. Parmağımı çekiyorum. Hazır mısın?

Peru! Vay anasını satayım, Peru çıktı şansına. Hem de çeşit çeşit iklimlerin olduğu bir ülke. Sierra Dağları, And Dağları, Huascarán Dağı... Gözlerinin üzüntüsü ne kadar da yakıştı bu ülkeye. Tam senin gözlerine göre bir ülke buldum kardeşim. İstediğin kadar bak. Üzüntünü senden alıp çoğaltacak bir coğrafya burası.

Çünkü yağmur da yağıyor Peru'da. Uzun vadiler de var, derin kesimli vadiler de... İnsan şeklinde ekmekler yapıyorlar burada. Çok hızlı konuşan neşeli insanlarla tanışabilirsin. Evlerine girer, çorbalarını içersin istersen. Yataklarında yatar, onlarla ağlarsın da. Ölüsün sen. Yeter ki iste, bunların hepsini yapabilirsin. Bizim için zor olabilir ama senin için çok kolay bunu yapmak. Ölüler her şeyi yapabilirler. Git, Peru'nun şehirlerinde dolaş, acı çekmiş halkına sarıl. Çünkü sen de onlar gibisin. Çünkü senin halkın Peru'yla kardeş. Sen de bir Perulu'sun. Ha Peru, ha senin toprakların... Perulu'nun da anasını öldürdüler, akrabalarını yaktılar, kardeşlerini diri diri gömdüler, tıpkı sana yaptıkları gibi; yemek yediği sofraları dağıttılar ve gözlerinin içine canından çok sevdiği katilinin gözlerini diktiler. Bak, hiçbir farkın yok senin de Perululardan.

Canım kardeşim, Allah'tan korkun da yoktur senin şimdi, gıpta edilesi bir durumdasın vallahi! Korkusuz, cesur kardeşim benim. Gerçekten, şu anda yerinde olmak isterdim. Hiç düşünmeden istediğim ülkeye giderdim. Uçağa binmek zorunda olmazdım. Bavul hazırlamak zorunda olmazdım. Ona buna "Sonra görüşürüz" demek zorunda kalmazdım. Özgürlük denen şeyin sözlükte karşılığı bu olmalı. Ona buna "Sonra tekrar görüşürüz" demek zorunda olmamak. Yaşayanlar bunu demek zorundadır, güzel kardeşim. Yaşayanlar bir sürü boka bağımlı olmak zorundadır. Özgürken bile özgürlüklerine bağımlıdırlar. Ama senin gibi ölüler gerçek özgürlüğe kavuşmuş şanslılardır. Yaşarken de şanslıydın, bu yüzden erken öldün kardeşim. Kim öldürdü

seni, söyle bana? Hazır Perulu'yken hemen söyle katilinin kim olduğunu. Bağırarak söyle! Kim yaptı bunu sana? Kim geçirdi ellerini boğazına? Kim sıktı güzel gerdanını? Kim? Canını alan o elleri tarif et bana.

Gerçekten, genç mi öldün? Yoksa benim kadar var mıydın öldüğünde? Eğer öyleyse yazık sana. Hiç ummazdım bunu senden. Yaşını başını almış bir kimsenin ne işi olur ölümle? Ölüm körpecik kimselere verilen bir hediye olmalı sadece. Dünyanın pisliğine alışkın birine ölüm neden hediye edilsin? Bu sorunun cevabını, gel el ele verip beraber bulalım. Hadi, sen bir fikir at ortaya. Ne? Ne dedin? Ortaya bir fikir atamaz mısın? Ah, evet ölülerin bir fikri olmaz. Yine gıpta ile bakıyorum sana canım kardeşim. O kadar özgürsün ki bir fikrin bile yok. Körpecikken öldüğüne şimdi daha çok emin oldum. Fikirlerden özgürsün, uçaklardan özgürsün. Henüz bir çocukken öldüğüne göre biz seninle nasıl oldu da kavgaya tutuştuk anlayamadım. Benim fikirlerim yüzünden mi yoksa? Bana gerçeği söyle kardeşim. Yoksa benim yüzümden mi oldu bunca şey? Söyle n'olur. Ellerimin senin boynunda ne işi vardı? Boynunda duvardaki soba isi gibi beliren izleri görüp nasıl tutabildim boynunu söyle? Neden en son bana baktı gözlerin? Neden son soluğunu benim kulaklarım duydu? Neden ikimizden başkası bilmiyor yapılanları? N'olur, n'olur söyle! Sana söz veriyorum, benden başkası bilmeyecek katilini. İstersen üçe kadar sayıp beraber söyleyelim adını. Hem ben de emin olmuş olurum ondan. Sen söylemezsen ben nasıl cesaret edeceğim seni öldürenin kim olduğunu bağırmaya. Hadi bir,

iki... Hadi n'olur çekinme. N'olur gözlerini öyle yere düşürme. Hadi, bak başlıyorum. Bir, iki, üç... Susuyorsun! Sustun. Ben de sustum! Bu sessizlik katilin adını bize söylüyor zaten.

Bak şimdi sana ne diyeceğim. Boşver bütün bunları. Ölmüş olmanı da boşver. Beni dinle. Sana bambaşka bir şeyden bahsedeceğim. Unut gitsin olanları. Perulu-ların ta amına koyayım! Belki onlar da biliyorlardır katillerinin kim olduğunu. İkimizin bildiği gibi. İkimizin sessizliği ve onların sessizliği birleşince çıkacak bütün katiller ortaya. Canım kardeşim, gözlerimin önünden gitmiyorsun bir türlü. Yaşamaya biraz daha doyabilmek için kabarmış dudakların, gözlerimin önünden gitmiyor. Sağa sola saçılmış cansız saçların, yanakların...

Ne güzel bütün bunları bilmek zorunda olmaman. Saçlarınının nasıl olduğunu bilmemen, soru sorarcasına açılmış kollarını, kıpırdamayan karnını bilmemen ne güzel. Ben biliyorum ama. Sana ne olduğunu biliyorum. Bu bana acı veriyor. Benim bildiklerim çokbilmişlerin bildiklerinden ayrı. Çokbilmişler acı çekmezler, ben çekiyorum. Ben bildiğim şeylerden tiksiniyorum, çokbilmişler bildiklerine tapıyor. Ben sadece kardeşimin katillerini biliyorum, çokbilmişler her şeyi. Yaşasaydın çokbilmişlerle de karşılaşmak zorunda kalırdın. Çok bilenlere ne kadar güldüğümü hatırlıyor musun? Ölmesen beraber gülerdik onlara.. Saygısızlık ne güzel şey bilsen. İşte, ölünce bunları tadamıyorsun kardeşim. Aşağılık olmayı tadamıyorsun. Erdemli olmayı tadamıyorsun. Yine de körpecikken ölmek daha

yeğdir bu söylediklerime. Çünkü ne yapar eder mutlu olmanı engellerler kardeşim. Gizli bir örgüt gibidir onlar. Ruhunu elinden alır bir kafese hapsederler. Bıkmadan usanmadan şeytanlara, tanrılara satarlar ruhunu. Kendini bir daha onlardan kurtaramazsın.

Üstelik bu örgütte kimlerin olduğuna inanamazsın. Anan bu örgüt için çalışıyor olabilir. Evet yanlış duymadın, anan! Seni doğuran anan, belki baban ya da beklemediğin başka birileri. Hepsi el ele verip bir intihar süsüyle seni öldürürler. İntiharların en güzeliyle öldürürler seni canım. Arkandan utanmazca ağlarlar, ağıtlar yakarlar. Oysa kimse bilmez boynuna ipi geçirenin anan, sandalyeyi ayaklarının altından kaydıranın baban olduğunu. Yalnız biz biliriz, anası ve babası tarafından öldürülenler!

Bak aklıma ne geldi. Yaptıkların geldi aklıma.Yemin ederim, başım ağrıdığı için değil. Gerçekten seninle ilgili bir şey hatırladım. Bunu sana anlatmalıyım. Beni dinliyor musun? Dinle beni nazik kardeşim. Çünkü bu son sözlerim olabilir. Yanına gelebilirim her an. Açtın. Ben de açtım. İkimiz de fakirlikten çürümüştük. Senin bana söyleyemediğin bir şey vardı. Ama ben bunun ne olduğunu hemen anlamıştım. Bir şey çalmıştın. Hem de hiç olmadık bir şey. Fakir bir evde bulduğun bir fakir altınını cebe indirmiştin. Bu fakirler senin uzağında değildi. Anan babandı senin. Bahsini ettiğim fakirlerin düşük ayar da olsa bir altınının olması gülünç gelmiştir bana hep. Altına tapar fakirler. Sen utanç içindeydin. Kıvranıyordun. Gözlerinin önündeki altına üzüntüyle

bakıyordun. Onun esiri olmaktan utanıyordun. Çünkü sen ne fakirdin ne de zengin. Sen nesin bilsen, hayret edersin. Sen yediklerini öğütüp dışkılayan antika bir sanat eserisin. Sendeki elementler kâinattaki elementlerin aynısı. Vallahi billahi, bak bu söylediklerim gerçek. Sen de her şey var kardeşim. Sen ruhlar âlemindensin, hafızan levh-i mahfuzdan, ki bu bir kitaptır, yazarı bu kitabı kalem kullanmadan, sen daha sen olmadan, kuşlar eti için vurulmadan önce yazmıştır, hayalin ise âlem-i misalden haber verir. Vücudundaki kıllar yeryüzünde boy veren ağaçlardan, kemikler yeryüzündeki kayalardan, damarlarında titreyen kan ve gözünden, kulağından, ağzından, burnundan, amından, sikinden akan ayrı ayrı sular yeryüzündeki nehirlerden, madeni sulardan izler taşır. Otlarla, köklerle, meyvelerle beslenirsin. Sen felsefeler üretirsin, şiirler yazar, sayılarla oynarsın. Benden ve etrafımızdaki hiçbir şeyden farklı değilsin. Yani sen bir isyankârsın kardeşim! Zincirlerini kıran bir isyankârsın! Bu yüzden sana kimse, hiçbir şey boyun eğdiremez, ne bir altın, ne de kalemi olmayan o yazar! Sen kendi bayrağını yakabilen serin yüzlü bir halksın.

Ama yine de o gün o fakirlerin, ananla babanın altınını çalmıştın. Tükenmişlik, yokluk seni ele geçirmişti. Gözbebeklerin büzüşüyordu. Utanç ve isyan kanını yavaşlatmıştı, öylece kalakalmıştın. Canım, hem de kıpırdamadan kalakalmıştın. Yanına yaklaştım. Bir kardeşin kardeşe yakınlığından öte dokunmak istiyordum sana. Seni tüm varlığımla anladığıma işaret etmek istiyordum. Sen her şeyi bir kenara itmiş, gözlerime değil

dudaklarıma bakıyordun. Kesinlikle merakla değil, her şeyi bilerek bakıyordun. Ama bu sefer yanıldın. Yanına yaklaştım. Yaprak gibi titreyen yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "İyi yaptın kardeşim," dedim. Hatırladın mı bu söylediğimi? Sana içtenlikle "Aferin," dediğimi? "Ellerinde kalan son şeyi almaya hakkın var," dediğimi? İşte şimdi isyan ettin nefes aldığın dünyaya! İnanmaz bir kafa hareketiyle yüzünü eğdin. Bana inansaydın keşke. Ben, daha candan omzuna dokundum, "İyi yaptın," diye tekrarladım: "Sen yapmasan ben yapacaktım. Üzme kendini. Ellerinde kalan son şey senin hakkın." Ama neden o gün son kez baktın bana? Neden bakışında benim de suçlarım gizliydi? Ellerimin senin güzel boynunda ne işi vardı canım? Söyle bana. Serhat! Söyle! Neden en son ben gördüm göğsünden çılgınca çıkmak isteyen kalbini? Kim yaptı bunu sana? Babam mı yaptı yoksa? O mu öldürdü seni? Söyle, kulağıma söyle. Ben kimseye anlatmam söylediklerini. İhanet etmem sana kardeşim. Ancak bir yazar olsam ihanet edebilirdim sırrına. Çünkü yazarların ihaneti günahtan sayılmaz. Onlar sadece onlar gibi acı çekenlerin anlayacağı bir dilde yazarlar gerçeği. Ah canım, canımın içisin sen. Demek, yine de son soluğunu bana sakladın ha? En son bana bakmak istedin demek. Kardeşim, güzel gözlü, ölü kardeşim benim. Bunu sana nasıl yapabildik? Nasıl o nazik göğsünden nefesini söküp atabildik? Nasıl kırdık yeni yeni çıkan minik dallarını? Nasıl kıyabildik senin nefis canına?

Hatırladın mı bunları? Hatırladığını biliyorum. Başkaları tarafından ahlaksızlık olarak görünen bir şey, ara-

mızda ne kadar içten bir bağın oluşmasına yol açmıştı. Ama yine de benim hatırlayamadığım, içimi sızlatan bir şeyler var. Korkarak soruyorum kendime bunu. Özür diliyorum ama bunu sormalıyım, beni affet. N'olur kınama beni. N'olur hor görme bunu sorduğum için. Sen hangi kardeşimdin? Ben bu güzel hissi hangi kardeşimle yaşamıştım? Herkesten önce ölen kardeşlerimle mi? Yılmaz'la mı? Ali'yle mi? Erdem'le mi? Aysel'le mi? Zeynep'le mi? Sen miydin ölen, yoksa bir başka kardeşim miydi? Yoksa ben mi öldüm herkesten önce? Bana mı kıydılar? Hiçbiriniz ölmediniz de yalnız ben mi ölüyüm yoksa? Sonra cesedimi bana gösterip "Bu senin kardeşin," mi dediler? "Hırsızlık yapan kardeşin. Biz astık onu. Ellerimizle."

Hatırlıyorum o günü. Güneş yeni doğmuştu. Cesedim ışıl ışıl parlıyordu. Kardeşim sandım kendimi. Hemen sarıldım kendime. Kafamı ellerimin arasına aldım. Son nefesimi kendi ellerimde verdim. En son kendi yüzüme baktım. Kollarım soru sorar gibi açılmıştı. Saçlarım dağılmıştı. Ne güzel bir gömlek giymiştim o gün. Tenim renklerin içinde parlıyordu. Güzelce uzanmıştım boydan boya. Boynumda parmak izleri vardı. Kalın, güçlü parmaklar. Babamın parmaklarıyla aynıydı. O izi tanımıştım. Cesede doğru parmaklarını uzattığında anlamıştım. "Bak," dedi, "bu senin kardeşin. Hırsızlık yaptı." Beni gösterdi bana. Ölmüştüm artık. Boynumda bir ip vardı.

13

*

Ev aldı başını gidiyor. Artık bunca yığıntıyı toplayacak halim kalmadı. Kocadım. Biraz gücüm olsaydı yapardım. Yapılamayacak şey değil, sadece birkaç günümü alır, o kadar. Ben düzenli işlere alışığımdır. Her şeyi düzenlemeyi çok iyi bilirim. Kimse benden daha iyi bavul hazırlayamazdı eskiden. Bütün kazaklarımı gömleklerimi teker teker katlayıp bavuluma yerleştirirdim. Dikkat ve düzen gerektiren işlere karşı büyük yeteneğim vardır. Yıllar önce böyle işlerde çalıştım. Bir metal bidon fabrikasında bile çalışmışlığım vardır. Zor bir işti bidon yapmak. Dev makinelerin gürültüsünde çalışmak insanı çıldırtabilir. Bu yüzden o işi sadece iki yıl yapabildim. Hep aynı şeyleri yapmak insanı deli eder. Her zaman aynı saatte, aynı yerde, aynı düğmeye basarken bulursun kendini. Ellerin hep aynı şekilde çalışır. Gözlerin hep aynı şeye bakar. Vücudundaki kaslar aynı şekilde hareket eder. Metalin soğuk rengi parmak uçlarından, kollarına, oradan bütün vücuduna bulaşır. Dikkati elden bırakmamak gerekir. Gözünü açmazsan parmaklarını bir daha göremezsin.

Parmakları kopan çok işçi olurdu. En dikkatli işçi bendim ama. Bu yüzden katlama presinin başına vermişlerdi beni. Parmak kopartan katlama presi... Benden başkası da o işi doğru dürüst yapamazdı zaten. Diğer işçiler önlem olsun diye kendilerini katlama presinin dış bantlarına bir iple bağlardı. Bu ip öyle bir mesafeye ayarlı duruyordu ki parmaklar ve presin basınçlı ucu arasında yalnızca birkaç santim boşluk kalıyordu. Bense o ipi ilk günden itibaren hiç kullanmamıştım. Gözlerim bir kartal gözünün hassasiyetine sahipti. Tek seferde ellerimi makineye uzatacağım mesafeye göre ayarlayabiliyordum. En usta presçilerin bile bu yeteneğim karşısında dilleri tutulurdu. Çok organize ve zor bir işti bidon işi. Fabrikanın bütün işçileri aynı anda işe başlamak zorundaydı. Aynı anda parmaklar düğmelere basar, aynı anda levhalar kontrol edilir, aynı anda kapaklar bitirilirdi. Bütün bunların sebebi bir iş gününde yüzlerce bidon imal edebilmekti. Onca bidonun nereye gittiğini, Allah bilir. Dünyaya bu kadar çelik bidonun atılması ne işe yarar? Kimler ne için kullanır bu bidonları? Çalışırken bunları düşünmemekte fayda vardır. Bidonlara dalıp gitmek çok tehlikeli bir şeydir. Geri dönülmez kazalar olabilir. Allah korusun, parmaklarınız kopabilir. Benim parmaklarım yerli yerinde şükürler olsun. Hiç kopmadı parmaklarım. Tastamam maşallah! Bir, iki, üç, dört, beş bu tarafta; bir, iki, üç, dört, beş bu tarafta. Sapasağlam duruyorlar.

Fabrikaya sabahın köründe gittiğimizde iki bin iki yüz kiloluk galvanize çelik ruloları birleştirirdik. İşçiler galvanize çeliğin paslanmaması için dört yüz atmış

derecede erimiş halde bulunan çinko içine daldırarak kaplarlardı çeliği. Bu kaplama işi zorunluydu, çünkü paslanma sadece gözü rahatsız eden bir şey değil, aynı zamanda metali aşındıran bir kimyasal reaksiyon. Bu yüzden çelik mutlaka kaplanmalıdır. Buraya kadar bütün bu işlemleri birer işçi dönüşümlü olarak yapardı. Çelik rulolar bu işlemden sonra büyük bir prese konulurdu. Rulolar dikdörtgen şeklinde kesilir ve kenarları şekillendirilirdi. Bütün parçalar toplandıktan sonra kırıştırıcı adında bir makineye sokulurdu. Kırıştırıcı makinesinin başında, beni işe alan Süleyman adında yaşı kırkı geçmiş bir adam vardı. Ona ağabey derdim. Onu da şimdi hatırladım. Çok iyi adamdı, Süleyman ağabey. Onunla beni bir akrabam tanıştırmıştı galiba. Akrabalarım bana her zaman yardım ederlerdi. Beni tıpkı babam gibi çok severlerdi. Süleyman ağabeye işsiz olduğumu söylemişler, sağolsunlar. İşe yaramaz bir adam olduğumu anlatmamışlar ona. Beni bu noktada kayırmışlar. Canlarım, güzel akrabalarım. Allah belanızı versin hepinizin!

Süleyman ağabey işe ihtiyacım olduğunu duyunca vakit kaybetmeden beni fabrikanın müdürüne bizzat götürmüş, bana kefil olmuştu. Benim için "Mühendislik fakültesini bırakmak zorunda kaldı, kafası çalışır yani," demiş. Öyle de oldu. Yazık oldu bana. Ne umdum ne buldum! Katiller umutlarımı da katlettiler.

Birkaç ay fabrikanın eften püften işlerinde çalıştıktan sonra beni katlama presine aldılar. Süleyman ağabey, düz olarak eline gelen levhaları kırıştırıcı makinesinin

üzerine koyar dalgalar yaratırdı. Bu çok zor bir işti, dalgaların aralıklarının aynı ve düzenli olmasını sağlamak ustalık gerektiriyordu. Bu dalgalar bidonu daha sağlam kılardı. Dalgalı çelik, düz çeliğe göre ağırlık açısından daha dayanıklıdır çünkü. Süleyman ağabey bu işte çok iyiydi. Bir sanatçıdan farksızdı. Kaşla göz arası dalga yapardı. "Fabrikada sanat olur muymuş?" demişti o kadın bana. Şişkonun karısı. Olur, hem de en iyisi olur. Her bir levhada yoksul Süleyman ağabeyin ipeksi ruhunun izleri durur. Bu sanatı bizler gibi hep aynı şeyi yapan insanlar görebilirdi ancak. Başkası, hele ki çokbilmişler anlayamazdı.

Bahtsız Süleyman ağabeyim, bir gün işe geç kalınca şeflerden birinin ona laf sokması üzerine adamın gözünü dalgalandırdığı bir levha ile patlattı ve işten atıldı. Bu davranış onun sanatının gelebileceği son noktaydı. Gerçek bir sanatçı olduğunu böylelikle herkese ispat etti. Bir buçuk sene de hapis cezası aldı. Çok üzülmüştüm onun haline.

Boşver Süleyman ağabeyi artık. Onu hatırlamamın bir anlamı yok. Ne diyordum? Dalgalama! Dalgalama işleminden sonra dalgalı çelik katlanmak üzere yetmiş beş kiloluk basınç kullanan katlama presinden geçirilirdi. Her şeyi hatırlıyorum valla. Cin gibiyim maşallah, cin! İşte o devasa makinenin başında ben duruyordum. Fabrikanın en büyük makinesinin başında durduğum için havam yerindeydi. Bu işi bana mühendislik fakültesini bıraktığım için vermişlerdi. Nasıl bir alaka kurdular, hâlâ anlayabilmiş değilim ama iş-

yerinde bana gizli bir saygı duyuluyordu, bu yüzden sözüm dinlenirdi. Kullandığım alet iki dikdörtgen metalin kenarlarını katlayıp sıkıştırarak bir silindir oluşturuyordu. Bu işlem bittikten sonra silindirler taşıyıcıya konuluyor ve yuvarlak şeklini koruması için bir halkaya takılıyordu. Halkacılar fabrikanın en vasıfsız işçileri sayılırdı. İşçiler küfür niyetine birbirlerine halkacı derlerdi. Halkacılar kalabalık olurlardı. Beraber dolaşır, beraber oturur kalkarlardı. Fabrikada en düşük ücrete onlar çalışırlardı.

Bir başka makine, tutması için halkaları metalin etrafına sarardı. Bu makinenin de başında iki kişi olurdu. Sonra silindir, sıkmaca adındaki bir makineye konulurdu. Makine bidonun en üstüne ve altına kıvrımlar katardı. Sıkmacı silindiri bir taşıyıcıya atar, sonrasında başka bir yerde silindirin tabanı için başka bir makine yine galvanize çelik kullanırdı.

Taban levhaları devasa preslerde yüz elli tonluk basınç kullanarak kesilir ve şekillendirilirdi. Tabanlar ve silindirler eşleştirilerek bir başka makineye konulurdu. Bu makine de uçları katlar ve sivri kenarları yontardı. Ardından bidonlar etiketlenir ve iki tutamaç takılırdı. Tamamlanan bidonlar üst üste konulur, bağlanır ve paletlere yerleştirilirdi. Kapakları için ise yine aynı malzeme kapak presinde şekillendirilirdi. Çelik diskler preslendiği an kapak halini alırdı. Bunca şeyden sonra yüzlerce çelik bidon bir günde yapılmış olurdu. Buz gibi bir histi bu. Süleyman ağabey şöyle derdi: “Bu iş götümü donduruyor.” Hep aynı şeyi yapmak, metal

renge dokunmak insanın içini üşütüyordu gerçekten, yaptığım işi ben de çok sevmiyordum, ama o zamanlar yapacak bir şeyim yoktu. En azından Süleyman ağabeyle iyi vakit geçiriyordum. İyi bir insandı. Yıllarca saçma sapan işler yaptıktan sonra (bu işler arasında kapı kapı dolaşıp tencere satmak da var, bir otelde güvenlik görevlisi olarak çalışmak da.) metal bidon fabrikasına tesadüfen girmişti. Beş yıldan fazladır bu fabrikada çalışıyordu. Fabrikaya girdiği ilk yıl hemşehrisi olan bir kadınla evlenmişti. Kadın çalışmıyordu ama babasından kalma bir evin kirasıyla Süleyman ağabeye destek oluyordu. Süleyman ağabey ve karısı mutlu bir çiftti. Tek sorunları bir çocuklarının olmamasıydı. Bu yüzden Süleyman ağabey çocuk hasretiyle yanıp tutuşurdu. Onu hiçbir zaman sinirli görmemiştim. Yüzü her zaman gülerdi. Yumuşak ruhlu, sevgi dolu bir insandı. Nasıl oldu da kavga edip şeflerden birinin gözünü kör etti, anlam veremedim doğrusu. Hayat işte, ne olacağı belli olmuyor. Sağolsun, çok parasız olduğum bir zamanda işe alınmam için çok uğraştı. Sayesinde iki sene cebim para gördü. Hapisteyken hiç ziyaret edemedim onu. Çok istememe rağmen zamanı bir türlü denk getiremedim. Ama çıktıktan sonra birkaç kere uzun uzun oturup sohbet ettik. Keyfi yine yerindeydi. İş arıyordu. Neden yine Süleyman ağabeyi getirdim ki aklıma? Hani boşverecektim onu?

Fabrikayla ilgili her şeyi, dün gibi hatırlarım. Beni şimdi alıp yine o işin başına koysalar yine aynı dikkatle yaparım görevimi. Dikkatli olduğumu herkes bilir. Nasıl titiz ve düzenli olduğumu da. Titizliğimi babamdan

almışım. Çok titiz bir adamdı, rahmetli. Bana iyi bir aile terbiyesi verdi. Olaylar karşısında güçlü durmam gerektiğini o öğretti bana. Beni çok severdi. Çocuklarının içinde en çok benimle gurur duyardı. Hey gidi babam! Rahmetli pislik. Yani rahmetli babacığım. Onu çok severdim. Hep onu severdim ben. Bugün buralara geldiysem onun sayesindedir. Beni onurlu bir adam olarak yetiştirdi. Hakkını asla ödeyemem onun. Hiç el kaldırmadı bana. Anlayışlı, yavşak babam. Yani temiz kalpli babam. Canım babam.

14

*

Dışardan sesler geliyor. Yine bir kalabalık toplanmış. Hep bir ağızdan bağırıyorlar. Sabah sabah bu ne gürültü! Hiç saygıları yok bu insanların. Hastası olan vardır, çocuğu olan vardır. Umurlarında mı canım? Son zamanlarda ara sokaklara kadar indi kalabalıklar. Oldum olası onlardan korkmuşumdur. Ne yapacaklarını kestiremezsin. Önce bir yumruk haline gelir, sonra o yumruğu kendilerine vururlar. Bu yüzden kaçarım onlardan. Asla onlardan biri olmam. Onlarla işbirliği yapmam. Her şeyi tek başıma yaparım. Önüme konan duvarları tek başıma yıkarım. Başkalarına ihtiyacım yok! Güven olmaz bu kalabalıklara!

Galiba ön tarafa bakan pencereden daha iyi göreceğim şu pezevenkleri. Ağızları da hiç durmuyor. Ne dediklerini anlayabilsem bari. Aman, duyan da devrim yapacaklar sanır. Akşam yemeğine yetişmek için can atıyor hepsi. Bir parça et yemek için canını verir bunlar. Et bağımlıları. Hiçbirine inanmıyorum! Şu özgürlük saf-

sataları saçmalık. Hepsi on paraya ruhunu satar! Onca mezbaha var şu ülkede. Hiçbirinin umurunda değil orada olanlar. Sabahtan akşama kadar slogan atarlar, sonra da kebap yiyip geğirirler. Denizlerde balık kalmadı bunlar yüzünden. İnsan özgürlüğünün yanında hayvanlarınki nedir ki? Salla gitsin hayvanları. Onları ya yersin ya seversin, o kadar. Bunların topunu öldürmeli.

İyi ki ön pencereye daha yakınlar da rahat rahat görebileceğim olanları.Yoksa ben diğer pencereye gidene kadar çoktan dağılmış olurlardı. Her şeyin üstüne çıkmak zorunda kalırdım. Oraya çıkmak da inmek de ayrı bir dert.

Alt komşunun durmadan suladığı sarmaşıklara da bak! Apartmanın duvarlarını kemirmeye başlamış bile. Manyak bu adam. İşi gücü bıraktı sarmaşığa bakıyor bütün gün. Kafayı yemiş.

Kalabalık az ileride otoparkın yakınında duruyor. Homurtularını duyuyorum. Şurada duran Azmi değil mi? Evet o. Sinsi herif! Nasıl da kafasını dükkânından çıkarmış etrafı kolaçan ediyor. Aman, meraktan çatlayacak neredeyse. Ödü kopuyor dükkânına bir şey olacak diye. Ne yapacaklar senin kokmuş dükkânını! Onun beş para etmez dükkânını kim ne yapsın? Bu adam hep böyle küçücük şeyleri abartır. Kimsenin umurunda değilsin Azmi, anla artık! Hah, polis de geldi. Et yiyenler, et yiyenlere karşı. Öldürün birbirinizi de dünya kurtulsun sizden. Bırakın et yiyenler birbirini öldürsün.

Hava da karardı artık. Dağılırlar. Acıkmışlardır. Bir parça et yemek için evlerine koşacaklar, polisler de slogancılar da.

Yine duvarı yumrukluyor yandaki kadın. Ne cazgır çıktı be. Bunu içimden söyleyeyim de onu duyduğumu anlamasın. Zaten kulaklarım duymuyor. Belki de duyduğum şeyleri gerçekten duymuyorumdur. Ama bu duvar yumruklama işi fazla oldu artık. Bazı günler duvarlar yumruklandıktan sonra "Yeter... Yeter!.." diye bağırıyor. Yumrukların hemen ardından duyuluyor çığlıkları. İğrenç bir ses tonu var! Üstüme alınmıyorum. Çipil gözlerinde çıldırmış beynini gördüm onun. Korkunçtu. Duvarı da yıksa sikimde değil. Kimbilir kiminle derdi var manyağın. Ama olan bana oluyor işte. Karşı komşum o benim. Bana bir seferinde nefret dolu gözlerle bakmıştı. Neden öyle baktığını anlayamadım. Deli olduğunu düşündüm. Haksız değilmişim demek ki. Kafamı uzatıp ona neden gürültü çıkardığını soracak değilim. Dış kapıya giden koridor açık. Rahatlıkla dışarı çıkabilirim. Ama böyle bir şey için kılımı kıpırdatmam. Yani inşallah şikâyetçi olduğu kişiyle bir anlaşmaya varırlar. Bu böyle devam etmez. Günde en az dört beş kez duvarı yumrukluyor çünkü. Aklı yerinde değil. Aklı yerinde olmayanlarla uğraşılmaz. Doğrusu, ben asla uğraşmam. Bir akrabam vardı. Onun da aklı yerinde değildi. Bütün gün sızlanıp dururdu. Hastalık hastasıydı. Her zaman bir yerleri ağrırdı. Daha kötüsü, bunu ortalık yerde herkese söylemekten hiç çekinmezdi. Ya da ona bulaşacağını düşündüğü hastalıklardan korkardı. Kimsenin ona inandığı da yoktu. Bütün

söylediklerinin ağız alışkanlığı olduğunu düşünürdük. Gerçekte söylediği hastalıklardan hiçbirisinin acısını hissetmediğine yemin ederim. Onu görür görmez bir sahtekâr olduğunu anlardınız. Yüzünü acı çekiyormuş gibi buruştururdu. Sanki her yeri ağrıyormuş gibi acıklı acıklı milletin yüzüne bakardı. "Ah"larını dinlemekten gına gelmişti artık. Gözümüzün önünde ölse kimsenin ilgileneceği yoktu onunla. Zaten bir gün öyle oldu. Bir sabah çok fenalaştığını söyledi. Öksürdü, kıvrandı. Yerinden kalkamadı. Tuvalete gidebilmek için, en azından birinin kolundan tutması için yalvarıyordu. Kimse dönüp suratına bile bakmadı tabii ki. Biraz daha inledi ve sesi soluğu bir ara kesildi. Akşam yemeğine kadar kimse ona ne olduğuyla ilgilenmedi. Akşam yemeğini yemesi için seslenildiğinde de cevap vermedi. Biz de onun bize küstüğünü düşündük, ısrar etmekten vazgeçtik. Gece olduğunda, koltukta öylece put gibi oturmamasını, artık gidip yatağına yatmasını söylediğimizde de tek kelime etmedi. Bunun üzerine, yine, kimse onu ciddiye almadı. Ertesi gün uyandığımızda koltukta aynı şekilde durduğunu, bu sefer yüzünün iyiden iyiye solduğunu gördük. Yanına yaklaştık. Soluğuna baktık. Ölmüştü. İnanmaz gözlerle, ölümünü erken bulmuş, buruşmuş, iştahsız suratına bakakaldık. Sonunda gerçekten öldüğüne ikna olunca onu uygun bir mezara gömdük. Bazen hâlâ ölmediğini, mezarda inatla onunla ilgilenecek ve hastalandığına inanacak birinin gelmesini beklediğini düşünüyorum.

Kimdi bu akrabam yahu? İsmini hatırlamıyorum. Yoksa o şerefsiz benim akrabam değil miydi? Neyimdi o

halde benim? Komşum muydu? Akrabam olsa yakınlık derecesini bilirdim herhalde. Ama kestiremiyorum. Uzak bir akraba da olabilir. Neyse, çok da önemli biri olmadığı belli. Ölmüş gitmiş. Ölenlerin arkasından durmadan konuşmak iyi değildir.

Bu kadının yumrukları beni çıldırtacak sonunda. Baş ağrım zaten beni mahvediyor, bir de bu duvar yumruklama işi çıktı. Bir şeyler bulmalıyım. Ağzımı açmalıyım. Her şey çenem yüzünden. Çenem kasıldığı için ağrımı dindirmekte güçlük çekiyorum. Hatta baş ağrımın bütün sebebi çenem olabilir. Ama bazen ağrının gözlerimden kaynaklandığını düşünüyorum. Çünkü, nedense, ataklar gelmeden önce gözlerim yuvalarından çıkacak gibi oluyor. O kadar şiddetle kendilerini dışarı itiyorlar ki, bazen parmaklarımla onları tekrar yerine ittirme isteği duyuyorum. Bunu birkaç kez denedim de. Hiç kimse şiddetli bir baş ağrısı sırasında olacakları tahmin edemez. Baş ağrısı o kadar kuvvetlidir ki insan kafasını eline geçen herhangi bir şeyle parçalamak ister. Hiç kimseye tahammül edemezsin. İnsanlar, eşyalar gözünde büyür. Ağrı başlamadan birkaç saat önce parmakların karıncalanır. Ağzın, yüzün uyuşur. Ağrıya yaklaştıkça belirtiler sıklaşır. Gözlerin bulanmaya, ağzın kurumaya başlar, cümle kuramamaya başlarsın. Sesler çıldırtır. Sıkı sıkıya kapattığın perdeler arasından sızan incecik ışık huzmeleri bile seni delirtmeye yeter. Miden bulanır. Bulantı vücudundaki her noktaya ulaşınca, şansın varsa, kusarsın. Bu biraz olsun seni rahatlatmaya yardımcı olur ama henüz gerçekten baş ağrısı başlamamıştır. Bedeninin her yeri

kasılır. Gözlerinin önünde siyah beyaz çizgiler uçuşur. Bu çizgiler ağrının çok kısa süre içerisinde başlayacağının kanıtıdır. Bütün bunlar bir kıyamet alameti gibi bedeninde yükselmeye başladığında birden rahatlayacağını, saatlerdir süren işkencenin biteceğini sanırsın ama daha kuvvetli bir aşamaya geçebileceğini, buna alışkın olsan da beklemezsin. İşte o zaman, bütün bu sıralanan belirtiler, hızla bir araya toplanır ve bir noktada birleşirler. Kafanın tam ortasında. Artık her şey yeniden başlıyordur. Bu ağrı hiçbir şeye benzemeyecek kadar biriciktir. Onu tarif etmeye dünyada konuşulan hiçbir dilin kelimeleri yeterli olamaz. Tek yapılması gereken, sabırla beklemektir. Ağrının geçmesi ya da en azından hafifleyebilmesi için kimsede görülmemiş bir sabırla beklerim. Eskiden ağrılarımın dinmesi için sık sık dışarı çıktığım olurdu. Ama şimdi evin dışına daha az çıkıyorum. Bence böyle daha iyi oldu. Zaten yaşlıların dışarıda ne işi olur, anlamam. Bu yüzden ben de eskisine nazaran daha az yürüyüş yapıyorum. Sadece günde bir öğün yemek için dışarı çıkmam yeterli oluyor. Öğleden sonra tek bir öğün yiyerek günümü geçiriyorum.

15

*

Otellerde eşekçilik yaptığım zamanlar geldi aklıma. Metal bidon fabrikasından ayrıldıktan sonra bulmuştum bu işi. Kolay bir iş sayılırdı. En azından fabrikadaki kadar riskli ve dikkat gerektiren bir iş değildi. Hata yapma ihtimali az olan bir iş. Çalıştığım hiçbir işi severek yapmadım ama eşekçiliğin bendeki yeri hep ayrı olmuştur. O işten gerçekten nefret ederdim. Yine de kendimi eşekçiliğe o kadar kaptırmıştım ki bu sayede sıkıntılarımı, dertlerimi unutuyordum.

Bir eşekçi ne iş yapar? Öncelikle başka memleketlerdeki otellerde bu işe ne ad verildiğini bilmiyorum, ama benim çalıştığım otelde, eğlence salonuna gelen müşterilerin ceketlerini, mantolarını, kürklerini astığımız iki ayaklı tekerlekli edevata eşek, eşeği oradan oraya çeken kimseye de eşekçi denirdi. Bu lafı müşterilerden kimse bilmez ama otelde çalışan herkes gayet iyi bilirdi. Eşekçilikle ilgili türlü şakalar yapılırdı. Hatta di-

ğer birimlerde çalışan mesai arkadaşlarımız ileri gidip işi eşekle ilgili cinsel şakalara kadar dayandırırlardı. Eşekçiliğe yeni başladığım zamanlarda bana da ağza alınmayacak şakalar yapmaktan geri durmadılar. Hiçbirine cevap vermezdim. Suratımı asıp, işime onların inadına daha bir itina ile tutunurdum. Öylesine hırslanırdım ki, eşekçilerin adını temize çıkarmaya, bir gün herkesin saygı duyduğu bir meslek haline getirmeye ant içmiştim adeta. Bu sebeple bana yapılan şakaların sonu kısa sürede gelmişti. Ciddiyetim karşısında kimsenin sesi çıkmaz olmuştu. Çok ciddiyimdir ben. Disiplinliyimdir! Birkaç yıl daha eşekçilik işinde çalışmış olsaydım otellerin en prestijli işi halini alacaktı bu iş, ama yapamadım.

Müşterilerin ceket, palto ve kürklerini iki kez silkelerdim. Onları o kadar düzenli bir biçimde yan yana koyardım ki işten ayrıldığım, daha doğrusu kovulduğum güne kadar tek bir ceketin kaybolduğuna kimse şahit olmadı. Hiçbir müşteri eşyasına zarar geldiği için, yahut işi geciktirildiği için benden şikâyetçi olmamıştır. İşime olan saygıma ve titizliğime rağmen neden kovulduğumu ise asla anlatmayacağım. Hem bunun bir önemi yok hem de tam olarak neden kovulduğumu hatırlamıyorum. Benim üzerinde durmak istediğim konu başka. Çalıştığım otel, büyük bir termal oteldi. İzmir'de, evime çok yakın bir otel. Kaynağından şifalı, sıcak sular çıktığı için otele güneş yüzü görmeyen ülkelerden, romatizmal rahatsızlıkları olan yaşlı insanlar gelirdi. Tabii, yurttaş müşterilerimiz de çoktu. Ülkenin ve dünyanın dört bir yanından bu şifalı sulara

bacaklarını kollarını sokmak için gelenlerin eşyalarını eşeğe yerleştiren tek kişi ben değildim tabii ki. Benimle birlikte otelde bu işi yapan yedi kişi daha vardı. Bu yedi kişinin içinde, en işe yarar ve işine saygılı olan tek adam, tabii ki, bendim. Gerisi, zevzekler sürüsüydü. Her seferinde bir ceket kaybeder, yahut müşterinin paltosunu bulmakta zorlanır, numaraları birbirine karıştırır ve en nihayetinde hem müşteriden hem de eşekçi başından azar işitirlerdi. Eşekçi başı, boş gezenin boş kalfası gibi bir herifti. Hiçbir iş yapmayan, hatta tek işi eşekçileri kontrol etmek olduğu halde onu bile savsaklayan, elinde sürekli sigarayla otelin kuytu, pis yerlerinde rastlayabileceğiniz bir adamdı. Adı, Mutni Taş'dı.

Mutni Taş o kadar bitik görünürdü ki, bu bitikliği ancak bir aslan parçasına dönüştüğü tek zaman diliminde, eşekçilere bağırmaya fırsat bulduğu anlarda, acı bir gerçek gibi önünüze serilirdi. Bir eşekçiye bağırmaya başladığında onu izlemeye bayılırdım. Kısacık zayıf kolları bir o yana bir bu yana savrulurdu. Ağzını ekşi bir şey yiyormuş gibi buruştururdu ve sık sık dizine tokat atardı. Zavallı, öç alır gibi hınçla kükrerdi. "Ben bu işe kaç yılımı verdim, sizin haberiniz var mı?" diye böğürürdü. İşine hepsinden daha bağlı olan beni bile güldürürdü, bu laf.

O böyle kükrerken yalnız ben olmazdım ona gülen. O anda duruma şahit olmuş diğer çalışanlar da kendilerini gülmekten alamazlardı. Mutni Taş'a içten içe acırdım. Sahibi tarafından sokağa atılmış cins bir köpeğe benziyordu. Gözlerinde o tür hayvanlara özgü, acı dolu

bir bakış vardı hep. Lüks mamalar, veterinerler, ışıltılı tasmalardan sonra çöpten yiyecek aramanın şaşkınlığını taşıyan cins hayvanların depresyonu ile orada burada, bir anda, adamın karşısına çıkıverirdi.

Müşterilerin yoğun olduğu bir kış günü, erken saatlerde işe gelmiştim. Bir gece önceden Mutni Taş bana "Yarın sabah yarım saat erken gel, iki tane eşek kırılmış, onları tamir edeceksin," demişti. Ertesi gün dediği gibi yarım saat önceden otelde hazır ve nazır bekliyordum. Aradan çok zaman geçmeden Mutni Taş, elinde sigarasıyla otelin çöplerinin olduğu yerde kapkara bir çizgi halinde belirdi. Boğazını gürültüyle temizledi. Yakasını çekiştirdi ve bana yaklaştı. Gece iş çıkışı bir işim olup olmadığını sordu bana. Ben de "Yok," dedim. "O halde seninle bir işim var," dedi. Şaşırmıştım. Uzun bir süre bu işte çalıştığım halde benimle doğru dürüst konuşmamış, konuşma zahmetinde bulunduğu zamanlarda ise ağzından yalnız eşeklerle ilgili bir iki kelime çıkmış olan bu adamın benimle nasıl bir işi olabilirdi? Buna rağmen fazla kurcalamadan "Peki," dedim, "gelirim tabii ki." Yüzü rahatlamış bir ifadeye büründü. Gözlerini biraz kıstı ve derin bir iç çektikten sonra yanımdan uzaklaştı. Ben de dışarıda bir dakikayı doldurmayacak kadar kaldıktan sonra kırılmış eşekleri tamir etmek için depoya gittim. İki tane eşek tamir edilmeyi bekliyordu. Birisi kurtarılacak gibi değildi. Çünkü üç beş gün önce iki eşekçinin kavgası esnasında eşeklerden bir tanesi otelin en üst katının koridor balkonundan aşağı fırlatılmıştı. Zavallı eşeğin bütün vidaları çıkmış, daha kötüsü dengeyi sağlayan silindir

ortadan ikiye ayrılmıştı. Artık bu eşek için yapılacak pek bir şey yoktu. Diğer eşeği tamir etmek kolaydı. Vidalarını sıkıştırıp bir iki sert hareketle demirleri birbirine kenetlemek yeterliydi. Bir saatten az bir sürede işimi bitirdim. En azından bir eşeği daha hayata kazandırmış oldum. İşimi bitirdiğimde müşteriler çoktan ortalıkta dolanmaya başlamışlardı. Bütün gün oradan oraya eşeğimle koşturup ceket ve palto topladım. Gecenin sonunda onlarca paltoyu yerleştirip sonra tekrar sahiplerine vermekten ve numaraları oldukları yere koymaktan bitkin düşmüştüm. Son numaraları da çekmecelere koyarken Mutni Taş tepemde dikiliyordu. Onu tamamen unuttuğumu fark etmiştim. İlk önce neden öylece dikildiğini anlayamadım ama sonra sabah bana sorduğu soru kulağımda patladı.

"İşini bitir de gidelim," dedi. "Fazla vaktimiz yok." Son iki numarayı da askıdan alıp çekmecelere yerleştirdim. Üstümde garip bir rahatlık vardı. Başka zaman olsa gecenin bir yarısı hiç bilmediğim bir yere, doğru dürüst tanımadığım bir adamla asla gitmezdim ama ne olduysa oldu, kendimi zavallı Mutni Taş'tan daha iyi durumda, daha kuvvetli hissedip bu maceraya evet dedim.

Askılığın en dibinden kendi paltomu alıp yanına yaklaştım. "İşim bitti," diye fısıldadım. Önden hızlı adımlarla ilerledi. Otelden çıktığımızda saat on ikiyi geçiyordu. Yürümeye başladık. Otelin anayola bağlanan yolunu hızla katettik. Anayola geldiğimizde bir taksi çevirdi ve şu anda hatırlamadığım bir mahallenin adını söyle-

di. Taksici bizi on beş dakikayı geçmeden eşekçi başının söylediği mahalleye kavuşturmuştu. Mahallenin en ıssız, ışıksız köşesinde bizi indirdi. Ortalık sessizdi. Merakımı yenemedim ve ona "Ne işimiz var burada?" diye sordum. "Sabırlı ol, sadece dediklerimi yap, bana ne büyük bir iyilikte bulunmuş olduğunu sonra anlayacaksın," dedi. Garip bir biçimde söylediklerine karşı gelmedim. Beraber bir yokuş tırmandık. Hava soğuktu. Keskin bir rüzgâr vardı. Bütün mahallenin tozu saçlarımızda geziniyordu. Birkaç dakika içinde soğuktan kulaklarımı hissetmez olmuştum. Yokuşu bitirmemize az kala yaklaştığımız yerin bir mezarlık olduğunu anladım. Tırmandığımız yokuşun sonu mezarlığın arka kısmına çıkıyordu. Demek ki indiğimiz yer mezarlığın giriş kapısıydı. İçim ürpermişti. Bu defa daha çok meraklanmıştım. İçimi biraz da korku sarmıştı. Bu adam bana burada bir şey yapmasındı? Gerçi, cüssesinin iki katı vardım. Onu, istesem, tek elimle boğardım. Bunu bilmek, biraz olsun, içimi ferahlatmıştı. Ama yine de belli mi olur, anasını siktiğimin Mutni'si sapık da olabilirdi. İyiden iyiye mezarlığa girmiştik. Mezarlığın ucu bucağı görünmez haldeydi. Bu kadar çok insan ne zaman ölmüştü? Havanın karanlık ve soğuk olması da cabasıydı. Mezarlığın girişi ve orta kısmı aydınlatılmış fakat arkalara doğru bu işten vazgeçilmişti. Arka taraflar zifiri karanlıktı. Önümü görebilmek için dikkatle yürüyordum. Mutni Taş, ben bunları düşünürken birden bana döndü ve şimdi hatırlayamadığım bir çocuk ismi söyledi. Tüylerim ürpermişti. Adını söylediği çocuğun mezarını bulacaktık. İçimden, ne işim var benim burada, diyordum. Buna rağmen yine de tek kelime et-

medim. İşler daha da garipleşirse onu bu soğuk ve karanlık mezarlıkta bırakıp gidecektim. Zaten soğuktan donmak üzereydim.

Adını şimdi hatırlayamadığım çocuğun mezarını aramaya başladık. Ne kadar çok çocuk ölmüştü böyle! Göz alabildiğine geniş arazinin yarısı çocuk mezarlarıyla doluydu. Küçük küçük özensiz yapılmış mezarlardı bunlar. Bazıları doğar doğmaz ölmüş, bazılar henüz yürümekteyken, bazıları ise şakır şakır konuşurken... Kimbilir neden, nasıl ölmüşlerdi. Teker teker bütün çocuk mezarlarının üzerinde yazan isimlere bakıyorduk. Bir yandan bakıyor, bir yandan önümüzü arkamızı kolluyorduk. Mezarlık bekçisi bizi yakalarsa mahvolurduk. Zaten yaptığımız şeyle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Allah bilir, bekçiye nasıl bir açıklama yapacaktık? Ben, dut yemiş bülbül gibi kalakalırdım, herhalde.

Bir buçuk saatlik aramamızın sonucunda adını söylediği veledin mezarını bulduk. İkimiz de uzun uzun inceledikten sonra aynı anda okumuştuk çocuğun ismini. Ben bile mezarı bulunca heyecanlanmış, ister istemez sesimi yükseltmiştim. Minicik bir mezardı. Sadece dört yıl yaşayabilmişti zavallı ve kimbilir neden ölmüştü. Hiç de düzgün bir mezar değildi. Alelade yığılmış birkaç karış yükseklikte toprağın baş kısmına öylesine bir taş dikilmiş ve üstüne artık silinmek üzere olan, zar zor okunan bir numara ve zavallının ismi yazılmıştı. İçimin cızladığını hissediyordum. Bu cızlama üşümemi engelliyordu.

Mutni Taş, çocuğun mezarını bulduğumuzda, bir hayvan gibi öne atıldı. Yüzüne belli belirsiz bir ışık yayıldı.Yumruk büyüklüğünde bir elmas bulmuşcasına heyecanlandı. Vakit kaybetmeden mezarın ayak kısmını eşelemeye başladı. Bir taraftan da ağzında mırıl mırıl bir şeyler geveliyordu. Dua okuyor gibiydi. Ben dehşet ve hayret içinde yaptıklarına bakıyordum. Ne saçmaladığını üst üste tekrar tekrar sorduğum halde transa geçmiş bir din adamı gibi cevap vermeden eşelemeye devam etti. Bir süre sonra derin olmayan bir çukur açtığında, ölü çocuğun ayaklarının dibine yerleştirilmiş, birbirine sıkı sıkıya ve ters bağlanmış, yer yer çürümüş iki tahta kaşık çıkardı. Kaşıkların her birinin arkasında Arapça yazılar vardı. İnanmaz gözlerle bana doğru atıldı. "Demek doğruymuş, dediği doğruymuş," diyerek katıla katıla ağlamaya başladı. Gördüğüm manzaradan hiçbir şey anlamamış olan bana defalarca sarıldı. Bir şeylere şükretme isteğiyle ayaklarıma dolandı. "Bunu bize yapabilmişler demek, demek doğruymuş," diyerek ağlamaya devam etti. Hayatımda hiç kimseyi bu halde görmemiştim. Ellerinin o kaşıkları tutuşunda ümitsiz bir kurtuluş heyecanı seziyordum. Bu neydi? Nasıl bir şeydi? Kim böyle bir şey yapmış olabilirdi? Her şey, bana, Mutni Taş'ın kendisi gibi anlamsız ve saçma geliyordu.

Onu ayağa kaldırıp sakinleşmesini sağladım. Mezarlıktan bir an önce çıkmamız gerektiğini söyledim. Çünkü bu gidişle bekçi Mutni Taş'ın hıçkırıklarını duyabilirdi. Yakalanmadan oradan çıkmamız şarttı. Küçük bir çocuk gibi sözümü dinledi. Önüme, boy-

nunu bükerek ve elindeki kaşıkları sımsıkı tutarak, düştü. Yol ağzına geldiğimizde hızlı adımlarla bir sokak lambasının altına gitti ve elindeki kaşıkları tekrar tekrar çaresizlikle inceledi.

"Ama kurtulacağız," dedi. "Tekrar bir arada olacağız." Ben anlamaz gözlerle elindekilere bakakalmıştım. Bir süre sonra bana "Sen buradan evine git ve yarın da istersen işe geç gel," dedi. Bana hiçbir şey anlatmak istemediğini anlamıştım. Ama öyleyse neden beni peşine takıp mezarlığa getirmişti? Galiba yalnız bana güvenebilirdi. Onu koruyacağımı düşünmüştü. Ağzımın sıkılığını bildiğinden beni yardıma çağırmıştı. Ağzım sıkıdır vesselam. Sır küpüyümdür ben. Bu yüzden en mantıklı seçenek bendim. Durumu açıklaması için ısrar etmedim. Ben her sırrın bir gün oratya çıkacağına inananlardanım. Bu yüzden bir gün mutlaka bu zavallı adamın başına ne geldiğini de öğreneceğimi umuyordum.

Sabah işe hak ettiğim gibi geç gittim. Depoya vardığımda eşeğim beni bekliyordu. Eşeğin elciklerinden tutup çeke çeke lobiye taşıdım. O gün sakin geçmişti. Otel pek kalabalık sayılmazdı. Şansıma çok az müşteri eğlenmeye inmişti. Bütün gün oturdum. Bir ara Mutni Taş'ı hiç görmediğimi fark ettim. Ortalığa bakındım ama görünürlerde yoktu. Belki otelin pis köşelerinden birinde sigara içiyordur diye düşündüm. Ama gözümü kapıya dikmeme rağmen uzun süre görünmedi. En sonunda başka eşekçilere sorayım dedim. Onlar da Mutni Taş'ı o gün hiç görmediklerini söylediler. Ça-

lıştığım süre boyunca işe gelmediğini hiç görmemiştim. Hep düzenli bir şekilde işe gelirdi. Yine de çok üstünde durmadım. Belki dün gece yaşadığımız şey onu çok etkilediği için işe gelecek gücü kendisinde bulamamıştır diye düşündüm. Umursamaz bir şekilde günü sonlandırdım. Evim daha önce anlattığım çatı katıydı. Tabii, henüz evden apar topar kaçmamıştım. Henüz bir işim vardı ve eşekçilikten kovulmamıştım. Acaba kovulma sebebim Mutni Taş'la ilgili bir sebep miydi? Neyse, ertesi gün tekrar işe gittiğimde Mutni Taş yine ortalıkta yoktu. Diğer günlerde de herifi göremedim. Kimseye haber vermeden ortadan kaybolması birkaç dedikoduya sebep olmuştu. İnsanlar türlü saçmalıklar uyduruyordu. Aradan birkaç hafta geçtikten sonra eşekçilerden biri soluk soluğa otele girdi. Bizim Mutni Taş'ın akıbetinin ne olduğunu anlatmaya başladı. Mahallesinde yakından tanıdığı bir polis arkadaşı ona, neler olduğunu anlatmıştı. Mutni Taş, benden ayrıldığı gece, soluğu büyük abisinin evinde almış ve abisinin gözlerinin önünde tek el ateş ederek yengesini göğsünden yaralamış. Yengesi ağır yaralı halde hastaneye yetiştirilmiş. Neyse ki, kadın ölmemiş. Sabaha kalmadan polis Mutni Taş'ı yakalamış. Genç eşekçinin söylediğine göre, yengesi bizim Mutni Taş'ın deliler gibi âşık olduğu teyze kızından onu ayırmak için memleketin en iyi hocalarından birine büyü yaptırmış ve onu da bir çocuk mezarına gömmüş. Mutni Taş aynı hocaya yüklü paralar ödeyerek teyze kızıyla birbirlerini sevdikleri halde bir türlü kavuşamamalarının sebebini öğrenince işler bu raddeye varmış.

Aradan epey bir zaman geçince Mutni Taş'ı yattığı hapishanede ziyaret etmeye karar verdim. Olayın üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti. Ben eşekçilikten hâlâ hatırlayamadığım bir sebepten kovulmuştum. Henüz evimden apar topar kaçmamıştım. İş aradığım zamanlardı. Ona garip bir şekilde birlikte yaptığımız şu mezar arama işinden sonra bir yakınlık duymuştum. Onu ziyarete gidersem en azından biraz olsun sevinir diye düşünüyordum. Bir sabah erkenden kalkıp şehrin dışındaki hapishaneye gittim. Bir sürü işlemden sonra tel örgülerin arasından küçücük bir siyah noktacık halinde beliriverdi. Hızlı ve sevinçli adımlarla yanıma yaklaştı. İlk kelimesi "sağol"du. O güne kadar benim dışımda hiçbir dostu, akrabası, arkadaşı ziyaretine gelmemişti. Bir kişi hariç. Teyzesinin kızı. "Kocasından boşandı, gelecek ayın yirmi altısında nikâhımız var," dedi. Hapishanede evleneceklerdi. "Ne olursa olsun yine de kurtulduk," dedi. "Ona kavuştum ya, hiçbir şeyden pişman değilim, yine olsa yine yaparım," dedi. Yorgun gözlerindeki umut ışığını görebiliyordum.Yüzüne gözüne can gelmişti. Onu tebrik ettim. Bir şeye ihtiyacı olursa bana mektup yazmasını söyledim. Adresimi küçük bir kâğıda yazıp tellerin arasından ona uzattım. Çelimsiz kapkara elleriyle kâğıda uzandı. Gerçek bir dost edindiğini düşünüp sevinçle yanımdan uzaklaştı. Şimdiye kadar çoktan dışarı çıkmıştır. Teyzesinin kızıyla mutludur belki. Ama dur bakalım, bu anlattıklarım benim başımdan mı geçmişti? Ben bu yüzden mi işten kovuldum yoksa? Mutni Taş ben miydim? Başka bir yerden mi duydum bunca saçmalığı acaba? Benim

bir akrabam mıydı Mutni Taş? Ya akrabamsa? Ona yardım ettiğim ortaya mı çıktı acaba? O yüzden mi kovuldum işimden? Her şey birbirine karıştı. Bir türlü çıkamıyorum işin içinden. Bunca şeyi şu anda baş ağrısından mı uyduruyorum yoksa? Gerçekten bunlar geldi mi başıma? Midem bulanıyor. Kafam karmakarışık. Bunları kimin yaşadığını bulamıyorum.

Tuttu yine meret. Kussam rahatlarım belki. Birkaç saate kalmaz ağrılarım dayanılmaz hale gelecek. Gözlerimi kapatabilsem. Duvarlar üstüme üstüme geliyor. Uyumak için biraz gücüm olsun, başka hiçbir şey istemiyorum.

17

*

Dün gece kustum. Tuvalete kadar gidemediğim için salon kusmuk içinde kaldı. Bu sabah yandaki kadının duvarı yumruklamasıyla uyandım yine. Onu bütün gece uyutmadığı için birilerinden intikam alacakmış. Çığlıkları bütün apartmanı yerinden oynattı. O küçücük kadından bu ses nasıl çıkıyor, anlamış değilim. Eli de ağır galiba. Yumrukları duvarları titretiyor. Allah korusun, adamı anasından doğduğuna pişman eder böyleleri. Zavallının derdi ne acaba?

Ortalığı temizlemem gerek. Kusmuklar her yere bulaştı. Üstüm başım hep kusmuk oldu. Dışarı çıkmak istiyorum. Biraz yürüsem ne iyi gelirdi. Nasıl çıkacağım ama? Evde kalsam daha iyi. Hava kötü gibi. Hastalanmak istemiyorum. Oldum olası çabuk hastalanırım zaten. Küçük bir esintiden, havanın birkaç derece düşmesinden... Bütün hastalıklar gelir beni bulur. Çok da umurumda değil vallahi. Ama yine de dikkat etmek şart. En azından kadının sesi kesildi. Bu yorgunluğun

üzerine çekilecek şey değil doğrusu. Tam da yürünecek hava var dışarıda. Şöyle baştan başa yürüsem mahalleyi. İnsanları görsem. Cıvıl cıvıl kuşları dinlesem. Bu mahallenin kuşları meşhurdur. Parkta oturur onları dinlerim uzun uzun. Ama ya üşütürsem? O zaman midem hiç dayanmaz. Kusmak istemiyorum artık. Üşütmekten de nefret ediyorum. Burnun tıkanır, boğazın şişer, eklemlerin ağrır. Bir keresinde fena üşütmüştüm. Hem de kısacık bir süre içinde. O günü de dün gibi hatırlıyorum. Bundan birkaç sene önceydi. Şişli'den eve gelmek için bir otobüse binmiştim. Otobüsün son koltuklarından birine oturmuştum. Çok güzel, güneşli bir gündü. Birkaç durak sonra yanıma bir adam oturdu. İyi giyimliydi. Saçlarını geriye doğru muntazam bir şekilde taramış, parlatmıştı. Onun suratına dair hatırladığım tek şey, pörtlek ve bulanık yeşil gözleriydi. İnsanın kalbine batan bakışlar... Otobüsün arkasında ikimizden başka kimse yoktu. Ben camdan dışarı bakıyordum. Şişli'nin ara sokaklarına, öbek öbek uçuşan serçelere dalmıştım. Bir süre sonra ağız şapırtısına benzer sesler duydum ve sesin geldiği yöne, yani yanımdaki adama döndüm. Adam bir şey yiyormuş gibi ağzını durmadan şapırdatıyor, üstelik ara sıra da dilini çıkararak iğrenç hareketler yapıyordu. Bir süre sonra gözleriyle bacaklarının arasını işaret etmeye başladı. Gayriihtiyari işaret ettiği yere doğru baktığımda karşımda sertleşmiş, damar damar olmuş sikini gördüm. Herif işi gücü bırakmış sikini çekiştirip duruyordu. İlk şoku atlattıktan sonra ona bir oyun oynamaya karar verdim. Sen misin bana bunu yapan. Aynı şekilde ben de ağzımla garip sesler, şapırtılar çıkarmaya başladım. Beni öyle görün-

ce bir an afalladı ama yaptıklarım hoşuna gitmiş olacak ki daha da abarttı hareketlerini. Karşılıklı ağzımızı şapırdatıp dilimizi çıkarıyor, garip seslerle tıslıyor, burun kanatlarımızı genişletip duruyorduk. Güzel bir davette berbat bir şekilde dans eden istenmeyen çiftler gibiydik. Her şeyi mahveden iki gerizekâlıdan daha fazlası değildik. Biz bu şekilde dans ederken, bir ara sikini iyice çekiştirdi. Buna karşılık ben de benimkini dışarı çıkarttım ve onun bana yaptığı gibi gözlerimle bacaklarımın arasını işaret ettim ona. Bunu yaparken gözlerimi tıpkı onunki gibi pörtletiyor, sağa sola çeviriyordum. Benimkini görünce kudurdu adeta. Ona sessizce gelecek durakta ineceğimi, otobüsten çok hızlı bir şekilde atlayıp beni durağın az ötesindeki elektrik direğinin yanında beklemesini söyledim. Hangi elektrik direğiyse o artık! Yüzüne pis bir gülümseme yayıldı. Hayatımda gördüğüm en acayip gülümsemeydi bu. Vakit kaybetmeden kendini toparladı. Üstünü başını düzeltti ve gelecek durakta inmek için düğmeye bastı. Ben de aynı şekilde iniyormuş gibi hazırlığımı yaptım. Birkaç dakika içinde otobüs durakta durdu. Heyecanlı dostum koşar adım otobüsten indi ve bir elektrik direği bulmak için hızla sağa sola koşturdu. Bense vakit kaybetmeden şoföre devam etmesini söyledim. Neler olduğunu anlamayan şoför kapıları kapatıp gaza bastı. Yerime geçip oturdum. Arkama bakma gereği bile duymadım. Alnımı cama yasladım ve sokakların arasında mantar öbekleri gibi duran insanlara baktım. Birkaç durak sonra kan ter içinde kaldığımı, titrediğimi fark ettim. Otobüsün kapılarından biri tutukluk yaptığı için açık kalmıştı ve ben terlemiş halimle cereyanda kalmıştım. İçime

bir üşüme saplandı. Otobüsten inip evime gidene kadar bacaklarımda derman kalmamıştı. Çok kötü üşütmüştüm. Günlerce yataktan çıkamadım. Ateşler içinde yattım. Bu beklenmedik üşütmenin adamı aldatmamın bedeli olduğunu düşündüm nedense. Neyse ki hastalık birkaç gün içinde hafifledi. Ben de adamı unuttum gitti. Gerçi görünüşe bakılırsa pek de unutmuş sayılmam. Hah! Unutamamışım gerçekten. Hiç güleceğim yoktu. Hay Allah! Aklımda kalmış manyak!

18

*

Nasıl oldu bilmiyorum ama gece gözlerim kapandı. Galiba vücudum yorgunluğa daha fazla dayanamadı. Bitkin düşüp koltuğa yığıldım. Sabah uyandığımda güneş ışığı sıkı sıkı kapattığım perdelerin arasından ince çizgiler ve noktacıklar halinde salona sızmıştı. Günlerdir süren baş ağrım nasıl olduysa hafiflemişti. Hatta şimdi neredeyse yok oldu. Derin derin soluyorum, kendimi sağlıklı hissediyorum bu sabah. Ama henüz perdeleri açacak kadar cesaretim yok. Işık birden gözlerimi yakabilir, Allah muhafaza, baş ağrımı tetikleyebilir. Bu yüzden biraz daha sabretmeliyim. Ya da gözlerimi alıştıra alıştıra açmalıyım perdeleri. Şu perdelere de bak, çürümüş gibi. Benim kadar eskiler. Bunlardan bir bok olmaz. Hele renkleri... Hiç de iç açıcı değil. Yeşil. Hem de koyu, yoğun bir yeşil. Bir bardak yağlı boya yutmuşum gibi bir his sarıyor içimi bu perdelere bakınca. Ne kadar da kalın görü-

nüyorlar. Neredeyse kadife. Kalın, kadife perdeler mi yoksa bunlar? Evet öyleler. Bunları nereden buldum da astım bu salona? Ne büyük zevksizlik. Beni öldürebilirler. İçimi sıkıyorlar. Bunca şeyin arasında bir tek bana başkaldırıyorlar sanki. Nefret ediyorum bu perdelerden. En kısa zamanda çıkarıp çöpe atmalı. Yeni perdeler assam evin havası da değişmiş olur. Mesela açık mavi, fuşya perdeler. Çiçek desenli olanlar da olabilir. Ev bahçe gibi olur. Ah, şimdiden içim açıldı. Bu zevksiz şeyleri hemen çöpe atacağım.

Kapı mı çaldı? Sanki kapı çaldı az önce. İnşallah, kapı çalmamıştır. Aynı şeyi tekrar yaşamak istemiyorum.

Geçenlerde yine kapı çaldı. Hem de çok kaba bir şekilde. Yumruklanarak! Kapıyı kırdılar sandım. Birkaç dakika boyunca açmak istemedim. Kapının sesi şiddetlenince yerimden doğrulup açmak zorunda kaldım.

Orta yaşlı, tombul bir adam kapıda beni bekliyordu. El örgüsü bir kazak giymişti. Saçından dökülmüş birkaç kepek omuzlarında rütbe gibi asılı duruyordu. Yanaklarında lokum varmış gibi ağzını büzüştürdü ve bana "Enverciğim," dedi, "nasılsın? Pek iyi görünmüyorsun. Bir sıkıntın, derdin var mı? Hasta mısın yoksa?"

Pek laubali geldi bana adamın sözleri. Adamı bir yerden tanıyor gibiydim ama nereden? Bana nasıl, samimiyetle Enverciğim der bu herif? Sinirlendim. Yüzümü tiksintiyle buruşturdum. Tam ona "Ne istiyorsun benden?" diye soracakken sustum.

“Evet,” dedim içimden. “Benim buyrun. Ben Enver Uçma. Ne vardı?” “Ben...” dedi, “şey için geldim.” Adını söyleme nezaketinde bile bulunmadan. “Şey...” dedi birkaç kez daha. Ağzında bir şeyler gevelemek dışında bir türlü söze başlayamıyordu. Zaten suratında, hatta gözlerinde, benden tiksindiğine dair işaretler yakalıyordum. Bunu hemen sezmiştim. Burun kanatlarını gevşetti, göğsünü kendine güvenli bir hareketle açtı. “Sana...” dedi, “bu hafta sonu pazar günü saat 20.00’de apartman toplantısı yapılacağını bildirmek için geldim.” Bir süre sustu, beni baştan aşağı süzdü, yüzündeki acıma ve tiksinme ifadesi keskinleşti ve o dayanılmaz ses tonuyla “Zira, Enver, canım benim,” dedi: “Hiçbir toplantıya katılmıyorsun. Bu apartmanda sen de yaşıyorsun. Apartmanla ilgili alınan kararlarda senin de olman gerekiyor. Bu haftasonu toplantımıza katılırsan bizleri mutlu etmiş olursun. Çünkü toplantımızın konusu özellikle sensin. Aşağıya bir yazı da asmış bulunuyorum ama sanırım görmedin.”

Ne saçmalıyordu bu adam böyle? Onu tanıyıp tanımadığımdan bile emin değildim. Çok garip konuşuyordu. O samimi hali içimi gıcıklıyordu. Beni çok yakından tanıyor gibi cilveleniyordu. Sesinde öğretmenlerinki gibi sıkıcı bir ton vardı. Söyleyecekleri bitmeyecek sandım. İzin versem iyice şımaracaktı. Bir süre daha sustu, sanki bana söylemesi gereken çok elzem bir şey varmış gibi öne doğru eğildi ve hemen devam etti:

“Bak Enver,” dedi. Cılız bir ses çıktı ağzından. “Seninle açık konuşacağım. Ben de bu apartmanın yöneticisi olarak zor durumda kalıyorum. Toplantıya mutlaka

gelmelisin. Bu konuyu seninle daha önce defalarca konuştuk. Bu böyle gitmez. Hem sen, kendine de yazık ediyorsun. Biraz çekidüzen versen hayatına? Sağlık en önemli şeydir şu hayatta. Temizlik, düzen... İnan ki, sen de göreceksin ne kadar rahatladığını. Bak, sen karar ver, ben senin her zaman arkandayım. Biz neler neler atlattık beraber değil mi? Gel şu işi güzel güzel halledelim. Bir kez deneyelim. Eğer öyle mutlu olmazsan söz ben kendi ellerimle...” Gözüne saçlarından düşen bir kepek kaçtı ve sözünü tamamlayamadı. Orta parmağıyla ani bir hareketle gözünü ovaladı. Kısa bir nefes alıp konuşmasına tekrar başladı. “Bak, ben de bir apartman yöneticisi olarak zor durumda kalıyorum. Hakkında şikâyet var. Komşularımız seninle ilgili ciddi bir karar vermek zorunda kalabilirler. Toplantıya katılıp en azından beraber bir çözüm üretmemiz için bize yardımcı olabilirsin. Ben elimden geldiği kadar seni savunmaya çalışıyorum ama nafile. İnsanlar çok kızgın. Hele bir tanesi var ki, bu işin peşini bırakmaya pek niyetli değil. Hatta istersen toplantıda komşulardan beraber izin isteriz ve senin de uygun olduğun bir zaman...” Lafını yine tamamlayamadı. Bu sefer de burnu akmıştı. Sümüğünü içine çekti. Yutkundu. Biraz sessiz kaldı, yüzüme, onu donuk donuk seyreden gözlerimin içine baktı, devam etti. “Tamam,” dedi, “umarım benim iyi niyetimi ve maksadımı anlamışsındır. Seni mutlaka toplantıya bekliyorum. Unutma, pazar günü, akşam sekizde.”

Ne anlatmak istediğini hiç anlamamıştım. Ağzımdan tek bir kelime çıkmadığı için memnundum. Zaten o bu kadar saçmalarken ona ne söyleyebilirdim ki? Öylece

suratına, pembe ve sağlıklı yanaklarına, sarkmış kalın dudağına bakmakla yetindim. Onunla konuşmamam, sorularını yanıtsız bırakmam canını sıkmış olmalı ki derin bir iç çekip kapımdan ayrıldı. Tıslaya tıslaya merdivenlerden indi. Sonra kendi kendime düşündüm. Bu adam beni nereden tanıyordu acaba? Gözüm bir yerlerden ısırıyordu ama nereden? Toplantının konusu neden bendim? Aptal bir apartman toplantısının konusu olacak ne yapmış olabilirdim?

O toplantıya gitmeyeceğim tabii ki. Toplantının konusu ben değil babam bile olsa asla gitmem. Gereksiz, saçma sapan işler bunlar. Kafası çalışmayanların kendilerini iyi hissetmek için uydurduğu saçmalıklar. Toplantılar, topluluklar... Birlikte yapılan her şey, her şey... Saçmalıktan başka bir şey değil. Tek başına konuşmaya cesareti olmayanların sığındıkları bir yalan. Paylaşılmış psikoz. Neyse ki kararım kesin. Hem de ilk doğduğum günden beri. Bu tür anlamsız işlerin içinde ölsem de olmayacağım. Söz konusu bir kâğıt oyunu oynamak da olsa kimseyle birlikte ortak bir şey yapmayacağım!

Gelgelelim benim böyle bir saçmalığın konusu olmama. Bu da nerden çıktı? Ne büyük saçmalık!

Üç beş tane beyinsiz kendi aralarında toplantı yapmaya karar vermiş ve sözümona o önemli toplantının konusunu da benim. Hay Allah! Gerçekten buna gülünür. Ne ara bu kadar önemli bir adam oldum ben yahu? İlahi adam! Nasıl da işini ciddiye almış ve hiç üşenmeden, kimbilir kaç kat merdiven tırmanarak kapıma

dayanmış. Umarım bir yerlerde bu zavallıya bir akıl fikir ihsan edilir. Yazık! Yoksa ömrünün sonuna kadar faydasız işler için koşturup duracak.

Acaba benim kapım değil miydi çalınan? Yoksa ben komşularımdan birinin yöneticiyle olan konuşmasını duydum da bu saçma şeyin benim başımdan geçtini mi sandım? Başıma gelmiş olan şeyler gerçekten başıma gelmiş olan şeyler mi acaba? Kafamın karışıklığını yaşlılığıma bağlıyor olabilirler ama bu yaşlılıkla ilgili değil. Bunu kendime hep sordum, başıma gelenler gerçekten benim başıma mı geliyor? Hissettiklerim kulaktan dolma şeyler mi, yoksa gerçekten bu hisler, kendi bedenim, aklım ve ruhum aracılığıyla mı bana ulaşıyor? Eğer öyleyse neden herkes benim hissettiklerimin aynısını hissediyor? Bende özel olan şey nerede o zaman? Eğer özel bir şey yoksa ortada, neden ben, ben olarak, ben olmayı çok derinden ve gerçek bir biçimde anlıyor ve duyumsuyorum?

Bunlar benim kafamı iyiden iyiye karıştırıyor.

Aslında toplantıyı merak etmiyor da değilim. Çok ciddi bir toplantı olacağı kesin. Bu ciddiyeti düşünmek bile beni güldürmeye yetiyor. İnsanlar bir araya gelmekten neden bu kadar haz alıyorlar acaba? Bence bu toplantılarda gizli bir cinsel şahlanma söz konusu. Bu insanlar farkına varmaksızın boşalıyorlar. Kişi sayısı ne kadar fazla olursa o kadar çok... Hepsinden tiksiniyorum. Allah'ın cezaları. Topunun Allah belasını versin. Yavşaklar sürüsü.

19

*

Bugün iyi uyandığıma inanamıyorum. Ne kadar uzun zaman oldu kimbilir? Belki de çok uzun değildir. Can sıkıntısından öleceğimi sanmıştım dün gece. Bir ansiklopedi buldum evin içinde. Birkaç sayfa okudum ama sıkıntıma çare olmadı. Hava almaya çıkmam lazım. Televizyonu açsam da kafamı dağıtsam. Kumandayı yine bulamıyorum. Nereye atıyorum her seferinde şu Allah'ın cezasını. Haberleri kaçıracağım. Bir sürü olay olmuştur şimdi. Kaçırdım her şeyi. Aman neyse, vazgeçtim televizyon izlemekten. Hiçbir şeyin tadı kalmıyor ki! İstemiyorum. Ne televizyon ne kumanda, hiçbir şey istemiyorum!

Bu sabah dışarı çıkmayı gözüm kesmedi. Salondan dış kapıya kadar gidemedim. Önce denedim, bir iki adım atıp ilerlemek istedim ama dün geceki baş ağrısı ve can sıkıntısı nöbetinden sonra kendimi bitkin hissettim. Gece boyunca yan komşu yine duvarları yumrukladı.

Bugünlerde bir yolunu bulup emekli maaşımı çekmem gerek. Bankalar tansiyonumu fırlatıyor. Emekli maaşım için o sırayı beklemek zorundayım sanki! Nereden emekli olmuştum ben acaba? Galiba hiçbir yerden. Babamdan kalma bir emekli maaşı bu. Yoksa anamdan kalma mıydı? Belki de emekli maaşım hiç olmamıştır. Ama neden aklıma emekli maaşım geldi? Bu saçmalıkları aklıma kimin soktuğunu bilmiyorum.

Havalar biraz soğudu. Üşütmek istemem. Yün bir kazak olması gerekiyordu şurada bir yerde. Onu bulamazsam bu kışı hasta geçireceğim. Korkuyorum.

Of, yine bir sıkıntı bastı. Bir bulmaca olsaydı bari. Şu gazetelerin bulmacası var mıdır acaba? Ahlaksızların gazetesinde bulmaca ne arar? Eskiden ne bulmacalar çözerdim. Matematikte hep iyi olmuşumdur. Bu yüzden rahmetli dedem en önemli hesapları küçücük bir çocuk olduğum halde bana yaptırırdı. Bununla övünüyorum. Ortalıkta zekâsına güvenebileceği tek kişi bendim. Bunu bir tek ben becerebilirdim. Dedem beni severdi. Hatta işlerini bensiz yapamazdı. Bensiz bir adım atamazdı. Parasını bana emanet ederdi rahmetli. En gizli sırlarını bile benimle paylaşırdı. Sevmediği insanları yalnız bana söylerdi. Çok kıymet verirdi bana gerçekten. Bana tapardı adeta. Gururla bakardı bana. Diğer torunlarından kayırırdı hep.

Yoksa beni seven dedem değil de babam mıydı? Evet oydu galiba. Dedem beni hiç sevmezdi. Oğlunu da sevmezdi çünkü. Babamın gerizekâlı olduğunu düşü-

nürdü. Hoş, ben de dahil herkes öyle düşünürdü. Kimse de sevmezdi onu. Borç batağına ve alkole batmış bir adamı kim sever? Ben de sevmezdim babamı. Öldüğünde pek üzülmemiştim. Sadece biraz mahzunlaştım o kadar. Hiç ağlamadım da. Yoksa eniştemin cenazesinde mi ağlamamıştım? Evet tabii ya! O işe yaramaz göt benim babam değildi. O benim eniştemdi. Ah be, nasıl da haksızlık ettim zavallı babama. Babam çok aklı başında bir adamdı. Zekiydi, matematikte iyiydi. Tıpkı benim gibi. Çocuklarının arasında en çok ben ona benzerdim. Bunu kendi ağzıyla söyledi defalarca. Anama da derdi. Çok düzenli ve tertipli olmamla övünürlerdi. Bu yanımı dedemden almışım. Hep düzenli, tertipli bir insan olmuşumdur. Ailem sayesinde. Onlara çok şey borçluyum. Canlarım benim. Dedemin beni nasıl da sevdiğini hatırlıyorum. "Canım torunum benim," derdi. Bir matematik sorusu sorardı, o daha soruyu bitirmeden cevabı yapıştırırdım. Bazen de benden önce cevap verirdi dedem. Kaşla göz arası öyle bir hızda cevaplardı ki, dedemin gözlerinin içindeki ışıltıyı görmeyi çok severdim. Gözlerinde sık rastlanmayan türden bir ışık parlayıverirdi. Bilginlerin yıllarca üzerinde düşünüp de bulamadığı bir şeyi, alelade bir insanın tesadüfi bir şekilde bulması gibi, gözlerinde yaptığının farkında olmayan cahilce bir pırıltı belirirdi. Dedem, uzayda ay ve güneş arasında raptiyeyle tutuşturulmuş Kepler adında bir gezegenin en önde gelen matematikçilerinden biriyken bir aşk meselesi yüzünden gözden düştükten sonra Merih gibi çok da işe yaramayan, entipüften bir gezegende bir postacı olarak çalışmak üzere görevlendirilmişti. Ben yine de ona çok

saygı duyardım, ta ki bana matematik konusunda babama benzediğimi söyleyene dek. Sözümona ben babam gibi akılsızmışım. O günden sonra dedem gözümden düştü ve ona inanmayı bıraktım. Sikerim senin gibi dedeyi, dedim.

Her şeyi bana emanet edebileceğini bilirdi, dedem. Beni severdi. Hatta, en çok sevdiği torunu, bendim. Yoksa benden başka torunu yok muydu bu adamın? Aman yarabbi! Evet benden başka torunu yoktu. Demek benden başka torunları olsa, onları da sevecekti. Hatta onları sevmekten beni sevmeye fırsat bulamayacaktı. İnanamıyorum buna. İyi ki kafam hâlâ makine gibi çalışıyor da bunun hemen farkına vardım. Yoksa ölene kadar bana olan sevgisinin samimi olduğunu sanacaktım. Ne de saf bir insanım. Yazıklar olsun! Bensiz bir adım atamazdı. Parasını bana emanet ederdi rahmetli. En gizli sırlarını benimle paylaşırdı. Sevmediği insanları yalnız bana söylerdi. Çok severdi beni gerçekten. Tapardı bana adeta. Gururla bakardı bana. Babamı hiç sevmediğini söyler dururdu dedem. Çok komik bir adamdı doğrusu. İnsan çocuğundan nefret eder mi? Güldürürdü beni her zaman.

Aferin sana Enver! Sözünün eri ol. Baban gibi. Onun gibi mert, delikanlı ol. O da hiç içki içmezdi. Sen de içme, tamam mı? Zaten bütün güzel huylarını ondan almışsın. Keskin zekânı, açık fikirli oluşunu. Senin gibisi dünyaya zor gelir bir daha. Senin kıymetini bilemediler. Hep tepene bindiler. Canına kastetmeye çalıştılar. Yoksa neler yapardın. Ne büyük keşiflere imza

atardın. Yeni bir kıta bile keşfederdin. Sen var ya sen! Ne kurnaz şeysin sen öyle! Elinden bir uçan, bir de kaçan kurtulur. Çapkın seni. Hovarda mısın sen? Öyle misin Enver? Baban gibi misin, yoksa kendin gibi misin? Aman, canını sıktığın şeye de bak. Herkes biraz babası, biraz anası gibidir. Sen de durmuş bunları düşünüyorsun. Başka şey mi kalmadı hayatta düşünecek? Hep böyle ince fikirli olmuşsundur. En küçük şeyleri düşünür, kendine dert edinirsin. İncir çekirdeğini doldurmayan şeyler bunlar. Sen ki, ne cebir hesaplarını gözünün ucuyla çözmüş insansın. Sen bir mühendissin Enver. Canımın içi. Bir mühendis! Mimar mıydım yoksa? Ne fark eder, ha mühendis ha mimar. İkisi de matematikten anlar. Önemli olan öğretmen olmamak. Öğretmenlik, en aşağılık meslek. Aman yarabbi, günahların en büyüğü! Allah muhafaza. Kimseye öğretmenlik yapmak istemem. Bir şey öğrenmek isteyen varsa buyursun kendini alçaltsın. Ben ne öğrenirim ne öğretirim. Babam derdi. Aman oğlum Enver, sakın kimseye bir şey öğretmeye kalkma. Biri bir şey yapmak istiyorsa bırak kendisi yapsın. Babamın sözünü dinledim, hem mimar hem mühendis hem ünlü bir matematikçi hem astronot hem kâşif hem de düzenli, tertipli biri oldum. Canım babam, her şeyimi ona borçluyum. Allah'ın cezası. Geberemedin gitti baba. Gebersen de kurtulsam. Öldün mü yoksa sen? Hadi canım, inanmam buna! Sen ölemezsin baba. Ölmüş olamazsın. Babalar ölmez! Eğer öldüysen kardeşlerime ne oldu? Nerede onlar? Bana mı emanet ettin onları? Hepsine çok iyi baktım sen merak etme. Hepsini tıpkı senin gibi yetiştirdim. Tertipli, düzenli insanlar oldular.

Güvenilir, sözünün eri insanlar... Onlara gözüm gibi bakıyorum. Hepsini okuttum, evlendirdim. Boy boy çocukları var hepsinin. Güzel kızlar, güzel erkekler. Yeğenlerim. Her zaman beni ziyarete gelirler. Kapım hep çalınıyor. Sağolsunlar, amcalarını çok severler. Enver amcalarıyım ben onların. Hepsi de sana benziyor maşallah. Bana da benziyorlar tabii. Gurur duyuyorum onlarla. Bana her geldiklerinde elleri dolu dolu geliyorlar. Hediyeler, börekler... Daha neler neler. "Yapmayın," diyorum. "Gerek yok bu hediyelere," diyorum. Dinlemiyorlar beni baba. Hep en sevdiğim şeyleri getiriyorlar. Evin içi hediye doldu. İnanır mısın, nereye koyacağımı bilemez oldum hediyeleri. O yüzden yığdım her yere. Ama şimdi de adım atamıyorum. Evde adım atılacak yer kalmadı. Tuvalete bile gidemiyorum. Çok zor. Yollar kapandı. Sanki kar yağmış gibi. Evin her yerine hediyeler yağdı. Ama olsun baba. Atamam o hediyeleri. Onlar benim hediyelerim. Yeğenlerimden, kardeşlerimden hediyeler. Beraber yaşıyorum onlarla. Tuvaletimi de yapmayıveririm canım, ne çıkar. İçki de içmiyorum zaten. Senin gibi. Senin gibiyim ben, içten pazarlıklı, şerefsiz. İyi insanım, parlıyorum geceleri.

20

*

Allah'ım sana şükürler olsun! Çok iyiyim maşallah. Bugün sağlığım sıhhatim yerinde. Biraz ellerim titriyor ama ihtiyarlıktan. Mühim bir şey söz konusu değil yani. Bu duruma alıştım. Benim yaşımda daha kötü durumda olan insanlar var. Her yeri titreyenler mesela. Bense turp gibiyim. Şekerim, tansiyonum yok. Kemiklerim sağlam, aksırığım, öksürüğüm olmaz. Allah'ım, sana şükürler olsun, bu sabah çok iyi uyandım. Ne kadarda mutlu hissediyorum. Yaşlı bir insan daha ne ister ki. Ben diğer ihtiyarlar gibi yalnızlıktan şikâyet etmem hiçbir zaman. Bazı yaşını başını almışlar vardır, onlar hep çocuklarının, torunlarının, akrabalarının yanlarında olmamasına içerlerler. Bayramlarda ziyarete gelmedikleri için üzülür, darılırlar. Sanki onların da umurlarında olur bu durum. Tavşan dağa küsmüş, dağın haberi yok! Ama ben öyle biri değilim. Eş, dost, akrabadan oldum olası hoşlanmadım. Bu asalaklar, insanın başına türlü belalar açmaktan başka işe yaramazlar. Bana ne onlardan. Uzak olsunlar benden. Ben tek başıma iyi-

yim. Hele bu sabah yeniden doğmuş gibiyim. Ne başım ne de başka bir yerim ağrıyor. Kolum da iyileşti. Şükürler olsun! Hava çok güzel bugün, güneşli. Artık meydana kadar yürümek şart oldu. Bu havada dışarı çıkmayanı döverler. Biraz çıkıp ortalığı kolaçan etsem daha da iyi hissederim. Günlerdir çıkmıyorum. Tuvalet bekçisi zevzek herifi de bir görmüş olurum. Çelimsiz obur. Ondan nefret ediyorum. Durmadan bir şeyler yer durur. Pislik herif. Gördüğüm yerde boğazlayacağım onu. Kafası bir boka basmaz o adamın. Tuvaletin başına boşuna koymamışlar. Boka benziyor zaten. Kokuyor meymenetsiz şey. Allah korusun insanı ondan. Şeytana bile pabucunu ters giydirir o iblis. Nasıl insanlar var şu dünyada, yarabbim. İnsanın midesini kaldırıyorlar. Bir dakika! Onu görmekten vazgeçtim. Neden bu kadar iyi hissediyorken onu göreyim? Deli miyim ben? Günümü rezil etmesine izin mi vereceğim! Hah! Aklımı peynir ekmekle yemedim. Hava da güneşli. Sahile doğru biraz yürürüm. Oh mis! Bu yakınlarda sahil var mıydı? Varsa inerim, yoksa da yoktur zaten. Çok da önemli değil. Küçük bir yürüyüş yapmak kimseye zarar vermez. Şimdi bir gayret kapıya kadar gidebilsem ondan sonrası kolay. Dışarı atabilirim kendimi o zaman. Aslında iki adımda dış kapıda oluyorum. Ama bu koridor ne ara bu kadar doldu? İnat ettim, bugün kesinlikle bir yolunu bulup kendimi dışarı atacağım. Yürüyüş bana iyi geliyor. Yürümek kime iyi gelmez ki?

Kendimi dışarı attım. Kafama koyduğumu yaparım ben. Meydana doğru yürüyeceğim şimdi. Acele etmeden. Bacaklarımın açılması için, onlara çok yüklenme-

den, yavaş yavaş yürüyeceğim. Şu köşeye, bakkalın olduğu yere kadar yürüsem bacaklarım biraz olsun açılmış, yumuşamış olur. Gerisi kolay, normal bir ritimde meydana gidebilirim. Ama kesinlikle tuvalet bekçisinin yanına uğramayacağım. Şeytan görsün onun yüzünü. Adını anmak bile beni deli ediyor. En iyisi onu unutmak. Bu güzel havanın keyfini çıkarmak gerek. Hayat yaşamaya değer. Küçük kuşlar dallarda ötüyor. Uzaktan martıların sesleri geliyor. Ne güzel bir gün. İçim açıldı. Mavi gökyüzü, sıcak toprak... Oh, ne güzel hayat!

Şuna da bak, her yere seçim pankartları, bayraklar asmışlar. Şu güzelim günde yapılacak şey mi bu? Bir mide bulantısı aldı beni bunlara bakarken. Eskiden bu kadar yüzsüzlük yapmazlardı. Oraya buraya bayram gelmiş gibi bayrak asmak da neymiş! İşleri güçleri oy dilenmek! Altmış küsur yıllık hayatımda kimseye oy vermedim. Oy vermek aptallığın dik alâsıdır. Zaten insan neden bir şey için sıraya girer, kuyruk yapar anlamış değilim. Düşünsene, şimdi her duvarda, direkte gördüğüm şu ciğeri beş para etmez herifler için üşenmeyip bir kuyruğa gireceğim ve onların arasından birini seçeceğim. Şansım varsa benim gibi bir sürü mal daha olacak, beni ve diğer malları seçtiğimiz başka bir mal yönetecek. Düşündükçe gülesim geliyor. İnsanoğlu kendini ne hallere düşürüyor. Bir Allah'ın kulu da benim gibi düşünmez mi? Şimdi seçime az kalmışken her türlü yalakalığı yapar bunlar. Ben oy vermem kardeşim. Asla öyle bir aptallık yapmam. İsterlerse bana eski kafalı desinler. Şu hale bak. Daha kötüsü, kafası-

nın çalıştığını düşündüğün insanların bile oy çığırtkanlığı yapıyor olması. Yazıklar olsun.

İşte, şimdi Azmi bakkalın önünden geçiyorum. Bu Azmi ne işe yarar ki? Gidip ona "Kardeşim oy verme, kendini küçük düşürme," desem aval aval suratıma bakar. Bir bok anlamaz dediklerimden. Üstüne bir de beni aşağılar. "Bunak," der bana. "Cahil," der. Ceviz kadar beyniyle bana hakaret eder. O sırada bakkala gelen kimse de onu durdurma zahmetine girmez. Hele bir de bakkalın müşterilerinden biri şu çok bilenlerdense aldım başıma belayı demektir. Vakit bu vakit diyerek demokrasiden eşitlikten söz açar, konuşur da konuşur. Sikeyim demokrasiyi de, eşitliği de, devletinizi de. Azmi götvereni de ayrı telden çalar ama müşterisine bir bok demez. Niye? Çünkü para onda; bende değil. Yıllardır bu mahallenin bakkalı. Veresiye vermez, inatçının tekidir. Zaten ahlaksız bu Azmi. Ben bilmiyor muyum sanki! Sorsan, namazında niyazındadır hep. Ama her türlü dalavere var içeride. El altından içki sattığını yalnız ben bilmiyorum, herkes biliyor ama kimsenin sesini çıkarttığı yok. Hem her şeyi yasaklayan diktatörlere oy verirler hem de o yasakları çiğnemek uğruna bin takla atarlar. Yavşaklar sürüsü. İşte kumaşı böyle olan adamlar oy verir. Birini seçmek, yönetilmek ister bunlar. Tek başına bir boka karar veremezler çünkü. Biri olsun tepelerinde, sürekli bağırsın, emirler versin. Oh, ne güzel hayat. Tek başına olmaktan çok korkarlar, bu Azmi gibiler. Yalnız kalmaktan, herkesin dışında bir yerde olmaktan tırsarlar. Korkak adamlardan hayır gelmez. Memleketin yüzde doksanı korkak olmasa bu

halde olmazdık. Bunların korkaklıkları bizim hayatlarımıza maloldu. Şuna da bir bakın. Göbeği ve tombul parmaklarıyla nasıl da geriniyor. Zavallı beyinsiz! Suratına sıçtığım! "Bunak" diyor bana, sesini işitiyorum. Ama duymazdan geleceğim. Madem bunakmışım, duymuyorum o halde seni. Senden âlâ bunak mı olur? Pembe etlerinin arasına sıkışmış böcekleri buradan görebiliyorum. Zavallı böcekleri çatlamış derinin arasında zevkle eziyorsun. Sen busun işte! Oy verirsin, biat edersin! Et satarsın. Et yersin! Bundan daha fazlası da olamayacaksın. Düzenbaz pislik.

Bu herifin iki tane çocuğu var üstelik. İki tane gerizekâlı demek daha yerinde olur. İnsan kendini doğurur mu? Tıpa tıp kendi gerzekliğinde, odundan bozma iki tane velet. Gençken evlendiği nur suratlı karısından, o veletler. Kadının adı ya Behiye ya da ona benzer bir şeydi. Umarım Behiye değildir. Acırım ona o zaman. Çünkü benim adım Behiye olsa gider kendimi emniyete şikâyet ederdim. Kadının bembeyaz derisinden tiksiniyorum zaten. Güneş görmemiş, yeşillenmiş beyaz bir deri. Derisi o kadar beyaz ki yüzündeki bütün damarlar orta yerde duruyorlar. Yeşil ve kalın damarları var. Neyse ki vücudunun diğer yerlerini görmüyorum. Çünkü yüzü, kolları, bacakları bile midemi bulandırmaya yetiyor bu karının. Hele o saçları. Ne renk olduğunu anlayabilene aşkolsun. Kadıncağız önce ölmüş sonra canlanmış, ardından bir daha ölmüş ve tekrar canlanmış gibi. İkinci canlanışında mucize aramamak gerek. İnanır mısınız, mucize denilen şey, bu kadının dünyaya gelişiyle insanlık tarafından unutuldu! Gayet iyi tanıdığım bir hortlak

çarpmış olabilir kadını. Ama bizim Azmi'nin pek de umurunda olmuşa benzemiyor. Sanırım soluk benizli, damar suratlı kadınları seviyor. Yoksa bu mantıkdışı ilişkiden iki çocuk peydahlanmazdı.

Bu Azmi'nin sülalesinin gereksiz bir huyu vardır. Hayatta hiçbir şeye, hatta kendilerine bile faydası olmayan bir huy! Bunlar bir yerlerden, her şeye kendi adlarını koymak gibi bir hastalık kapmıştır. Babasının adı da Azmi'ydi, dedesinin de. Bir köpekleri vardı, "Azmi Azmi" diye çağırırlardı. Bu salağın bir oğlunun adı, Ali Azmi; diğerinin Mehmet Azmi. Duyan da Azmiler padişah oluyor sanır. Bakkalının adını da Azmi koyarak kimseyi şaşırtmadı. Eskiden bunu ziyarete Azmi amcasıyla yengesi gelirdi. Bakkaldaki çikolataları, çerezleri avuç avuç yer bitirirler, orayı burayı deşerlerdi. Sırf o manzarayı görmek için bir bahane bulup bakkala girerdim. Bakkal Azmi, amcası Azmi'nin kaşla göz arası hüplettiği şekerleri, çikolataları içi acıyarak izlerken ben kıs kıs gülerdim. Hey gidi günler hey! Şimdi hiçbir şeyin tadı kalmadı tabii.

Bizim Azmi'yi yıllar önce öyle garip bir halde görmüştüm ki, sanırım ben onu o halde gördükten sonra aramızdaki sıradan bakkal müşteri ilişkisi değişti. Benden bu kadar nefret etmesinin sebebini hep buna bağlarım. Yıllar önce bir gün, sabahın erken saatlerinde, bir ekmek almak için bu Azmi'nin bakkalına gitmiştim. İlk bakışta bakkalın kapısı kapalı gibiydi ama yaklaşınca kapının aralık olduğunu anladım. Kapıyı ittirip içeri girdim. Kimse yoktu. Azmi'nin dışarı çıkmış olduğu-

nu düşünerek birkaç dakika beklemeye karar verdim. Onu beklerken tezgâha yığılmış gazetelerden bir tanesini elime aldım. Şu ahlaksız gazetelerden. Ünlülerin boktan hayatlarına dair bir iki haber vardı. O, onu sikmiş; bu, bunu sikmiş haberleri işte. Gazetelere göz gezdirirken deponun olduğu yerden garip hırıltıların ve inlemelerin geldiğini duydum. Tüylerim ürperdi. Seslerin geldiği yöne iyice kulak kabarttım. Birini gırtlaklıyorlardı sanki. İçime bir şüphe düştü. Birisinin Azmi'yi boğazladığını sandım. Ona yardım etmek için dikkatli adımlarla seslerin olduğu yere doğru ilerledim. Depo gibi bir yere indim. Ortalık bayat bisküvi ve taze karton kokuyordu. Tezgâhın arkasından depoya inen merdiven yapış yapıştı. Yerler böcek ölüleri ve saç kıllarıyla doluydu.

Pencereden sızan incecik bir ışık deponun girişini aydınlatıyordu. Sessizce biraz daha indim. Bir kolonun arkasına gizlendim. Amacım gizlenerek durumu tamamen anlamak ve eğer Azmi'ye zarar veren biri varsa onu fark ettirmeden kıstırmaktı. Kendime gizlenecek iyi bir yer bulduğum için etrafıma dikkatlice bakabiliyordum. Her yeri kontrol ederken bir de ne göreyim? Aman yarabbim! Bu nasıl bir manzaraydı öyle? Kırk yıl düşünsem aklıma gelmeyecek bir şey oluyordu karşımda. Durum hiç de sandığım gibi değildi. Hoş, sandığım gibi olmasını da istemezdim. En azından kimse Azmi'yi boğazlamıyordu. Böylesi daha iç açıcıydı. Durum aynen şuydu; oraya buraya gelişigüzel atılmış boş kutu yığınlarının arasında bizim Azmi ve yaşlı bir karı alt alta üst üste iş pişiriyordu. Ninenin bu durum-

dan memnun olup olmadığını anlayamadım ilk başta. Ama birkaç saniye geçince cadalozun sarkmış, çürümüş ve yer yer morarmış etlerini Azmi'ye memnuniyetle sunduğunu anladım. Azmi'nin ise et yemekten düğüm düğüm olmuş yağlarını kadının üzerine atarak şahlandığını gördüm. Boş karton kutular, sevişmenin şiddetinden ileri geri gidiyordu. Azmi'nin herhangi bir şeye bu kadar tutkuyla baktığını daha önce hiç görmemiştim. Yaşlı kadına öyle büyük bir aşkla dokunuyordu ki aklınız şaşar.

Kadının yüzü sola dönüktü, bu yüzden bir türlü kim olduğunu anlayamıyordum. Bir fahişe olduğunu ve Azmi'nin onu birkaç saatliğine kiraladığını sandım ilk başta. Fakat yüzünü benim olduğum tarafa döndüğünde ikinci şokumu geçirdim. Kadının, mahallemizin başındaki apartmanda oturan, bir sürü torunu ve mutlu bir ailesi olan, o tombul sevimli Server nine olduğunu anladım. Bu beni daha çok şaşırttı. İnanılmaz bir şeydi bu doğrusu. Nasıl olabilirdi böyle bir şey? Server nineyi bütün temizliği ve huzurlu bakışıyla apartman kapısının önünde, pek de rahat olmayan bir tahta sandalyenin üstünde saatlerce otururken görürdüm her zaman. Onu orada otururken gördüğümde içimi bir huzur kaplardı. Çoğu zaman bana selam verir, benimle sohbetler ederdi. Böyle bir şeye cesaret etmesi çok garip bir şeydi doğrusu. Hâlâ aklım almıyor, nasıl olmuş olabilirdi böyle bir şey?

Azmi, Server ninenin sarkmış memelerini avuçlarının içinde eziyordu ve kırışıklıklarla dolu boynunu durma-

dan ısırıyordu. Server ninenin bacaklarını sıkıyor, karnını mıncıklıyordu. Saçlarını, çenesini çekiştiriyordu. Server nine ise tırnaklarını bakkalın sırtına geçiriyor, adamın kulaklarını yalıyor, sessizce inliyordu.

Orada gereğinden fazla kaldığımı anladığımda iş işten geçmişti. Çok geçmeden varlığım kendini onlara hissettirdi, kutulardan biri devrildi ve orada onları izleyen birinin olduğunu fark ettiler. Azmi götüne bir şey batmış gibi Server ninenin üstünden zıpladı. Kıyafetlerini kaşla göz arasında düzeltti ve "Kim var orada?" diye bağırdı. Sesi gırtlaklanmış bir hayvanınki gibi çıkmıştı. Ben olduğum yerde donup kaldım. Beni görürlerse çok kötü şeyler olacağından korkmuştum. Azmi birkaç kez üst üste aynı soruyu tekrarladı. "Kim var orada? Kim var diyorum!" Nefesimi tutmuştum. Ne yapabileceğimi düşünmeye çalışıyordum. Bulunduğum yerden birkaç hızlı adımla onlar beni görmeden merdivenlere ulaşabilirdim. Yakalansam bile merdivenlere ulaştığımda sanki daha yeni gelmişim ve onu yukarıda bulamayınca aşağı inmişim gibi davranabilirdim. Tek çarem buydu sanırım. Derin bir nefes aldım ve kendimi hızla merdivenlere doğru attım. İki saniye içinde terden her yerim sırılsıklam olmuştu. Kalbim inanılmaz bir hızla atıyordu. Sanki Azmi değil de Server nineyle ben basılmışım gibi utançtan kıvranıyordum. Azmi iyice toparlanıp merdivenin başına gelmeden ben çoktan birinci kata çıktım. Hiçbir şey olmamış, oraya az önce gelmişim gibi seslendim. "Kimse yok mu? Ekmek alacaktım. Kimse yok mu?" Bunu doğal olmayan bir ses tonuy-

la birkaç kez art arda söyledim. Sonunda Azmi nefes nefese kalmış bir halde yukarı, yanıma çıktı. Suratıma tehditkâr gözlerle baktı ve "Kusura bakma Enver abi," dedi. "Depodaydım, duymadım geldiğini."

"Mühim değil," dedim. "Sen bana bir ekmek, bir de gazete ver şuradan." Elleri titreye titreye bana şüpheyle bakarak ekmek ve gazeteyi uzattı. Nasıl oldu bilmiyorum, sanırım benim her şeyi gördüğümü anlamıştı. Bense hiç oralı olmadım. Hiçbir şey anlamamış gibi davranarak oradan ayrıldım. İşte bu olaydan sonra Azmi benden nefret eder oldu. Beni ne zaman görse öldürecekmiş gibi bakıyordu. Gözünü gözüme dikip "Sendin bizi gören," diyordu.

Aradan çok zaman geçmeden Bakkal Azmi, mahalleden adını Behiye diye hatırladığım genç bir kızla evlendi. Bu kız o zamanlar biraz daha canlıydı sanki. Taze gömülmüş kadar canlı. Muhafazakâr babasının ona uygun gördüğü gelin adayını bakkalın reddetmesine imkân yoktu. Onun da işine geldi tabii bu evlilik. Azmi'nin evlendiği hafta Server ninenin kalp krizinden öldüğünü duydum. Sanırım âşığının başkasıyla evlenmesine kalbi daha fazla dayanamamış, aşk acısı ölümünü kolaylaştırmıştı.

Geçen sene bu zamanlar, Azmi'nin veletlerinden birisini, sokağın başında aval aval dururken buldum. Gidip ona babasının bir zamanlar bir nineyi becerdiğini söyledim. İnsan babası gibi olmamalı. Onu babası gibi olmaması, temiz kalpli bir nineyi kendisine âşık edip

sonra da Behiye adında bir hortlakla evlenmemesi için uyardım. Server ninenin de babası yüzünden öldüğünü anlattım. Aslında babasının bir katil olduğunu da söyledim ona. "Git babana söyle, Enver amca böyle böyle dedi, de" dedim. Ama biliyordum söyleyemeyeceğini. Babası gibi korkak çünkü. Birazcık cesareti varsa anlattıklarımı gider babasına söyler. Babası bu sayede bunak mıyım, yoksa her şeyi bütün ayrıntısıyla hatırlıyor muyum anlamış olur.

Server ninenin ölümünden sonra, nedense, Azmi'nin bana olan kini iki kat arttı. Aradan onca yıl geçmesine rağmen beni ne zaman görse suratıma bir pisliğe bakar gibi bakıp duruyor. Sanki âşığını ben öldürmüşüm gibi bana ters sözler söylüyor. Evlenmeseydin şu hortlakla o zaman. Sonuçta ben ne yapabilirdim ki? Azmi'nin bir manyak tarafından boğazlandığını sanıp onu kurtarmaya çalışırken hayatımda hiç rastlamayacağım bir şeyle karşılaşmış olmam, benim suçum değildi herhalde. Ayrıca o gün bugündür bunu kimseye söylemediğim için oturup kalkıp bana dua etmeli. Ağzım sıkıdır benim. Başkası olsa onu cümle âleme rezil ederdi.

Sonunda Azmi bakkal ve onun kokmuş hayatı geride kaldı. Adımlarımı hızlandıracağım artık. Şu yokuşu da çıkarsam meydanda olurum. Tuvalet bekçisi beni görmez umarım. Yine elinde tuttuğu ekmekle tuvalet kapısının önünde bekliyordur. Ondan da nefret ediyorum. Etrafta boş boş dolanan ve kimseye bir faydası olmayan insanlardan biri de o.

Yürümek bacaklarıma iyi geldi. Şimdi sahilde bir çay içmek isterdim. Sahil buraya yakın mı acaba? Birilerine sorsam mı? Ya da boşver, neden soracakmışım? Ben kendim de bulabilirim. Ya sahil buraya çok uzaksa? Ama eğer çok uzaksa sormak işi garantiye almak olur. Kime sorsam acaba? Kimseyi de tanımıyorum. Tanımadığım insanlarla konuşamam ki ben. O kadar rahat yaradılışta bir insan değilim. Bazısı bu konularda arsızdır. En olmadık yerlerde en olmadık kimselere rahatça, öylesine bir soru sorarlar. Ben yapamam. Çekinirim! İnsanlar bana ters bir cevap verir diye kendimi sıkıntıya sokarım. Üzülmekten korkarım. Sormayacağım. En iyisi tanıdık bir yüz aramak. Meydana gelmeme az kaldı. İki sokak bile yok. Sıkıştım da. Fena halde çişim var. Tuvalete gitmek şart oldu. Mecburen meydandaki tuvalete gideceğim. Başka nereye gidebilirim ki. Bekçi oradadır kesin. Bana alaycı bir bakış atacak önce. Günüm mahvolacak. Onu görmek istemiyorum. Elinde yiyecek bir şeyler var mıdır acaba? Çelimsiz obur! Korkuyorum ondan. Onu görmek istemiyorum. Ama sahilde çay da içmek istiyorum. Tek çarem ona sormak. Ondan başka tanıdığım kimse yok çünkü. Bir plan kurmalıyım. Öncelikle onun alaycı bakışlarına hiç aldırmadan ve hiç konuşmadan tuvalete girip işimi görmeliyim. Sonra çıkarken rahat bir hava takınıp "Sahil buraya yakın mı?" diye aceleyle sorumu sorarım. Cevap vermek zorunda kalır. Pis ağzından mutlaka birkaç kelime çıkar. Gevezenin tekidir o. Her önüne gelenle konuşur. Bana da söyleyecek bir şeyler bulur elbette. İnsan neden boka bekçilik eder

ki? Ne aşağılık bir iş edinmiş kendisine. Kimsesiz yavşak. Ailesi var mıdır acaba bu herifin? Hep de aynı kaban üstünde. Kirli saçlar, hain bakışlar. Korkuyorum ondan. Ya beni takip eder de sahile, oradan da eve gelirse? Allah korusun! Allah'ım, acı bana n'olur, beni takip etmesin. Başım ağrımasın lütfen, midem bulanmasın!

Meydana iyiden iyiye yaklaştım. Çok fena sıkıştım, bu yüzden tuvalet bekçisine sahilin yakın olup olmadığını soracağım. Bir taşla iki kuş! Benimle alay etmeye kalkarsa yumruğu yer. Kararlıyım.

İşte çelimsiz obur orada. Her zaman olduğu yerde. Umumi tuvaletin önünde bekliyor. Elinde bir ekmek var. Yiyor. Şu eskimiş paltosuna da bak. Dizine kadar uzun bir palto. Kahverengi. Hiç sevmediğim bir renktir zaten. Ne iç karartıcı, ne kötü bir renk. Bokla uğraşan biri ancak böyle renklerde kıyafetler seçer. Saçları pislikten görünmez halde. Yanına yaklaşmak ne mümkün. Düpedüz bok kokuyor bu adam. O koku üzerine sinmişken nasıl oluyor da o kadar iştahla yiyebiliyor elindeki ekmeği? Yanına bile yaklaşmak istemiyorum. Çok sıkıştım ama. Yaşlılıkla mücadele eden bir insanın ilk savaşı idrarıyla oluyor. Tutmamak gerek. En iyisi, bir cesaret tuvalete girmeli, sonra olan olsun. Korkmuyorum kimseden. Kokan bir adamdan neden korkacakmışım.

Tam da bana arkasını dönmüşken tuvalete girsem daha iyi olur. En azından yüz yüze gelmemiş olurum. Evet, şimdi giriyorum. Yakalanmadan işemeyi başaracağım.

İşedim sonunda. Tuvaleti de kendisi gibi iğrenç. Her yer idrar kokuyor. Duvarlar nemden yeşermiş. İnsan ortalığı biraz temiz tutar. Oraya buraya sıçramış boklardan adamın midesi bulanıyor. Paslanmış musluklar da cabası.

Koduğumun herifi, arkasını dönmüş başka bir adamla konuşuyordu. Boş laflarla adamı esir almıştı resmen. Kaşla göz arası sıvışmıştım tuvalete. Ama birazdan beni yakalayacak. Kan ter içindeyim şimdi. Ya bana bağırırsa? Çıkarken beni görecek, kesin bir şey bu. Zaten sahilin yakın olup olmadığını ona sormam gerek. Başka kimseye soramam. Umarım bana bağırmaz. Güvenemiyorum bu herife. Sağı solu belli olmazlardan. Tam bir kaçık. Birilerinin bu işe yaramazı şikâyet etmesi lazım. Alıp götürsünler bunu buradan.

21

*

Tam hiçbir şey olmamış gibi gidiyordum ki beni yakaladı. "Benden izin almadan ne ara girdin sen tuvalete?" dedi ve bağırdı bana. Bağıracağını biliyordum ama bu kadar gürültü çıkaracağını tahmin etmemiştim. Korkumdan tek kelime edemeden öylece kalakaldım. Bütün öfkesini boğazında biriktirmiş gibi birkaç kez daha kükredi. O kadar çok korktum ki ödüm bokuma karıştı. Konuyu dağıtmak için "Sahil nerede?" diye belli belirsiz, cılız bir tonda sordum. Kulağını alaycı bir tavırla bana doğru yaklaştırdı. "Ne? Duyamadım," dedi. O kadar kötü kokuyordu ki. Onun kokusuna maruz kalacağıma lağım borularının içinde saatlerce yürümeyi tercih ederdim. Hele ağzı. Leş yemişti sanki mübarek. Bana yaklaşınca neredeyse öleceğimi sandım. Bir insanı pis bir kokuyla kolaylıkla öldürebilirsin. Ona tekrar, biraz daha sesimi yükselterek "Sahil buraya yakın mı?" diye sordum. Gözlerinde çok kötü bir ifade vardı. Soruyu sonunda anlamış gibi sessizleşti. Bir adım geri çekildi, etrafına bakındı ve bana doğru bir kahkaha attı. "Sen gerizekâlı mısın?"

dedi. “Nerede yaşadığını sanıyorsun acaba beynini siktiğim! Allah akıl fikir dağıtırken sen orospu ananın amına mı saklandın! Tipe bak! Kafayı iyice yemişsin sen. Sana cevap vermeyeceğim. Çünkü bu kadar aptal bir sorunun cevabı olamaz. Sen önce benim paramı ver! Haydi! Sıçtığın bokun parasını ver lan!” Böğürüyordu. O kadar irkilmiştim ki, içimde çok şiddetli bir deprem oluyormuş gibi titremeye başladım. Arkama bakmadan kaçmak istiyordum. Evime gidip hemen ortalıktan kaybolmak istiyordum. Neden bu adama çatmıştım yine. Keşke sahilin nerede olduğunu yabancı birine sorsaydım. Heyecanım kısacık bir anda kayboluverirdi. Bu pis kokulu şerefsizin bana bağırmasına izin vermemiş olurdum. Şimdi ne yapacağım? Para istiyor benden. Yıllardır bu tuvalette parasız işimi gördüğümü bilmiyor mu? Ben bu tuvalete sıçmak için hiçbir zaman para ödemedim. Neden şimdi para diye tutturuyor ki? Ne büyük hata ettim de buraya geldim. Ne kadar güzel bir günü, kendi ellerimle berbat ettim. Başım tutmaya başladı bile. Allah’ım, bana yardım et. Midem bulanıyor. En kısa zamanda evimde olmam için bana güç kuvvet ver. Sana sığınıyorum yarabbim.

Buradan hemen ayrılmalıyım. Bir yolunu bulup kaçmam gerek yoksa bu bok bekçisi beni gırtlaklayacak. Gözlerindeki nefreti görebiliyorum. Parlatılmış gümüşler gibi. Beni de kavga için iştahlandırıyor. Dayak yemek istemem doğrusu. Benden kuvvetli duruyor. Elleri kürek gibi. Beni bir çırpıda boğar, Allah korusun. Bir yolunu bulup buradan gitmek en iyisi.

Zaten günümü yeteri kadar mahvettim. Yine başıma ağrı girecek. Bu sefer fena vuracak, hissedebiliyorum.

Uzaktan buraya doğru gelen bir adam var. Biri yaklaşıyor. İnşallah, tuvalete geliyordur. İnşallah, bu pislik onunla bok için pazarlık yaparken bir aralık bulup kaçabilirim. Allah'ım, bunun olması için bana yardım et. Lütfen, bana yardım et. Bana bir kerecik olsun yardım et.

22

*

Sonunda o bok bekçisinden kurtuldum. Tuvalete girmek isteyen bir adam parayı verirken kaşla göz arasında sıvışmış oldum. Arkamdan küfürler savurdu tabii. Kaçışım onu sinirlendirdi. Öfkeden kudurmuş bir köpek gibiydi götveren. Lağım boruları gibi, pislik kokan ağzı köpürüyordu. Onu bu halde görmek hoşuma gitti doğrusu. İçimden onunla alay ettim. Yüksek sesle alay etmekten korktuğum için, ona içten içe güldüm. Arkasından çirkin el kol hareketleri yaptım. Ara ara arkama bakıyor, uzaktan bana kadar uzanan karanlık bakışlarını görebiliyordum. Bana uzun uzun baktı. Ben küçücük kara bir nokta haline gelene kadar izledi beni. Sonunda gözlerinin önünde kayboldum.

Başım fena halde zonkluyor şimdi. Midem kasılıyor. Kusabilirim. Gözlerimin önünü göremiyorum. Başım dönüyor, bir an önce eve gitmem gerek. Bir keresinde, sokağın merdivenlerinde, iki pisliğin konuşmasına şahit olmuştum. Bir gece önce kullandıkları bir uyuşturucudan bahsediyorlardı. Biri öbürü-

ne, gördüğü her şeyin titrek ışıklar saçtığını ve bu durumun onda kusma isteği uyandırdığını söylemişti. Bununla da bitmiyordu, iç organlarının da titrek titrek hareket ettiğini sanarak çılgına dönmüştü. Şu anda hissettiğim şeyi tam anlamıyla tarif etmişti. Benim de içimde durmak bilmeyen ve sürekli titreyen bir ışık var sanki. Bu ışık benim midemi kaldırıyor. Bok bekçisinin kokusunu duyuyorum. Onun iğrenç çiçekler açan kokusu bana yapıştı. Benimle beraber geliyor. Pislik adam bana kendisini bulaştırdı.

Dışarı çıkmakla çok büyük hata ettim. Ah, Enver! Hiçbir zaman akıllanmayacaksın değil mi? Bir kez daha böyle bir şeye karar vermeden önce uzun uzun düşünmelisin. Aslında her şey yolunda gidebilirdi. Ben sahile inmek konusunda ısrarcı olmasaydım her şey iyi gidiyor olacaktı. Ama inadım inat götüm iki kanat, burnumun dikine gittim yine. Gittim, o gerizekâlı herife, sahilin nerede olduğunu sordum. Ne vardı soracak? Sonunun kendim için kötü olacağını bildiğim halde o kötü şeyleri ısrarla yapıyorum işte. O bok bekçisinin bir fındık büyüklüğündeki beyni benimle alay etme zevkine vardığı an nasıl da bir elmas gibi parlamaya başladı. Nasıl da kafasını mekanik hareketlerle sağa sola döndürüyordu. Of! Çok korktum Allah'ım. Bunların hepsine şahit oldum. Allah'ın yarattığı çeşit çeşit mahlukatın en garibiyle dakikalarca baş başa kaldım. Onu bir punduna getirip bir anda öldürüvermek, yeryüzünün hiçbir coğrafyasında suç sayılmaz herhalde. Çünkü dünyanın böyle bir zevzeğe ihtiyaç duymadığı açıkça ortada. Biraz

daha genç olsam, gırtlağına yapışıp, onu morarana kadar sıkardım. Ama şimdi çok geç. Yaşlılık insanı merhametli kılıyor. Bu bok bekçisine bile acıyorum. Onu öldürürsem arkada kalanlara haksızlık olmaz mı, diye düşünmeden edemiyorum. Her ne kadar benim için bir anlam taşımıyor olsa da belki arkasından üzülecek, mahvolacak bir yakını vardır, diyorum. Var mıdır gerçekten? Onun için üzülecek olan birileri var mıdır acaba? Eğer bu zavallı zevzeğin ardından bile ağlayacak birileri varsa, işte o zaman yakana yapıştım demektir Allah'ım. Onun gibi bir adamı bile seven insanlar varsa mahvederim seni. Zaten hep başkalarına yardım ettin sen. Hiçbir mana taşımayan insanlar için var oldun. Bense yalnızlığa mahkûm bir adam olarak miadımı dolduracağım, öyle mi? İşte bu noktada yanıldın. Bunu izlemene izin vermeyeceğim. Ecelimle ölmeyeceğim! Sana öyle bir meydan okuyacağım ki bütün üstünlüğün yerle bir olacak. Artık başkalarına caka satarsın. Bana bulaşamayacağın açıkça ortada çünkü.

Kapı mı çaldı? Sanki kapı çaldı. İki kez çaldı. Bana mı öyle geldi yoksa? Toplantı yapılmış olmalı. Gitmedim. Beni hiçbir kuvvet o saçmalığın içine sokamazdı zaten. Evet, bu sefer daha net duydum, kapı çaldı. Açsam mı acaba?

23

*

Kapıyı açtım, bak sen de şahit olacaksın her şeye. Birazdan seninle gizlice içimden konuşacağım bok bekçisi. Ben kapıyı açarken arkama gizlen. Beni dikkatle dinle.

Bu herif de neyin nesi böyle? Duydun mu bana ne dediğini? Kontrolörmüş. Neyi kontrol edecek acaba bu salak herif? Görüyor musun, giydiği şu kıyafetin altında nasıl da şişinip duruyor. Hay Allah! Bir kıyafet insanı ne hallere sokuyor. Şimdi bu herifin üstüne bir askerî kıyafet giydirsen kendisini vatan kahramanı falan sanır, bir hekim önlüğü giydirsen iyice böbürlenir. Yazıklar olsun. Genç insanların böyle safsatalara kanmaları ne acı.

Sen de duydun mu bana ne dediğini? Cezai işlem uygulayacakmış. Gel de gülme buna. Komşularım benden şikâyetçiymiş. Evime girmek istiyor. Bir de hakaret eder gibi, "Girmeme bile gerek kalmadı," dedi.

Kapıdan anlaşılıyormuş her şey. Elime tutuşturduğu kâğıda bakmak niyetinde değilim. İnsanlar kendileri gibi düşünen diğer insanları bulduğunda ve sayıca çok olduklarını anladıklarında benim gibilerin gırtlağına yapışırlar. Her ne düşünceye hizmet ederlerse etsinler bu yok etme arzusu peşlerini bırakmaz. Herkes, her şey kendileri gibi olsun isterler. İşte bana yapmaya çalıştıkları şey bu.

Sana gelince. Beni takip ettiğini biliyorum. Başından beri beni takip ediyordun zaten. Bunu geçen gün sana sahilin nerde olduğunu sorduğumda gözlerinden anladım. O gün de beni takip ettin. Evime kadar geldin. Buradasın biliyorum. Saklandığın yerden çık hemen. Evime girecek kadar cesursan karşıma çıkabilecek cesaretin de vardır herhalde. Tıpkı başında beklediğin boklar gibi kokuyorsun. Nerede olduğunu kokundan bile bulabilirim. Yoksa şu kanepenin altında mısın sen de? Boşuna girmişsin oraya. Seni viledanın sapıyla bir çekerim dışarı, neye uğradığını şaşırırsın. Ama bunu yapmayacağım. Sana onurunu teslim edip kendi kararınla çıkmana izin vereceğim. Ne de olsa bir bok bekçisinin de ciddiye alınması gereken bir onuru vardır. Bunu insanlığımdan söylüyorum. Benim gibi düşman bulamazsın. Sana saygı duyduğumu görmezden gelemezsin. Bok gibi kokan ruhuna bile saygı duyuyorum. Çık hadi karşıma. Beni neden takip ettiğini söyle hemen! Benden ne istiyorsun, söyle? Ne alıp veremediğin var benimle? Nasıl da eleverdin kendini. Salak seni. Anlamayacağımı mı sandın? Demek yıllardır beni izliyorsun. Yoksa ben senin sürgün yerin miyim?

Demek bana sürüldün bok bekçisi! Ne kadar kötü. Acıdım sana. Düşmüşsün sen! Öldürürüm lan seni, bakma lan bana öyle! Serhat'ı sen mi öldürdün, söyle? Laaaan! Öldürdün mü yoksa? Bak doğruyu söyle bana! Beni katil etme! Allah aşkına söyle. Sen mi yaptın? Vallahi, de. Yemin et! İyi yapmışsın. Aferin sana. Kurtarmışsın onu bu dünyanın pisliğinden. Allah razı olsun kardeş senden. Allah tuttuğunu altın etsin. Ne oluyor lan? Niye sikimi tutuyorsun? Ben altın maltın istemem. Tutma sikimi. Yapma oğlum, rahat dur. Ne dedi Serhat ölürken? Bir şey dedi mi? Duydun mu son sözlerini? "Ah" mı dedi? "Ah" demiştir tabii ki. İnsan ölürken başka ne der ki?

Kapı yumruklanıyor duyuyor musun?

24

*

Bir zamanlar, şu duvarda iki güzel resim vardı. Bir tanesi manzara resmiydi. Acemice çizilmiş ama duygu dolu bir resimdi. Neredeyse gökyüzüyle birleşen bir göl, gölün kenarına çizilmiş bir ev. Ağaçlar, birkaç uçan kuş. Her şey çok sıradan. Ama beni içine çeken, baktıkça ruhumu harekete geçiren bir şey vardı o resimde. İkiye bölünmüş iğrenç bir yara gibi gerçek bir şeyler saklıydı o resmin içinde. Beni mutlu eden tek şeydi. Keşke şimdi de bakabilseydim ona. Eminim, hâlâ duvarda asılı duruyordur. Ama nasıl ulaşacağım karşı duvara? Ulaşsam da resmi bulabilmem imkânsız. Onu bulsam diğer resmi de görebilirdim. Diğerinin nasıl olduğunu tam olarak hatırlayamıyorum. Birinin yüzü vardı sanki. Tokat yemiş gibi darmadağın bir yüz. Tanımadığım bir adamın yüzü. Kaşları çatık, yüzü sarkık, kızgın bir adam. Bana ve odadaki her şeye nefretle bakan. Onu tekrar görmek istemiyorum. Ama manzara resmini tekrar görmeyi çok isterdim. Beni mutlu eden o manzara resmi. Nereden bulmuştum acaba ben onu?

Galiba bu eve ilk geldiğim günden beri duvarda asılı duruyordu. Her şeye en baştan beri uyum sağlamıştı. Evin ilk haline de, şimdiki haline de. İnsanın yüzünü yaslamak isteyeceği bir şeydi. Terli yüzümü resme bastırdığımı, boyaların yüzüme bulaştığını hayal ederdim hep. Resimdeki iç içe geçmiş manzara, fırça izleri yüzüme bulaşırdı. O resmin gözlerimin önünde olması için neler vermezdim şimdi. Gözlerimi o uzak manzara ile doldurmayı.

Bir daha hiç göremeyeceğimi düşündüğüm yerleri açlıkla izlediğim olurdu eskiden. Ovaları, nehirleri, kırmızı kumları tekrar hatırlayabilmek için gözlerimi sonuna kadar açardım. Gözlerim yuvalarını yırtmaya uğraşırdı. Sevdiğim her şeyi doldurmak isterdim gözlerimin içine. Şimdi buradaki eşyalara bakmaktan sıkılıyorum. Her şeyden bıktığımı hissediyorum. Yaşlılıktan da olabilir bu bıkkınlık. Yaşlılar bıkar. Ben de bıkıyorum işte. Kendimden, bu evden, duvarı yumruklayan şu manyaktan...

Televizyonu açabilsem bari. En azından gürültüyü duymam. Bir üçlü priz olacaktı şunların altında. Kablosunu buradan bile görebiliyorum. Çeksem televizyonun fişini rahatlıkla takabilirim. Kumandası burada bir yerde olacaktı. Geçenlerde görmüştüm. Evet, işte orada. Buldum onu. Hay Allah, üzeri kusmuk olmuş. Geçen gün onun da üstüne kusmuşum.

Çalışıyor! Çok sevindim buna. Şükürler olsun! Uzun zamandır açmıyordum. Bozulmuş olabileceğinden

şüpheleniyordum. Kanalları bile değiştirebiliyorum. Kumanda da bozulmamış. İçim rahatladı. Başımı ağrıtıyordu bu kutu. Durmadan değişen renkleri yüzünden midem bulanıyordu. Neyse ki bugün iyiyim. Bugün izleyebilirim.

Bir yeri bombalamışlar. Neresi olduğunu kaçırdım. Çok insan ölmüş olabilir. Hiçbir şeyle ilgisi olmayan insanlar. Ağır yaralılar var. Ambulanslar, polisler, yerde yatan bir sürü insan, kaçanlar, düşenler... Neden savaş isteyenler bir meydanda toplanıp birbirlerini patlatmıyorlar? Hepimiz için en iyisi olurdu. Daha fazla izleyemeyeceğim bu rezaleti. Üstelik zavallıları durmadan saymaya çalışıyorlar. Ölenler sayıdan ibaret oluyor. Ne canlı ne de ölü, sadece sayı onlar. Matematik onları yok saymamıza yardımcı oluyor. Hemen unutmamız için sayılarını bilmemiz şart. Otuz kişi öldü. Yüz kırk dokuz kişi yaralandı. Evet, ölüleri ve yaralıları saydığımıza göre başka bir habere geçebiliriz. Ama öncesinde bir not düşelim: "İntihar bombacısının hangi örgütten olduğu araştırılıyor." Tamamdır, bu bilgiyi de verdikten sonra içimiz rahat bir şekilde mutlu bir haber yayınlayabiliriz. Şuna da bakın. Yeni doğmuş bir aslan yavrusu. Sıradaki haber, sevimli aslan yavrusu Lulu ile ilgili. Bakıcıları küçük aslanın etrafında dört dönüyor. Her şey ne kadar da güzel. Değiştiriyorum bu kanalı da. Biraz da şu kanala bakalım. Bir kadın gevrek gevrek gülüyor. "Evet Mehmet bey," diyor. "Gülcihan hanım size birkaç soru soracakmış." Mehmet ciddi bir beyefendi. Ve de nazik. Gülcihan hanımın sorularını yanıtlamaya hazır. Gülcihan hanımın ilk so-

rusu belli. “Ne iş yapıyorsunuz?” Mehmet bey postane memurluğundan emekli olduğunu söylüyor. Gülcihan hanım “Eviniz size mi ait yoksa kira mı?” diye soruyor. Mehmet bey kira olduğunu söylüyor. Gülcihan hanım verilen cevaptan pek hoşnut değil. Aleni bir şekilde suratını ekşitiyor. Sonra son bir soru daha sormak istediğini söylüyor. Merakı, Mehmet beyin ek bir geliri olup olmadığı yönünde. Mehmet bey, yine ciddi bir şekilde, ek olarak başka bir yerden geliri olmadığını söylüyor. Herkesin canı sıkılıyor. Gülcihan hanım isteksizce sunucuya dönüyor. Sunucu “Kararınız nedir, Gülcihan hanım?” diye soruyor. Gülcihan hanım, Mehmet beyin onun kriterlerine uygun olmadığını söyleyerek “Olumsuz,” diyor. Sunucu, “Locadan konuşmak isteyen var mı?” diye soruyor. Birkaç kişi el kaldırıyor. Sunucu, genç bir adama söz veriyor. Adam, Gülcihan hanımın Mehmet beyi düşünmesi gerektiğini, gördüğü kadarıyla Mehmet beyin aslanlar gibi bir beyefendi olduğunu, önemli olanın para değil, dürüstlük olduğunu söylüyor. Gülcihan hanım sessiz kalıyor. Ardından başka bir kadın söze giriyor. Sunucuya dönerek, büyük bir güvenle “Aşk üç yıldan fazla sürmez, parasız da ev dönmez,” diyor. Sunucu bir kahkaha patlatıyor. Birden stüdyodaki müzisyenler bir pop şarkısı çalıyorlar. Sunucu “Haydiiiii!..” diye bağırıyor. Locadan birkaç insan piste çıkıp garip hareketlerle dans etmeye başlıyor. Birkaç dakika içinde müzik ve dans sona eriyor. Bütün bu insanlar kaldıkları yerden ciddiyetle devam ediyorlar. Gülcihan hanımın Mehmet beye bir şans vermesi için bütün loca ısrarcı oluyor. “Paravan açılsın,” diyor sunucu. Paravan yavaşça açılıyor. Gülcihan hanım, Meh-

met beyi şöyle bir alıcı gözle süzüyor, Mehmet bey hâlâ çok ciddi ve ağırbaşlı. Sunucu Gülcihan hanıma dönüyor. "Son kararın nedir Gülcihan?" Gülcihan hanım başını öne eğiyor ve Mehmet beyi bir kez daha reddediyor. Tekrar müzik başlıyor, Mehmet bey stüdyodan çıkıyor. Gülcihan hanım piste geliyor ve coşkun hareketlerle dans etmeye başlıyor.

Bu kanaldan sıkıldım. Bir yarışma programı var başka bir kanalda. Birkaç aileyi yarıştırıyorlar. Her ailenin önünde içi topla dolu kutular var. Biraz ileride duran başka bir kutunun içine o toplardan en fazla atabilen aileye bir araba hediye ediyorlar. Aileler kudurmuş halde topları kutuya fırlatıyor. Başarısız olan çiftler birbirlerine bağırıyorlar. Kavga edenler oluyor. Ailelerden biri kırmızı diğeri mavi forma giymiş. Her iki aile de bozulmuş domateslere benziyor. İlk oyunu kırmızı takım alıyor. Mavi takımdaki adam karısına fena halde çıkışıyor. Bunun sebebi karısının son topu kutunun içine sokamaması.

Başka bir kanalda ise, bir cinayet haberi var. Bir kadın öldürülmüş. Kadın, yarı ünlü bir kadın. Bu haberi veren ise, bir magazin programı. Kadının nasıl öldürüldüğüne dair uzun uzun konuşuluyor. Araya kadının ölmeden önce beraber olduğu erkeklerin isimleri sıkıştırılıyor. Sunuculardan biri, kadını yakından tanıdığını ve kadının çok iyi bir insan olduğunu söylüyor. "İşinde gücünde, ekmeğinin peşinde bir sanatçıydı," diyor kadın için. Biraz üzülüyorlar. Sunuculardan birinin gözleri doluyor. Kamera ağlamaya hazır sunucunun gözle-

rine *zoom* yapıyor. Birkaç saniye sunucunun ağlamasını bekliyoruz ama olmuyor bu sebeple hemen ardından başka bir dedikoduya geçiyorlar. Bu sefer sırada, bir boşanma haberi var. Bir ünlü diğer ünlüden ünsüz biriyle öpüşürken yakalandığı için ayrılıyor. Öpüşme bir ünlü ile gerçekleştirilseydi belki de boşanmayacaktı bu çift. Uzun uzun bu ünlü çiftin hayatlarını didikliyorlar. Arada kahkahalar kopuyor. Sesler yükselip alçalıyor. Daha sonra, başka bir saçmalığa geçiyorlar. Başka bir kanalda ise bitmek bilmeyen reklamlar var. Her şey biter ama reklamlar bitmez. Hemen geçmem lazım bunu da. Herkesin yaptığı gibi.

Şimdi de, bir başka kanalda, bir yemek programı var. İki konuk kadın ve bir erkek sunucu. Ellerinde eldivenler, kafalarında boneler var. Bu şapşal görünümleri yüzünden sebzelerin ameliyat edilecek hastalar olduğunu düşünüyor insan. Bir paket yağ, beş bardak un, yumurta, kakao, kabartma tozu, iki bardak şeker, çok az tuz vs. Saçma sapan bir şeyler yapıyorlar. Bu arada durmadan konuşup gülüyorlar. Bütün kanallarda bitmek bilmeyen kahkaha sesleri var. Herkes gülüyor. Televizyondan dışarıya sebepli sebepsiz gülüşmeler yayılıyor. İzlerken ben de gülüyorum. Benim gibi binlerce insan manasız gülüyor. Sonra birden ağlamaya başlıyor olabiliriz. Çünkü bazen birden ağlıyoruz da. Sel gibi akan gözyaşlarımızın ardından tekrar gülmeye, kahkahalar atmaya başlıyoruz. Televizyonlarının önünde durmadan gülen, ağlayan insanlarız biz.

25

*

Etrafımda insanlar yokken gerçeğin ta kendisiyim. İnsansız uzay araçları gibi gerçek ve keskin. Kimse yokken en doğal halime geliyorum. Cevap vermek zorunda kalmıyorum. Nazik olmak zorunda kalmıyorum ve kızgınlığımı gizlemiyorum. Dilediğimce kusuyorum. Ama etrafımda durmadan konuşan insanlar varken bir ismim oluyor, bir görüntüm oluyor. Bir isim ve kabul edilebilir bir görüntüden ibaret oluyorum. Oysaki akortsuz bir müzik aletinden biraz daha iyiyim, o kadar. Pembe bir tenin sivilcesinden biraz daha iyi. Zührevi hastalıklardan biraz daha iyi. İrinli ve pis kokan her şeyden biraz daha iyiyim yalnızca. İnsanlar kendilerini süslerler. Pis kokan ağızlarına sprey sıkar, saçlarını daha parlak görünmesi için yağlarlar. Durmadan gülümser ve iyi olmaktan söz açarlar. Bir köpeğe tekme atar, bir fili ateş çemberinden geçirir, bir ayının burnuna halka takar, bir atı satar, kuzuların içmesi gereken sütleri içer, keklikleri avlar, balıkları dinamitle patlatırlar. Bu yüzden hiçbir felaket onlar için fazla de-

ğildir. Bütün bu kan gölü, anlaşamamak, anlayamamak diğer masum türlerin ahının sonucudur. Bırakıyorum hepsi birbirini patlatsın, birbirlerinin üzerine çıksın, tekmelesinler birbirlerini.

Ben onlardan ayrı, uçuşan bir şeyim. Kendimden ayrı uçuşan bir şey... Hepsinin kafası karışık. Kafalarında çok düşünce var. Üst üste yığılı düşüncelerle dolu kafaları. Düşüncelerinin içi küflü. Çok fazla biriktikleri ve havasız kaldıkları için düşünceleri kurtlandı. Her şeye inanmaya hazırlar bu yüzden. Kafalarını bir sivilce gibi patlatmak, içindeki irinli düşünceleri sıkarak dışarı çıkarmak istiyorum. Bunu yaparsam kurtulabilirim hepsinden. Bunu yaparsam televizyona bakmaktan vazgeçebilirim. Durup dururken patlayıveren kahkahalarım son bulur o zaman.

Ben de kendime soruyorum öncelikle, bunca düşünce yığını nasıl girdi kafamın içine? Diğer bütün insanlar gibi benim de kafamın içinde küflenmiş düşünceler var. Hangi arada bu kadar düşünceyi kafama sığdırdım? Çok hızlı olmuş olmalı. Kaşla göz arasında. Benim kontrolümün dışında oldu sanırım. Haberim olsaydı bu düşüncelerden, tabii ki önlem alırdım. Ama artık iş işten geçmiş gibi görünüyor. Onları kolaylıkla, hatta farkına bile varmadan kafamın içine sokuşturduğum halde nasıl dışarı çıkaracağımı bilmiyorum. Dünyanın en zor şeyi gibi geliyor bunu yapmak. Tetris oyunundan sonra olan şey gibi. Gözlerimin önünden düşünceler akıyor. Çünkü düşüncelerime bağımlıyım. Birbirlerinin üzerine binip duruyorlar. Bütün düşünce-

ler benimle bütünlük içinde. Özgür kalabilmem için düşüncelerimi yakmam gerekli. Bu yüzden, bu dünyadan siktir olup gitmeliyim. Ne yapıyorum ki burada, bu evde? Allah topunun belasını versin. Vermiş de zaten. Hepsi birbirini yesin dursun.

Madem işi gücü bırakıp beni defetmeye çalışıyorlar, benim de giderayak onlar için yapacaklarım var. Hepsi işbirliği içinde olsa ne yazar. Her şeyin farkındayım ben! Öyle bir şey yapacağım ki ömürleri billah unutamayacaklar. Hepsinin alınyazısı olacağım! Görecekler! Hepiniz göreceksiniz laaaaan!

Benden tiksiniyorsanız kusacaksınız o zaman.

İKİNCİ BÖLÜM

26

*

Bağırıyor! Durmadan bağırıyor. O bağırdıkça başım çatlayacak gibi oluyor. Sonunda beni katil edecek. Yorulmak bilmez mi bu adam? Sesi o kadar gür ki, en sonunda apartmanı üzerimize yıkacak. Zaten bina kâğıttan. Sesi de gümbür gümbür mübareğin. Allah nefesine nasıl bir kuvvet vermişse, ağzını açtığı anda sanki gök yarılıyor, yer yerinden oynuyor. Akşam konuşmasına bir başlıyor, sabaha kadar onu durdurabilene aşkolsun. Karşısında biri varmış gibi anlatıyor da anlatıyor. Adam vaatler veren bir politikacı gibi. Birilerinin bu gizli yeteneği keşfedip onu buradan almasının vakti geldi de geçiyor bile. Makineli tüfek gibi konuşuyor. Derdi neyse artık? Bütün gün kilitli kapıların ardında volta atarak hikâyeler anlatıyor. Kendisini tıktığı hapishanenin baş gardiyanı. Bir gülüyor bir ağlıyor. Gülmesi de ağlaması da cinnet getirir gibi. Koskoca apartmanda ayrı bir devlet kurmuş, başına buyruk yaşıyor. Buraya taşındığımdan beri onun yüzünden uyku haram

oldu bana. Gecenin bir yarısı zar zor daldığım uykumdan bıçaklanmış gibi uyanıyorum. Sesi öyle yüksek bir perdeden çıkıyor ki bırakın uyumayı, düşünemiyorum bile. Sadece geceleri değil gündüzleri de rahat vermiyor, Allah'ın cezası. Şöyle bir ayaklarımı uzatayım, kahvemi yudumlayıp bir kitap okuyayım diyorum, ona da izin yok. Sanki benim eve girdiğim zamanları kolluyor. Ben ne zaman eve adımımı atsam başlıyor vır vır konuşmaya. İşten artan dosyaları evde düzenlemek için masanın başına oturuyorum, o da olmuyor. Hiçbir şeye odaklanamıyorum. Bir pazarım bile yok. Çalışmak da dinlenmek de benim için lüks oldu artık. Bu adam sesini kesmediği sürece ben rahat edemem.

Bu işe çareyi en sonunda ben bulacağım galiba! Bu salaklardan hayır gelmez. Bütün gün fısır fısır dedikodu etmek dışında bir şey yapmıyorlar. Bunlar nasıl insanlar, anlamış değilim. Gürültüden hiç mi rahatsız olmuyorlar? Hiç mi "Ne oluyor, neden bağırıyor bu adam?" demiyorlar. Umurlarında bile değil. Rahat rahat uyuyorlar. Olan bana oluyor. Başı ağrıyan, uyuyamayan benim. Çünkü duvarı onunla dip dibe olan tek kişi benim bu apartmanda. Yerimde onlardan biri de olabilirdi. Mesela yönetici. O zaman ne olcaktı acaba? Elinden geleni ardına koymazdı herhalde. Bu pis bunaktan para koparabildiğini sanmıyorum. Adam işsiz güçsüz zavallının teki. Ne aidatı ödüyordur ne de başka bir şeyi. O zaman neden her şeyi düzenli ödeyen, saygılı insanlar huzursuz oluyor? Bu dünya böyle işte. İyi insanlar sürünür. Böyle manyaklar da keyif çatar.

Bir ara, bunağın üstünde oturan Erdal bey bana ondan rahatsız olduğunu söylemişti. Ama sonra unuttu galiba ayyaş herif. Sarhoşken konuşması kolay tabii. Karşı apartmanda oturanlar bile şikâyetçiydi sözümona. Şimdi neden hiçbirinin sesi çıkmıyor anlayamıyorum. Bu manyak boğazı yırtılana kadar bağırsa da sesi herkese ninni gibi geliyor olmalı.

Gürültüsü bir fırtınanın başlangıcından farksız. Önce homur homur homurdanıyor, sonra yükseliyor sesi ve bitmek bilmeyen bağırtılar başlıyor. Bir hilti gibi beynimi deliyor adam. Sabahın ilk ışıklarına kadar hem de. Deprem olsa daha iyi, zangır zangır titretiyor camları. Geçenlerde bütün gün sesinin kısılması için bekledim, hatta dualar ettim ama bana mısın demedi. Zaten o günkü bağırtısından sonra sesi kısılmadıysa bir daha ömrü billah kısılmaz. Aman yarabbim! O nasıl bir böğürmeydi öyle? O nasıl bitmek bilmez bir konuşmaydı? Paspasın sapıyla defalarca duvara vurdum. Sonunda duvarda iki koca oyuk oluştu. Boyacı çağırmayı düşünmüyorum. Zamanı geldiğinde ev sahibine evi bu haliyle teslim edeceğim. Sıkıysa duvardaki oyuklara itiraz etsin bakalım. Ona söyleyeceğim şeyi çok iyi biliyorum ben. Evini tutarken bana böyle bir komşum olacağından hiç bahsetmemişti. Hatta dün gibi hatırlıyorum bana sıraladığı yalanları. "Çok nezih, sessiz sakin bir apartmandır, çok memnun kalacaksınız."

İlginç bir şekilde, ilk zamanlar bunağın varlığından haberdar değildim. Sonra ara ara gürültüler çıkarmaya başladı ve sonunda bu hale geldi. Bu yüzden ev sahibi-

me duvar için asla para ödemeyeceğim. İyi ki evi ilk tuttuğumda depozito vermemişim. Gerçi zavallı ev sahibim durumuma acıyıp depozito parasını evden çıkarken boya, hasar vesaireye harcarsın demişti ama olsun, yine de ben sonuna kadar haklıyım. Benim dışımda kimse de tutmazdı böyle bir evi. Hele ki bu adamın bağırmalarını duyduklarında üzerine para bile isterlerdi. Küçücük ev zaten. Rutubet sorunu var. Yatak odası, mutfağı daracık. Banyo desen tek başına bir insan zor sığar. Salonu biraz geniş, havadar, o kadar. Komşular çekilir cinsten değil. Duvarlar zar gibi. Boyası bile kalitesiz. Tek güzel tarafı, merkezî bir yerde olması. Her yere yakın sözümona. Ama saray da olsa bu gürültü çekilmez. Bir yılda yaşlandım resmen. Tabii insan güzel bir uyku çekemezse, dinlenemezse ne olur? Hastalanır da, yaşlanır da.

Her gece duvarı yumrukluyorum. Ellerimin kemikleri ağrıyor artık. Avazım çıktığı kadar "Yeter" diye bağırıyorum, herifin umurunda değil. Üzerine alınmıyor bile. Gündüzleri işe giderken hep kapısını çalıyorum. En azından yüzüne söylersem bir şeyler değişir diye düşünüyorum. Kapıyı açmıyor, duymuyor beni. Bu apartmandaki herkes gibi o da sağır galiba. Nereye düştüm ben? Nereden buldum bu daireyi? Param olsa hiç, durmaz bugün taşınırdım. Hem de arkama bile bakmadan. Ama olmuyor işte. İnsanın her istediği, ha deyince olmuyor. Birkaç sene daha burada idare etmek zorundayım. Yine de aptal bunağın karşısında elim kolum bağlı duracak değilim. Apartmandaki bütün daireler (benim dairem hariç) yöneticiye ait. Onun bu konuda bir şeyler yapması şart. Ama kılını kıpırdatan yok.

Geçen gün ihtiyar yine öğürüyordu. Tam da ben yemek yerken. Midemi kaldırdı öğürmeleri. Uzun uzun kustu. Özenerek yaptığım makarnadan sadece birkaç kaşık yiyebildim. Midem ağzıma geliyordu neredeyse. Nesi var, anlamış değilim. Bağırması yetmiyormuş gibi bir de öğürmesi, kusması çıktı başımıza. Allah'ım, çıldıracağım! Kimi kimsesi yok mu bu adamın? Doktora da gitmiyor galiba. Evden çıktığını sanmıyorum. Perdeleri sıkı sıkı kapalı. Gün ışığı girmezse bir eve, orada hastalık da olur, pislik de. Manyak adam! Bütün hayatımı ele geçirdi. Aklımdan bir an olsun çıkaramıyorum. Zaten ben istemesem de, çenesi bir türlü durmadığı için, kendisini bana her Allah'ın dakikası hatırlatıyor. Bu apartmana ilk taşındığım zamanlar, onu birkaç kez dairesine çıkarken görmüştüm. Tiksinçti. İri yarı bir fare gibi merdivenlerden yukarı sürünüyordu. İnleye inleye konuşuyordu. Ne dediği anlaşılmıyordu. Hele o üzerindeki kabanı... Kaban demeye bin şahit ister. Öyle berbat bir şeydi ki. Pislik içindeydi, kokuyordu. Suratını ve saçlarını anlatmama gerek bile yok. O biçimsiz suratı kararmış, saçları yağdan yapış yapış olmuş. Çamurlu elleriyle merdiven korkuluklarına dokunuyordu. O günden beri korkuluklara dokunamıyorum. Ne zaman görsem onu, bir peçetenin arasına sıkıştırıp böcek gibi ezmek istiyorum. Neyse ki şu sıralar sık karşılaşmıyoruz. Hayvan pisliği gibi bir şey zaten. Kimsesiz olmasına şaşmamalı. Allah'ın hangi kulu, bu adamın yanına yaklaşmak ister ki? Yardım etmeye bile değmez böyle insanlara. İyi olması için elinden geleni yapsan da durum değişmez. Onunla merdivenlerdeki ilk karşılaşmamızda ne kadar kötü durumda olduğunu

anlamıştım. Çelimsiz, eli ayağı titriyor, pislik içinde. Böyle pis insanlar etrafa hastalık saçarlar. Onu merdivenlerde gördüğüm ilk gün ciğerleri hırıl hırıl ötüyordu. O kadar kötü görünmesine rağmen, nedense ona karşı zerre kadar acıma hissi uyanmadı içimde. Sadece tiksindim ondan. Ayrıca, onda beni gıcık eden gizli bir şey olduğunu hissettim. Ne olduğunu tam olarak söylemek zor ama çok belirgin bir his. Sinir bozucu bir şey. Onu yok etmek isteği uyandıran bir şeyler.

27

*

Yine bir baş ağrısıyla uyandım. Dün gece, daha önce hiç bilmediğim bir şehirde, hiç bilmediğim insanların arasında kalmış gibiydim. Sarhoştum. Kendimi o kadar hırpaladım, dünyaya ve bedenime öylesine yabancı hissettim ki, neler olduğunu anlayamadan salondaki halının üzerine yığılmış kalmışım. Kafamın üstünde cinler; ağır, kanlı at sinekleri dolaşıyor. Şu anda dayanılmaz bir sırt ağrısı ve ağzımdaki acı tatla kıpırdamadan duruyorum. Birkaç dakika önce bunağın bağırmasıyla gözlerimi açtım. Kıpırdamadan sesini kesmesini bekliyorum şimdi. Ama belli ki bugün kuvveti yerinde. Ara vermeye niyeti yok. Onu tanıyorum. Sesinin tınısında işkencesine ne kadar devam edeceğinin ipuçları gizli. Bazen boğuk ve güçsüz oluyor, geceyi kötü geçirdiğinin işareti bu. Öyle zamanlarda birkaç dakika bağırdıktan sonra sakinleşiyor. Bazen de, tıpkı bugün olduğu gibi, genç bir cırcır böceği kadar tutkulu çıkıyor sesi. Kulaklarımı sesine açıyorum. Kulaklarım sesini emiyor. Sesinin dalgaları var. Kalın dalgalar. Bir denizin dalgaları gibi art arda. Görebiliyorum onları. Neredeyse ellerimle tutabileceğim sesini.

Kötü hayaller kuruyorum onun için. Acımasız bir hırsız, evine girip onun gırtlağını kesse ve sesi bir daha hiç duyulmasa keşke. Gırtlağının kesildiği an çıkan son hırıltıyı, kanının fışkırarak akışını duyuyorum. Bir kırbaç darbesi gibi duvarlara sıçrıyor kanı. Görebiliyorum. O ses, defalarca kulaklarımda yankılanıyor. Ama ne yapsam olmuyor. Hayallere dalmak ya da düşünmemeye çalışmak onun sesini benden uzak tutmuyor. Yanına gidip onunla bereber bağırmak istiyorum. Ağzımı kulaklarıma kadar açıp avaz avaz bağırmak... Başka bir çare bulamıyorum.

Kendime gelmeliyim. Ayaklanmam gerek artık. Kafamı yerden kaldırmalıyım. Bu soğuk betondan aklımı kazıyıp almalıyım. Dün geceyi hatırlatıyor bu beton bana. Dün işten çıktıktan sonra arkadaşımın barına gidişimi gözlerimin önüne getiriyor. O havasız, karanlık ve rutubet kokan barda, çürümüş bir et parçası gibi oturuşumu. Arkadaşım gece boyunca bara gelmedi. Gelmemesi benim işime yaradı doğrusu. Bildiğim bir yerde ama yalnız, ölene kadar içmek istiyordum. Önce birkaç bardak tekila içtim. Sonra hızlı hızlı birkaç bardak bira. Ardından bir şeyler daha yuvarladım. Barın pislikten yapış yapış olmuş tuvaletinde neredeyse ayakta işedim. İdrarıma sinmiş alkol kokusunu içime çektim. Bira bardağını elimden bırakmamıştım tuvalete gelirken, biraz da bardağın içine işemeye çalıştım. Üstüm başım ıslandı. Bardağı klozetin üstüne bırakıp masama geri döndüm. Biraz daha içtim. Son bardakla birlikte artık önümü göremiyordum. Kafam bedenime ağır geldi, içinde hiçbir şey olmadığı halde durmadan

ağırlaşan kafamı taşıyamayacağımdan korktum bir an. Zor da olsa ayağa kalkmayı becerdim, kendimi barın pislik içindeki ahşap tezgâhına kadar sürükledim. Son bir bira daha istedim. Garson kız, birayı, yüzüme bakmadan bana doğru fırlattı. Şişeyi tutarken yalpaladım. Dirseğimi tezgâhın kıyısına sertçe çarptım. Çok canım yandı. Tüm vücudum kolumdan başlayarak elektriğe tutuldu sanki. O an düşük voltajlı elektrikle çalışan bir makine olduğumu düşündüm. Bunu düşünmek beni rahatlattı. Duygularımdan arındım. Gıcır gıcır yeni bir makineydim. Gülümsüyordum. İçten bir makine kahkahası atıyordum her şeye. Dünya etrafımda bir makinenin etrafında döner gibi dönüyordu. Biramı elime alıp yavaş yavaş yudumlayarak evin yolunu tutmaya karar verdim. Önümü bile göremiyordum. Ama makine içgüdülerim ne yapmam gerektiğini biliyordu. Bana evimin yolunu buldurdular. Ruhum taş kesilmişti. O halimi sevmiştim. Biraz daha içmek istiyordum. Elimdeki bira artık elimde değildi, ona ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Evden içeri girdim. Kendimi buzdolabında içki ararken buldum. Bir şişe soğuk votka buzdolabının boşluğunda kuğu gibi süzülüyordu. Onu aldım ve kafama diktim. Votkanın bir makinenin paslanmış dişlilerine iyi gelebileceğini düşünüyordum. Bu yüzden daha çok içmek istiyordum. Kafamda bir ses dolaşıyordu: "İçki makinelerin ilacıdır! İçki makinelerin ilacıdır!"

Kendimi yere yığılmış halde buldum. Yüzüm betona yapışmıştı. Ayaklarım kor gibi sıcaktı. Vücudum alev almıştı sanki. Kusuyordum. Bir makine gibi sağlam kusuyordum. Kusmuklar vidalarımı yumuşatıyor, yay-

larımı gevşetiyordu. Kusmuklarım makine saçlarıma, makine boynuma, makine ellerime bulaşıyordu. Hiçbir şey düşünemiyordum. Her şey düşüncesizlikle mükemmelleşiyordu. Kontrolümün dışında gülümsüyor, her şeye içten bir donuklukla bakıyordum.

İşte, az önce bunağın bağırmalarıyla uyandım. Kafam kazan gibi. Artık bir makine değilim. İçim hüzünle doldu. Makineleşmeyi özledim.

Bunak bağırmaya başlayalı çok olmadı sanırım. Onun sesine uyanınca başımdaki ağrı iki katına çıktı. Dilim damağıma yapıştı. Sinirlerim yerinden oynadı. Bir kez daha makine olmanın getireceği avantajları düşündüm. Gözlerim doldu. Çenem titredi. Kanım ağırlaştı. Dünyanın en hüzünlü insanı oluverdim. Bunak hâlâ bağırıyor. Çok heyecanlandı. Yine kendince önemli bir şeyler anlatıyor sanırım. Beynime tecavüz ediyor, ona dayanamıyorum.

Aşırı derecede susadığımı fark ettim. O kadar susadım ki kovalarca su içsem doymayabilirim. Zar zor, olduğum yerden doğruluyorum şimdi. Kafama bir şişe suyu dikip kendime gelmeye çalışacağım. Kafam çatlıyor. Bir ilaca ihtiyacım var. Artık makine olmadığıma göre insanlar için yapılan ilaçlardan kullanmalıyım. Ecza dolabının kapağını açtım. Çeşit çeşit ilaç var. İlaçlara boş gözlerle uzun uzun bakıyorum. Bunağın sesi hâlâ salonda. Uzun zamandır ilk kez kendimi yalnız hissetmiyorum.

28

*

Sarhoşluğumun üzerinden bir gün geçti, yine de kendime gelebilmiş değilim. O kadar çok içmişim ki, sersem gibiyim hâlâ. Midem kazınıyor. Doğru dürüst bir şeyler yemem gerek. Biraz meyve suyu, et. Bunlar beni kendime getirir. İşin kötüsü, iştahım da yok. Her şeyden bunaldım. Yemek yemekten bunaldım, insanlardan bunaldım, evimden bunaldım. Her şey aynı. Hep aynı şeyleri yapıyorum. Aynı şekilde uyanıyorum. Mutsuz, tiksinerek. Bu yüzden, arada sırada yıkıcı değişikliklere ihtiyaç duyuyorum. İçmek gibi. Her zaman değil, yılda iki kez. Beni yeniliyor. Yılda iki kez kendimi kaybederek kendime geliyorum. Bir adam tanıyordum, düzenli olarak yılda iki kez ölmeyeceği şekilde intihar ederdi. "Beni sarsıyor, kendime geliyorum," derdi. Mutlu görünüyordu, benim gibi. O adamı anlayabiliyorum. Çünkü ben de yılda iki kez sarhoş oluyorum. İki kez aklımı yitirene kadar içiyorum. Dünyadaki her şeyi bir kenara atıp aklımı benden alan sıvıyı yudumluyorum. Yüzümde eşsiz bir gülümseme ile sokaklarda

geziyorum. Bunun dışında yaptığım her şey aynı. Sabahları işe gidiyorum, akşamları dönüyorum. Yat kalk, yat kalk, hep aynı şeyler. Hava kararıktan sonra dışarı çıkmayı lüzumsuz bulduğum için evimde vakit geçiriyorum. Eskilerin dediği gibi, geceler uyumak, gündüzler uyanmak içindir. Ne kadar doğru bir laf. Dışarıda amaçsızca dolaşmak insanı yormak dışında ne işe yarar acaba? Bunun cevabını benim bilmeme imkân yok. Bu soruyu dışarıda gezenlere sorsunlar. Ama yine de kırk yılda bir arkadaşımın barına uğruyorum işte. Orada fazla vakit harcamamak şartıyla. Bunu yapmak beni rahatlatıyor. Biraz durup eve geri geliyorum. Şapşallar ortalık yerde dans ediyor. Bense oturuyorum, gece boyunca kimsenin bana yaklaşıp bir şey sormaması için dua ediyorum sadece. Dans etmeyi beceremem zaten. Çocukluk zamanlarımda okuduğum okulun folklor kursuna beni zorla göndermişlerdi. Sonrasında ben de heves etmedim değil. Bir iki zor figürü diğerlerinden çabuk kapmıştım. Ama sonra ne oldu bilmem, folklor ekibinden beni çıkardılar. İşe yaramamıştım. Beni hep işe yaramaz bulurlardı. Anam, babam, öğretmenlerim... Yapmamı istedikleri işleri aptalca bulduğumu söylemiş olabilirim. Bu yüzden işe yaramadığımı düşünmüş olabilirler. Ne de olsa aileler ve öğretmenler aynı sapkınlığa hizmet eden sapıklardır.

Bu sabah işyerimde yapacak hiçbir şey bulamadım. Nedense gözüm dalıp durdu. Ne düşündüğümü hatırlamıyorum. Göz dalması neye işarettir acaba? Bazıları "misafir geleceğine" der. Ne saçma. Ama doğru bildiler. Bugün "en iyi arkadaşlarımdan" biri evime gele-

cek. Kendimi hiçbir zaman "en iyi arkadaşlarımın" en iyi arkadaşı gibi hissetmedim. Bugün beni ziyaret edecek arkadaşım beni sevdiğini söylüyor. Kendini bana yakın hissettiğini durmadan tekrarlıyor. Bu sebeple en ağza alınmayacak sırlarını bana anlatıyor. Ben de ona birkaç hikâyemi anlattım. Sadece yabancı hissettiğim birine utanılacak birkaç sırrımdan bahsetmek istemiştim. Ona bu sırları anlattığımda gözleri parlamıştı. Onu çok önemsediğimi düşünmüş olmalı. Oysa gerçek öyle değil. Gerçek şu ki, kendim de dahil hiç kimseyi ve hiçbir sırrı önemsemiyorum.

Bugün telefonda ona istemeden "Evet, gel," dedim. Sonra ağzımdan çıkan "pozitif" kelimeye sinir oldum. Ona gel dediğim için pişmanlık duydum. Yalnız kalmak istiyordum oysa. Kafamı dinlememem gerekiyordu. Bu hafta yorucu bir haftaydı benim için. Salondaki koltuğa oturup tavandaki izlere dalmak istiyordum. Kendime yine kazık attım. Hep böyle oluyor. Yalnız kalmak istediğimde "en iyi arkadaşlarımdan biri" çıkageliyor ve ben onlara bir korkak gibi "hayır" diyemiyorum. Nedense insanlar birdenbire en iyi arkadaşın olduğunu ilan ediyorlar. Evine sık sık, hem de çoğu zaman izin almadan girip çıkmaya başlıyorlar. Durduk yere en utanç verici ve gizlenmesi gereken konulardan bahsediyorlar. Durmadan dert yanıyorlar. O emici delikleriyle düşünmeden konuşuyorlar. Naz çekmeni bekliyorlar.

Akşam aç gelebilirmiş. Annesi olduğumu düşünüyor herhalde. Hiçbir hazırlık yapmayacak olmama rağmen "Sen merak etme hallederiz," dedim. Böyle densizlere

böyle umut dolu cümleler kurmak gerek. Eve gelecek, hiçbir şey hazırlamadığımı, hatta dolabın bomboş olduğunu görecek ve aç aç oturacak. Ne büyük bir zevk, anlatamam. Tek yapacağım şey, önüne bir içecek koymasını sağlamak olacak, o kadar. Yani ona sadece "Dolaptan içecek bir şeyler al," diyeceğim. Sümük gibi dolaba yapışmasını izleyeceğim.

Beni aptal sanıyor ama en kısa zamanda yatacağı heriflerden birini evime sokmaya çalışacağını biliyorum. Yaptığı bütün şirinliklerin sebebi bu. Daha önce de denemişti. Hepsini içten gülümsemelerle geçiştiriyorum. Ona yine umut verip tam evime bir herif atmaya kalkışacağı sırada hastalandığımı ya da hiç sevmediğim bir akrabamın beni ziyarete geldiğini söyleyeceğim. Yan dairede oturan bunağı da bahane edebilirim. Şimdilik onun üzerinden nasıl bir bahane bulurum bilmiyorum ama kötü bir malzeme değil. Mutlaka bir gün işime yarayacaktır. Allah'ın cezası köpek. Ne çene var onda. Yine hatırlattı kendini bana. Adam düşüncelerime yapışıp duran bir kenger sakızı gibi. Dünyanın en alakasız konularını bile düşünsem bir fırsatını bulup zihnime sütünü salıyor.

Arada baş ağrısından şikâyet ettiğini duyuyorum. O kadar bağırmadan sonra sadece başının ağrıması bir mucize. Çünkü benim bile, yan dairede oturduğum halde, başım ağrıyor.

Neyse, canım sıkıldı şimdi. Bunakla ilgili bir bahane bulup "en iyi arkadaşımı" başımdan defetsem iyi olur-

du. Hay Allah kahretsin. Nasıl ona gel diyebildim? Onun o canlı, keyifli suratını görmek, anlattıklarını dinlemek zorunda kalmak istemiyorum. Hep hayat dolu, hep telaşlı. Şikâyetçi, patavatsız... Cinsel yaşamındaki gevşeklik ve düşkünlük izlerini silmeye çalışan bir kevaşeden farksız. Sıkılıyorum ondan. Bütün insanlardan sıkılıyorum. Onu hiç tanımamış olmayı yeğlerdim doğrusu.

Onunla yıllar önce bir belediye otobüsünde tanıştım. Otobüs tıklım tıklım doluydu. Ayakta kalmıştım. Karşısında dikildiğim tombul kadının bir an önce kalkmasını diliyordum. Elimde ağır bir sırt çantası vardı ve çok yorgundum. Bacaklarım ağrıyordu. Ayakta duracak halim yoktu.

Otobüs durağın birinde sert bir frenle durdu ve benimle bereber bütün yolcular sarsılarak üst üste bindi. Bu arada ben olduğum yerden iki koltuk ileri savrulmuştum. Tam o sırada savrulduğum koltuktaki adam sonraki durakta inmek için hazırlanmaya başladı. Bu duruma çok sevinmiştim doğrusu. Bütün dikkatimle adamı izliyordum. En küçük fırsatı bile kaçırmamam lazımdı. Onun yerine ben oturmalıydım. Herkesin gözü birkaç saniye içinde kalkacak olan adamın koltuğundaydı. Ama koltuğa en yakın kişi olarak en şanslı yolcu bendim. Adam nihayet ayrılırken onun yerine yerleşmek için tüm hazırlıklarımı tamamlamıştım. Tam yerleşeyim derken genç bir kadının kaşla göz arasında çoktan koltuğa yerleşmiş olduğunu fark ettim. Dünyadaki bütün cinlerin tepeme üşüştüğü an işte o andı. Sinirden çatlayabilir-

dim. Kendimi tuzağa düşürülmüş, dalga geçilmiş bir şapşal gibi hissettim. Otobüsteki bütün yolcular bana bakıyordu sanki. Düştüğüm duruma içten içe gülüyorlardı. Sinirden gözlerim doldu. Dilimi koparacak gibi ısırdım. Yerime oturan kadına kalbini söküp alacakmışım gibi bakmaya başladım. Onu bir kaşık suda boğabilirdim. Durumdan memnun, rahatlamış suratına tokatı basmak istiyordum. Yüzümü hırsla yana çevirdim. Bir süre sonra durumu unutup başka şeylere daldım. Aradan neredeyse on, on beş dakika geçmişti ki birinin elime dokunmasıyla kendime geldim. Elime sıkı sıkı yapışmış olan kadın az önce yerimi benden kapan kadındı. Rahatsız olduğumu belli ederek elimi kadının terli, yumuk yumuk ellerinden çektim. Şaşkınlıkla gözlerinin içine baktım. Suratındaki rahatlamış, pişkin ifadeyle istersem çantamı bacaklarının üstüne alabileceğini söyledi. Çok yorgun görünüyormuşum, çantamı tutması için ona verirsem en azından biraz rahatlarmışım. Bunu söylerken bana bakıp sırıtıyordu. Onu hiç de nazik olmayan bir ses tonuyla tersledim. Yüzümü tekrar eski yerine çevirdim, öfkeyle camdan dışarı baktım. Fakat tepkim ona yeterli gelmemişti. Benimle konuşmak istediğini açıkça hisssediyordum. Hislerimde yanılmadığımı bana ispatlarcasına adını söyleyerek tokalaşmak için tekrar elini uzattı. Adı Serpil'di ve hayatımda gördüğüm en şapşal surata sahipti. Suratıma bakarak sebepsiz yere gülümsüyordu.

Elimi ona uzatmak zorunda kaldım. Elimi sıktı. Elindeki ter vücuduma korkunç bir günah gibi yayıldı. Gözlerimin içine adımı söylememi bekleyerek dik dik

baktı. Başka çarem olmadığını anlayınca adımı söyleyip, onunla konuşmaya isteksiz olduğumu hissettirecek şekilde elimi elinden hemen kurtardım. İneceğim durağa ne kadar kaldığını kontrol etmek için dışarı baktığımı görünce maksadımı anlayarak hangi durakta ineceğimi sordu bana. Hisleri kuvvetli bir fareden farkı yoktu. İneceğim durağın ismini söyler söylemez heyecanla lafımı kesti ve benimle aynı yerde ineceğini bana müjde verircesine söyledi. İşte Serpil'in hayatıma zorla girip bir daha çıkmayacağının kanıtı olan anlar böylelikle başlamış oldu. Otobüsten indiğimde peşime düştü. Onu başımdan savmak için aceleyle yanından uzaklaşmaya çalışsam da arkamdan canhıraş koşturarak geldiğini anlamam uzun sürmedi. Evimin olduğu sokağa girdiğimde çığlık çığlığa bağırarak aynı sokakta yaşıyor oluşumuza sevindiğini tüm dünyaya duyurdu. Bense bu duruma hiç sevinmemiştim tabii ki. Böyle tipleri oldum olası sevmezdim. Suratım asıldı. Onun yanından bir an önce ayrılmak istiyordum. Evime gidip bacaklarımı uzatmak, hatta mümkünse uyumak derdindeydim. Fakat hiçbir şey benim isteğim doğrultusunda cereyan etmedi. Serpil o dakikalardan itibaren benim kendisinin en yakın arkadaşı olduğumu ilan etti. Evimin yerini öğrendi. Neredeyse her gün çat kapı bana geldi. Ona ara sıra habersiz gelişlerinden rahatsız olduğumu söylesem de ne beni, ne kendisini, ne de dünyada olup biteni dinledi. O hiçbir zaman kendi isteklerini dinleyen bir hayvandan öteye gidemedi. Evime o kadar sık geliyordu ki onun yüzünden çok sevdiğim sokağımdan ve evimden taşınmak zorunda kaldım. Ondan çok uzak bir semtte ev bul-

dum. Onun yüzünden bu boktan evde sürekli bağıran bir adamın komşusu olarak yaşıyorum. Bu uzaklık onun ziyaretlerini biraz olsun azaltsa da zorlu koşullar Serpil'i durdurmaya yetmedi. Mutlaka çok önemli bir konu bulup, kalbi yerinden sökülürcesine anlatmak için evime gelmeye devam etti.

Serpil bir boşluktur. Enerjinizi bir çırpıda yutan bir kara delik gibidir. Hiç susmayan bir cırcır böceğidir o. Şekere asla doymayan tembel bir karıncadan ötesi değildir. O tarhana çorbasının içinde belli olmayan bir kıldır. Bir kahvaltı tabağında bayatlamış peynir, değiştirilmemiş ped, genze yapışmış balgamdır. Ona tahammül etmek derin bir sabır gerektirir. Onu anlamak ise imkânsızdan daha imkânsızdır. Atom parçalanmış, nükleerin sınırları zorlanmış ve uzayın sırlarının bir kısmı çözülmüş olabilir ama Serpil'i anlamaya hiçbir kuvvet yetmez. Tanrının kendisi bile yarattığı şey karşısında şaşkınlık ve pişmanlık içerisindedir. Onun dünyaya geliş ânı insanlığın tanrıyı ve dünyayı sorgulamaktan vazgeçtiği andır. Felsefenin bittiği, matematiğin yetersiz kaldığı, fizik kurallarının tepetaklak olduğu noktadır Serpil. O bir masalda kötü cadıya hizmet eden adsız hizmetkârdır. O katilin kim olduğunu bildiği halde sonsuza kadar susan bir tanıktır.

Bir sülük bile onun tenezzül ettiği şeylere burun kıvırabilme asaletine sahiptir. O taşaklarını kaşımayı beceremediği için kemiklerini kırmış bir attan bile daha saçmadır. Bir çocuğun barsaklarına yapışmış parazitten daha zarar vericidir.

O bir ilkti, o her şeyin sonuydu. Yeryüzünde arkadaşlık edeceği kimse kalmamış gibi dönüp dolaşıp beni bulmuştu.

Onu ilk gördüğüm andan itibaren ben de uyandırdığı düşünceler bunlardı. Aradan onca zaman geçmesine rağmen onun hakkında hâlâ aynı şeyleri düşünüyorum. Çünkü Serpil her şeyi değiştirir ama kendisini değiştirmeyi sevmez. Konuşurken onu durdurabilene aşkolsun. Entipüften şeyler hakkında günlerce konuşabilir. Onu dinlerken susması için ağzının orta yerine vurasınız gelir. Bir pazar alışverişini anlatmak için saatlerini harcar. Satılan her şeyin fiyatını bilir ve neyin nereden alınması gerektiğini sadece söylemekle kalmaz bu konuda ısrarcı da olur. "Canım, sana bahsettiğim hırkayı bu mağazan alman lazım. Hemen! Hadi kırma beni."

Hayatında uzun zamandır beraber olduğu bir adam var Serpil'in. Bu adamla son birkaç yıldır birlikte yaşıyor. Onu sevdiğini, onsuz yaşayamayacağını söylese de onu durmadan usanmadan aldatıyor. Adam da onu aynı sıklıkta aldatmaktan geri durmuyor. Bir gün evlenecekleri umudu içerisinde oldukları için, bu aldatma olayları ayyuka çıktığında birkaç günlük ayrılık ve kavga seansları yaşıyor, sonra tekrar bir araya geliyorlar. Birbirlerine bir daha asla yalan söylemeyecekleri ve asla birbirlerini aldatmayacaklarına dair yeminler ediyorlar, fakat kısa süre içinde bu anlaşma ikisinden birinin iş üstünde yakalanması sonucu bozuluyor. Adam bir hukuk bürosunda çalışıyor. Tam olarak ne

iş yaptığını anlayamasam da Serpil işinin iyi olduğunu söylüyor. Büronun çeviri işlerine de o baktığı için yoğun olduğunu durmadan tekrar ediyor. Bu yüzden adamla sadece bir kez karşılaşabildim. İri yarı, içine kapanık ve hayattan, daha doğrusu Serpil'den bezmiş bir adamdı. Ölü balık gözleriyle bana uzun uzun bakmıştı. O kadar anlamsız bir bakışla yüzüme dalmıştı ki en sonunda bana neden öyle baktığını sormak zorunda bıraktı beni. Bana verdiği cevap ise çok daha garipti: "Sana bakmıyorum, gölgene bakıyorum."

Sepil'in ailesinin büyük bir kısmı Aydın'ın bir kasabasında yaşamlarını sürdürüyor. Onlar için Serpil'den uzakta olmak bile başlı başına bir yaşama sebebi gibi görünüyor. Çünkü Serpil çenesiyle dam çökertir, insanın evini başına yıkar, ocağına incir ağacı diker. "Kork nisanın beşinden öküzü ayırır eşinden" cinsinden bir olaydır Serpil. Bu yüzden akrabaları onunla görüşmez, arayıp sormazlar. Babası annesini terk ettiği ve annesi o doğduktan bir süre sonra intihar ettiği için babasının kim olduğu da muammadır. Bir ara babası sandığı bir adamın peşine düşmüştü ama onu da birkaç görüşmeden sonra bıktırdığı için adam onun evladı olup olmama ihtimalini bile bir kenara atarak reddetti.

Bütün bu olayların en küçük ayrıntısını dahi gelip bana anlatabildiği için onun en yakın arkadaşı olduğumu ilan ettiği gün, aynı zamanda benim hayatımda yeni bir sayfanın, hem de kapkara bir sayfanın açılmış olduğu gündü. Bu Serpil'den ölmeden kurtulamayacağım anlamına geliyordu. Hatta öte dünya hakkında bildikleri-

mizin ne kadar az olduğunu düşünürsek, kimbilir belki de ölmek bile çare olmayacaktı ondan kurtulmama.

Her Allah'ın günü bana bir sürü sıkıcı şey anlattığını hatırlıyorum. Uzun zaman geçti üstünden. İnsanları çekiştirmek ve küçük şeylerden olay çıkarmak onun uzmanlık alanı. Bir tarla faresinin toprağı eşelemesi gibi her konuyu didik didik ederek anlamaya çalışır ama bırakın anlamayı onca konu onun belleğinde küçücük bir iz bile bırakmaz. Tanımadığınız insanları anlatmak ise asıl uzmanlık alanıdır. "Sen tanımazsın ama Ahmet bey çok tatlı bir adamdır! Ayrıca yatakta iyi olduğunu duymuştum. Evliymiş ama bana ne."

Çoğu zaman, anlattığı insanların Serpil'in hayalinde canlandırdığı karakterler mi ,yoksa gerçek mi olduğunu anlayamazsınız. Herkesi ve her şeyi bitmez tükenmez bir enerjiyle konuşur. Sevgilisini nasıl aldattığını, yattığı adamları, kavga ettiği otobüs şoförünü, onu kıskanan iş arkadaşlarını, ölmemiş olsa onu çok sevecek olan annesini, yan komşusunu, alt komşusunu, üst komşusunu, marketteki kızı, halasının ikinci kocasını ve "enişteciğiiiim" diye gevrekçe bahsettiği bu adamın görkemli penisini, kuzenlerini, kuzenlerinin sevgililerini, yıllar önce banka kuyruğunda tanıştığı kadının görümcesini ve bilmem kimin çocuklarını... Sanki bütün bunlar beni ilgilendiriyormuş gibi. Çıkmaza girdiği konularda ona fikir vermemi ister. En sinir bozucu olan da budur zaten. Benimle alakası olmayan, hatta hiç görmediğim insanlar hakkında ileri geri konuşmamı bekler benden. Ben de uzaktan yakından alakam olmayan bu insanlar

ve olaylar hakkında konuşmaya başlarım. Konuştukça kendimden tiksinirim ve Serpil'in gırtlağını sıkarak onu öldürmekten başka şey düşünemem.

Serpil beni kişiliksizleştirdi. Onun karşısında adeta bir zavallıya dönüştüm. Anlattığı onca saçmalığı dinlediğim için kendimi hep aptal gibi hissettim. Kendimi böyle görmekten tiksindiğim halde onunla arkadaşlığımı sürdürüyorum. Ne yaparsam yapayım onu kendimden uzaklaştırmaya gücüm yetmiyor çünkü. Defalarca onu görmek istemediğimi söylediğim halde Serpil en içten haliyle "dostluklarda böyle krizler olabileceğini" söyleyerek zorla kapımda bitmeye devam etti. En sonunda onunla mücadele etmeyi bıraktım. Her şeyi onun istediği gibi yapmaya karar verdim. Bu karar beni sinikleştirdi. Kendime yabancılaştırdı. Kendimi yalnızlık hissinden kurtaramadım. Bana gelmek istediği zamanlarda ona asla hayır diyemedim. Onunla birlikte diğer arkadaşlarıma karşı da aynı karaktere büründüm. Onları da kıramamaya, isteklerine hayır diyememeye başladım. Sonuç olarak, istemediği halde etrafındaki insanlara tahammül etmek zorunda olan birine dönüştüm. Allah'ın cezası Serpil beni bir hiçe çevirdi. O bir felaket gibidir. Şiddetli bir deprem, bir yangın... Önüne çıkan her şeyi yutan bir hortumdur o. Kör bir kuyudan, bir kanalizasyon borusundan farksızdır işte. Buğday tarlalarını birkaç dakika içinde yok eden çekirge sürüleri bile onun bana verdiği zararın yanında devede kulak kalır.

Arkadaşım için bulunabilecek en uygun isim Serpil bence. Bunun dışında hiçbir isim ona yakışmazdı her-

halde. Serpil'in her zaman tam ona göre bir isim olduğunu düşünmüşümdür. Patlıcanı çiğ çiğ yiyen birini görmüş gibi şaşkın bakan gözlere, katatonikler gibi durmadan öne doğru uzattığı çirkin dudaklara ve şapşal bir surata yakışabilecek tek isimdir Serpil.

Cezalandırılmayacağımı bilsem onu öldürürdüm. Evime geldiği bir gün onu gırtlaklardım. Hayatımdan tamamen kazırdım onu.

29

*

Dün gece kötü bir rüya gördüğümü sandım. Sonra ayrıntılarını hatırlayınca çok da kötü olmadığını anladım. Büyük bir havuzda yüzüyordum. Neredeyse bir baraj gölü kadar büyüktü. Havuzun etrafında serseriler vardı. Havuzun suyu o kadar bulanık ve koyuydu ki bu beni ilk anda rahatsız etti, sonra buna rağmen o havuzda ne kadar keyifle yüzdüğümü fark edip rahatladım. Saçma sapan bir yerdi. Havuzun arka tarafı bir inşaat alanıydı. İşçiler, çimento yığınları ve dozerler, hepsi müthiş bir uyum içinde yan yana duruyordu. Kasvet ve karanlık, havuzun kenarına oturmuş ve ayaklarını sarkıtmış olan serserileri sarıp sarmalıyordu. Ben rüya boyunca havuzdan hiç çıkmadım sanırım. O kadar pisliğin ve bulanıklığın arasında nasıl öylesine hafif ve mutlu hissedebildiğimi Allah bilir. Çok eğleniyordum. Serserilerin ayaklarının ucuna kadar yüzüyordum. Onlar kendi aralarında sohbet ediyorlardı ve ben onları dinliyordum. Umurlarında değildim, onlar da benim umurumda değildi. Çok mutlu olduğumu hissettiğim bir rüya

olmasına rağmen yine de sabah uyandığımda kendimi dövülmüş, hor görülmüş, aşağılanmış hissettim. Garipti. Her şeye lanet ederek uyandım.

Geceleri uyumakta güçlük çekiyorum. İşten yorgun ve bitkin döndüğüm halde nasıl oluyor da uykuya dalamıyorum, anlayamıyorum. Keşke gece çalışabileceğim bir işim olsaydı. Gece bekçiliğini örnek vermek isterdim ama bu örnekle biraz aşırıya kaçmış olurum. Bana daha uygun bir iş... Hımmm? Bir derginin gece vardiyası olabilir mesela. Masa başında sabaha kadar oturmak bana iyi gelirdi. Yüklü bir maaş ve o maaşı harcamak için hiç vaktimin olmaması ne güzel olurdu. Tam da benim gibi birine uygun bir hayat. İyi olan hiçbir şeyi hak etmeyen bana en uygun hayat bu.

Aslında umurumda bile değil bütün bunlar. İş, güç, hiçbir şey umurumda değil. Hemen eve gidip, koltuğa uzanıp ayaklarımı duvara dayamak istiyorum. Güneş yükselmiş, pencerelerden içeri sızıyor. Yalnızlığımdan ve sessizlikten memnunum. Sokaktan gelen cıvıltılı sesleri dinliyorum. Her şey ne kadar da düzenli, iç açıcı... Evimi düşünüyorum. Temiz duvarlar, mis gibi kokan çarşaflar, yastıklar huzur veriyor bana. Bir de şu bunak olmasa. O yüksek sesle anılarını anlatmaya başlayana kadar her şey yolunda. Allah'ın manyağı o kadar bağırıyor ki, bembeyaz bir duvara bir avuç çamur atılmış gibi mahvediyor her şeyi. Bütün huzurumu kaçırıyor. Ağzıma gelen bütün küfürleri sıralıyorum. Ona "pis tuvalet bekçisi" dedim birkaç kez. Geçenlerde yönetici bana onun tuvalet bekçisi olduğunu söylemişti.

Meydanda pislik içindeki tuvaletin kapısında bekliyormuş. Zaten başka bir şey de yakışmazdı o kokmuş ihtiyara. Yıllardır tuvalet bekçiliği yapıyormuş. Sanırım işi yöneticinin eski karısı vermiş ona. Acımış olmalı. Yoksa kim onu bir işin başına koymaya cesaret eder ki. Sadece pis olsa iyi, tembel bir herif ayrıca. Uzun zamandır evden dışarı çıkmadığına göre işine de gerekli önemi gösteremez elbette. Belki de işten atılmıştır da haberi yoktur. Ya da işten atıldığı için evden dışarı çıkmıyordur. Keşke yöneticiye daha çok ayrıntı sorsaydım. Benimle konuşmaya hevesli görünüyordu. O da garip adam doğrusu. En iyisi onu tekrar gördüğümde bunakla ilgili bildiklerini iyice öğrenmek. Kimbilir neler anlatacak. Bu tür adamlar konuşmaya, dedikodu yapmaya çok heveslidirler. Yeter ki tatlı bir ses tonuyla konuya gir. Hemen herkesi çekiştirmeye başlarlar. Kendileriyle ilgili de çok şey anlatabilirler ayrıca. Gerçi onu da merak etmiyor değilim. Komik, gereksiz bir adam o. Öyle kişilerin ilginç sırları olur. Ruhsuz, sıradan görüntülerinin altında cinayetler, seks skandalları, aldatmalar yatar. Bu yüzden yönetici ilgimi çekiyor. Garip bir şekilde onu sevimli ve sıcak buluyorum. Zaten eritilmiş şekerlemeler gibi kokuyor.

Yine de şanssız bir insan olduğumu düşünüyorum. Taşına taşına bu manyağın yan dairesine taşındım. Üst daireler boş olsaydı keşke. Ya da bu herifin burada pislik içinde yaşadığını birileri bana söylemiş olsaydı. O zaman hiçbir kuvvet beni buraya sokamazdı. Gerçekten dayanılmaz bir şey bu. Aklımı ele geçiriyor. Ondan başka bir şey düşünemez oldum.

Onun yüzünden öyle kötü bir ruh haline büründüm ki kendimi tanıyamıyorum. Dayanma gücümün kalmadığını hissediyorum. Hayata karşı son bir kez daha şansımı deneme ihtiyacı duyuyorum, beni yok ediyor. Bu yüzden başkalarından yardım istediğim oluyor. Benim için hiçbir değeri olmayan insanlardan özellikle. Mesela Serpil'den. Kendisinden başka hiç kimseyi dinlemeyen Serpil'den! Sırf bu yüzden kendime acıyorum. Bazen diğer arkadaşlarıma da bu konuyla ilgili fikir danıştığım oluyor. Sıraladıkları saçma sapan şeyleri dinliyorum. Bazıları bunağa acıyor ve onun bir yaşlılar yurduna yerleştirilmesi gerektiğini söylüyorlar. Bazıları da bir tımarhaneye. "Nereye gidecekse gitsin, yeter ki benden uzak dursun," diyorum ben de.

İçimden, onun gitmesi için, durmadan dua ediyorum. Tanrı'ya yalvarıyorum. Kendimden kurtulabilmek için de yalvardığım oluyor ona. Yalvarmak beni rahatlatıyor. Ağlayarak, hıçkırarak, bir dindar gibi. Benim gibilerin de yalvarmaya hakkı vardır. Tamamen inançsız da sayılmam hem. Çoğu zaman inanırım her şeye. Bir gün mutlu olabileceğime inanırım mesela. Her şeyin istediğim gibi olacağına inanırım. Genç yaşta ölebileceğime inanırım. Beni terk edenlerin bana geri döneceğine inanırım. Terk edilmek kötü bir şey. İnsanı ağırlaştırıyor. Uzun zamandır böyleyim, ağırlaşmış bir hastayım. Durumum ciddi. Terk edilmek beni küçülttü. Artık iyi bir hayatım olmayacak. Elle tutulur bir şeyim yok. Çürümüş bir domates gibi bir manavın tezgâhında duruyorum. Diğer taze domateslerin arasına saklanıyorum. Tek umudum kendimle beraber diğerlerini de çürütebilmek.

Terk edildiğimi hatırlamak istememiştim aslında. O Allah'ın cezası da şu bunak gibi durup dururken birden aklıma giriveriyor. Nemi seven mantarlar gibi. Zihnimde bitiveriyorlar birden. Onu eskisi kadar sık hatırlamıyorum gerçi. Eskiden onu düşünmek beni uyutmazdı. Asla uyuyamazdım. Kafamda düşünceler dolanır dururdu. Bitmeyen ve hep tekrar eden düşünceler. Hüzünlü yüzü gelirdi aklıma. Masum bir yüzü vardı, evet. İnsan hemen yelkenleri suya indirirdi o yüzün karşısında. Harika kokular yayarak böcekleri uyuşturan etobur çiçekler gibi gevşememi beklerdi. Sonra esir ederdi, ruhuma işkence etmeye hazırlanırdı. Gözleri... Sanki beni sevmeyen o değil de, onu sevmeyen benmişim gibi bakardı bana. Herkese kendini suçlu hissettiren gözlerine bakmak bir çileydi. Ona haksızlık etmişim gibi pişmanlıkla sarılmak isterdim. "Canım canım" demek isterdim art arda. Onsuz olduğumda yüzü aklımdan çıkmak bilmezdi. Durmadan incelen ve bakanı suçlu hissettiren yüzü insanın aklına kazınır, tül gibi dalgalanır. Yüzünü avuçlarımın arasına alıp sıkmak istiyordum. Belki beni rahat bırakır diye. Böylece uykuya dalabileceğimi düşünüyordum. Yüzü aklımdan çıkıp ellerimde kalmalıydı.

Onu özlüyorum. Kötü bir ilişki de olsa, o vakitler yalnız değildim en azından. Şimdi olduğu gibi, böyle tek başıma zaman öldürmeye çalışmıyordum. Beni sevmese de yaşayan bir şeyin içindeydim. İnsanlara bir şekilde tahammül edebiliyordum. Özellikle kendime. Şimdi her şey bomboş. Sevdiğim hiçbir şey yok, yapmak istediğim hiçbir şey yok. Şimdi bu ev, bu apart-

man, sokak; her şey, beni boğuyor. O zamanlar daha iyi para kazanabiliyordum tabii. İşler yolundaydı. İyi bir mahallede oturuyordum. Apartmanın güvenlik görevlisi bana kimin geldiğini söylüyordu. Şimdi çağının gerisinde kalmış insanlarla beraber bu mahalledeyim. Onlarla ve bütün dünyayla birlikte bu sinek yuvasına sıkışıyorum sanki.

30

*

Son iki gündür işe gitmiyorum. İşyerindekilere biraz yorgun hissettiğimi ve raporları evde hazırlayacağımı söyledim. Belirlediğimiz yönetmenlerle daha sonra da görüşebilirim. Hafta başı bu işi halletmek için çok iyi bir zaman.

Kurul tarafından seçilen yönetmenlerin pek parlak olduğunu söyleyemem. Her iki yönetmen de yeteneksiz. Kamera hareketlerinin çiğliğinden mi bahsetsem, yoksa filmlerin diyaloglarının adi bir şiir kitabından fırlamış gibi rezil oluşundan mı? Bu insanlar hiç mi sokaklara çıkmaz, gerçek hayatlar yaşamazlar? Sinema anlayışı "açı, karşı açı" girdabından kurtulamamış malaklar sürüsü hepsi. Yakın planların tarih olduğu bir zamanda hâlâ yakın plan çekimler yapmak da neyin nesi oluyor? Kamerayı oyuncunun ağzına dayamak oyuncunun tembelleşmesine sebep olmasının yanında seyirciyi de pornografik bir haz almanın

dışına çıkaramıyor. Keşke yakın planlarda bir yaratıcılık olsa da onca saçmalığı bir kenara atabilsek. O da yok. Ne bir üslup görebilirsin bu filmlerde, ne de bir incelik. Utanmadan kullandıkları afili aletlere ne demeli? *Steadycam*ler, *jimmy jib*ler... Müzik klibi çekiyorlar sanki. Pembe dizilere benzeyen yüzlerce film var ortalıkta. Klişe laflar, kötü sahneler... Işıklar reklam ışığı gibi, reji rezalet, dil yok, derinlik yok. Ruhlarının kabalığı, yaptıkları filmlere görgüsüzce yansıyor. Ruhunu satmış bir avuç insan bunlar. İşin kötü tarafı, lobicilikte güneş sistemini bile geride bırakacak kadar ileri gitmiş olmaları. Beni bu dandik yönetmenleri ciddiye almam için zorluyorlar. Bir tane aklı başında insan yok içlerinde. Doğru dürüst senaryo yazamazlar. İşin içinde sağlam bir senaryo yoksa ne cesaretle film çekmeye kalkışıyorlar, gerçekten anlayabilmiş değilim. Senaryo, biraz olsun, elle tutulur bir halde olsa, bu sefer de tembellikleri işi yokuşa sürüyor. Üzerinde durulması gereken, zaman isteyen senaryolar ne de olsa bir şeye benziyor diye yine üstünkörü çekilmeye çalışılıyor. Yönetmenlerin neyi neden çektiği belli değil. Laf olsun torba dolsun, bunlarınki. Hepsinden tiksiniyorum. O kötü filmleri izlerken gerçekten midem bulanıyor. Kötü oyunculuklar, sahte karakterler... Allah'ın cezaları! Hiçbir şeyi hakkıyla yapamaz bunlar. Tek bildikleri övgü almak. En kısa zamanda bu berbat işten ayrılacağım. Hiçbirinin suratını görmek istemiyorum. İşten ayrılırken bir bahane bile sunmayacağım onlara. Tiksinç yapımcıları, yönetmenleri, aşağılık oyuncuları ve beş para etmez filmleriyle sonsuza kadar baş başa kalsınlar.

Önümde altı aylık bir program var. Bir yıla tamamlar tamamlamaz her şeyi geride bırakıp gideceğim. Aptallık, en az tahammül edebildiğim şey. Yaptığım işte aptallığa hiçbir şekilde güleryüz gösteremiyorum.

Evde çalışmak iyi bir fikir miydi, düşünmeye başladım. Yan dairemde oturan manyak bunak hep bağırıyor. Bu herif böyle bağırırken nasıl dinlenebilirim ve dosya hazırlayabilirim ki? Gece boyunca beni uyutmadığı yetmemiş gibi sabah da aynı şekilde bağırmaya devam etti. Dayanamıyorum artık. Hele dairesinden bütün apartmana ve mahalleye yayılan berbat kokuya hiç tahammülüm kalmadı. Apartman yöneticisine en kısa zamanda bir toplantı yapması için baskı yapacağım. Ona katlanmak istemiyorum artık.

Geçenlerde yürüyüşe çıktığımda onu meydandaki tuvaletin önünde kendi kendine konuşurken buldum. Pislikten iyice sararmış paltosunun içine gömülmüş, bir şeyler mırıldanıyordu. İhtiyarı ilk kez böyle kısık sesle konuşurken gördüm ve çok sinirlendim. Demek onca saçmalığı art arda sıralarken sessiz konuşabiliyormuş. Ama nedense evin içinde avazı çıktığı kadar bağırıyor. Onu pısmış halde söylenirken bulduğumda, kendimi suratına bir yumruk indirmemek için zor tuttum. Çelimsiz bacaklarıyla sanki bir yere gitmek istiyor ama karşısındaki biri ona izin vermiyormuş gibi sıkıntıyla ileri geri hareket ediyordu. Aslında bazen acımıyor da değilim ona. Zavallının tuvalet bekçiliği yapmak zorundayken kafadan sıyrık olması büyük şanssızlık. Çünkü artık çoğu zaman evden çıkamıyor.

Karşı apartmanda oturan emekli albayın karısı, bana bir gün, ihtiyarın evinin içini tesadüfi bir şekilde gördüğünü anlatmıştı. Evinde adım atılacak yer yokmuş. Öylece çöplerin arasına sıkışmış bir şekilde salonda oturuyormuş. Sadece yatak odasına ve banyoya giden, çöplerin arasında patika benzeri bir yol oluşmuş zaman içinde. Komşu kadın eve bir bahaneyle girmiş. İhtiyar önce kapıyı açmamak için direnmiş ama sonra kadının uydurduğu kuvvetli yalana karşılık vermeden edememiş ve onu sadece birkaç dakikalığına içeri almış. Kadın oradaki yığınlarca çöpün arasından kendisini zar zor dışarı atmış. Kadına şaşırmamak elde değil. Kocası şu sıralar çok ciddi birkaç davadan yargılanırken, hapse atılması an meselesiyken dedikodu yapmaya nasıl bu kadar hevesli olur, anlamış değilim. Aslında kocasının son durumunu sormak istiyordum ama sonra vazgeçtim. Bana ne, beni çok da ilgilendirmiyor. Bunağın bir akrabası veya eşi dostu olsa ona haber verilirdi. En iyisi başka bir çözüm bulmak. Bu da benim işim değil elbette. Apartman yöneticisi bu işle uğraşsın. Başka işi ne ki zaten. Göt büyütmek yerine böyle işler yapabilir.

Hava bugün bunca şeye rağmen bunaltıcı. Parmağımı kıpırdatmaya mecalim kalmadı. Zaten dün gece hiç uyuyamadım. Gecenin büyük kısmını ihtiyarın sesini kesmek için duvarı yumruklamakla geçirdiğimi düşünecek olursak tembellik etmeye az da olsa hakkım var sanıyorum.

İhtiyar bütün gece susmak nedir bilmedi. Bir manyak gibi bağıra çağıra anılarını anlatıp durdu. Sabaha ka-

dar karşısında sağır birisi var ve sesini ona duyurmak istiyormuş gibi avazı çıktığı kadar bağırdı. Bir ara gerçekten delireceğimi sandım. Ağlamamak yahut gidip boğazına yapışmamak için kendimi zor tuttum. Üst komşuların ve alt katlarda oturanların kızgın kükreyişleri de aralara karıştı. Hatta bir ara komşulardan birinin gidip ihtiyarın kapısını yumruklayarak çaldığını bile işittim. Elbette bunca şey uykumu kaçırmaya yetti.

Sonuç olarak, uykusunu alamamış bir çocuk gibi huysuz ve mutsuzum bu sabah. Önümde tamamlanması gereken bir liste ve aranması gereken iki yönetmen var. Kafam kazan gibi. Listede kayda değer iki üç tane film var sadece, işin kötüsü, kurul bu üç filmden bir tanesine bile ödülü layık görmemiş. Ödül alan film iyi çekilmiş bir pembe diziden daha kötü. Oyuncular konusuna girmek bile istemiyorum. Bir iki yetenekli, kafası çalışan oyuncu da aç kalmamak uğruna berbat yönetmenlerin elinde heder oluyor. Kurulun seçtiği filmin oyuncuları için bu geçerli değil. Bu oyuncu bozuntuları tiyatro okullarından mezun olup, yeteneksizliklerine bir de tiyatronun ülkemizdeki kötü tekniklerini ekleyip başıboş danalar gibi ortalık yerde dolanıyorlar. Bu türden oyuncuların mutlaka bir tiyatro oyunu vardır. Böbürlene böbürlene oyunlarından bahsederler. İnsan içinde kendilerini övmeye doyamaz bunlar. En çok da onlara gülüyorum. Kötü yönetmenlerin elindeki filmlere abartıyla yayılırlar. Birçoğunun şöhret olabilmek için yapmayacağı şey yoktur. Midemi bulandırıyorlar. Beni kusturuyorlar!

Onları düşünmeye daha fazla devam edemeyeceğim. Hem zamanım kalmadı hem de bu berbat filmleri ve berbat oyuncuları düşünmek hayat enerjimi elimden alıyor. Bomboş, sokaklara bakarım daha iyi.

Şu bir gerçek ki, sinema ve sanat safsataları umurumda bile değil. Çoğu zaman orada burada açılan resim galerilerini yağmalamak istiyorum. Ruhlarını satmış ve bunun farkında bile olmayan zevzekler sürüsü hepsi. Açgözlü egoist aptallara kaldı meydan. O meydana da bir tuvalet yaraşırdı doğrusu. Ben de kendimi o meydandaki tuvalet bekçisine benzetiyorum işte. Önüne gelen sanat sıçıyor. Ben o boklara bakıyorum ve en iyi boku seçmeye çalışıyorum.

31

*

Dün gece biraz olsun rahat uyuyabildim. Kötü de olsa, rüya bile gördüm. Bir şeylerden kaçıyor, oradan oraya koşuyordum. Klasik, koşmaya çalışıp koşamadığın rüyalardandı ama olsun bunun benim için ne demek olduğunu kimse tahmin edemez. Bu benim kısa da olsa gerçek bir uyku çektiğimin kanıtıydı. İhtiyar uzun zamandan sonra ilk defa sessizdi. Buna rağmen bir ara zavallı bunağın kapısını benim gibi yumruklamayı iş edinmiş bir komşunun yumruk seslerini de duydum. Neyse ki kısa sürdü ve ben uykuya daldım. Bu sabah kendimi daha iyi hissetmemin sebebi bu olsa gerek. Zavallı adam aslında acınacak durumda. Onu ilk gördüğümde yıllardır yıkanmamış saçlarının, ilerleyen yaşına rağmen dökülmemiş olması beni çok şaşırtmıştı. Cilt doktorlarının "Saçlarınızı sık yıkamayın" demesinde bir keramet varmış demek ki.

Onu gördüğüm ilk ânı unutmama imkân yoktur herhalde. Bu eve daha yeni taşınmıştım. Bir hafta bile olmamıştı daha. Yerleşmeye çalışıyordum. Hâlâ eski evden alacağım eşyalar vardı. Onca işimin arasında bir de eski eve gidip geriye kalan eşyaları almakla uğraşıyordum. Apartmanın merdivenlerinden ellerimdeki kolilerle yukarı çıkarken ağır bir şeyin sürüklenmesine benzeyen bir ses duydum. Bana garip bir his bulaştırmıştı o ses. Tedirgin olmuştum. Durakladım ve sesin geldiği yöne doğru kulağımı iyice kabarttım. Birileri benden hemen sonra apartmana girmiş olmalıydı. Ses kulaklarıma o denli ağır ve ürpertici geliyordu ki istemsiz bir şekilde olduğum yerde durdum. Ses yaklaştıkça merakım iyice arttı. Çok geçmeden ihtiyarın kir pas içindeki yağlı kafası merdivenlerin başlangıcında beliriverdi. Ayak bileklerine kadar inen ve kendisine birkaç beden büyük, kokusu bütün apartmanı sarmış olan paltosuyla gerçekten de berbat haldeydi. Bedenini taş dolu bir çuval gibi sürükleyerek merdivenlerden yukarı çıkarmaya çalışıyordu. Boynu kırışıklardan iyice katlanmış ve her bir kırışıklığın içine itina ile yerleşmiş siyah kahverengi kirler mevcuttu. Uzun burnu ağzına doğru kavisleniyordu. Gözlerinden biri enfeksiyon kapmıştı, diğerine göre kızarık ve küçüktü. Sakalları tel tel gevşemiş, varla yok arası uzamıştı. Yüzünde onlarca derin kırışık vardı. Omuzları düşmüştü, göğsü içe çökmüştü. Suratına mutsuz ve hastalıklı bir ifade sabitlenmişti. Yanaklarına doğru genişleyen ağzı çok garip görünüyordu. Dudaklarının kenarlarında o kadar çok kırışık vardı ki ilk bakışta dudaklarının özenli bir terzi tarafından dikildiğini sanabilirdiniz. Ne manzaraydı ama!

Daha fenası, kocaman bir torbayı sürükleyerek taşıyordu. Sanırım torbanın içi işe yaramaz bir sürü ıvır zıvırla doluydu. Hangi akla hizmet ederek onca çöpü arkasından sürüklüyordu, bilinmez tabii. Herif, manyak gibi görünüyordu. Gerçi kısa süre sonra gerçek bir manyak olduğunu anlamam uzun sürmedi. Torbayı tutan elleri için ayrıca bir destan yazılabilirdi. Uzun, sert, yer yer kopmuş tırnaklarının arasında birikmiş kirler bile o anda oradan kilometrelerce uzağa kaçmama sebep olmaya yeterdi. Sağ elinin işaret parmağı da yoktu. Kesilmiş, koparılmış gibi duruyordu. Daha da korkuncu, iri ellerinden biriyle bir ekmek tutuyor olmasıydı. Yavaş yavaş attığı her adımda bu ekmekten bir lokma alıyor, dökülmüş dişleri, salyalı ağzıyla lokmaları çiğnemeye çalışıyordu. Gördüğüm manzara karşısında nutkum tutulmuştu. Onu bir dilenci sandığım için derhal apartmandan dışarı atmak istemiştim. Karşısına geçip "Sen de kimsin? Bu apartmana bu şekilde giremezsin," diyecek oldum ki, benim karşı dairemin kapısını cebinden çıkardığı anahtarıyla açıp içeri girdiğini gördüm. Gözlerime inanamadım doğrusu. Böyle bir adamla aynı apartmanda kalıyordum, hem de onun kapı komşusuydum. Tüm apartmanı sarmış olan tarifi güç, berbat kokuyla birlikte ben de kendi dairemin kapısını açtım. O günden bu yana bir yıl geçmiş sayılır. Ona acıdığım için şimdiye dek hiçbir şey yapmadım ama bu kadarı da fazla olmaya başladı. Son aylarda bağırarak konuşması ve evinde adım atılamayacak kadar çöp biriktirmesi beni deli ediyor artık. Onu istemiyorum. En kısa zamanda bir boşluk bulup apartman yöneticisinden bir toplantı ayarlama-

sını talep edeceğim. Birileri bu işi çözüme kavuşturmak zorunda.

Ne zamandır apartman yöneticisiyle karşılaşmaya çalışıyorum. Ayaküstü ihtiyarın durumunu konuşup bir çare bulmasını sağlamalıyım. Olacak şey değil doğrusu. Bu şekilde yaşanmaz! Bu işi halletmek de yöneticiye kalmış bir mesele. Yaşlı bunağın akrabalarıyla mı irtibata geçer, bakımevine mi yatırır, evden mi atar; artık orası onun bileceği iş. Yeter ki benden uzakta olsun. Çok isterse kendi evine de alabilir. En kısa zamanda görmeliyim yöneticiyi. Pek ortalıkta görünmüyor. Kapısını tekrar çalmak da istemiyorum. Bir kez gittim, evde yoktu. Sokakta bir yerde karşılaşırsam çok daha iyi olacak.

32

*

Apartmanı ara sıra temizlemeye gelen bir kadın vardı. Geçenlerde onunla karşılaştım. Adı Nurcan'dı galiba. Ya da onun gibi bir şey. Nurhan da olabilir. Kelimeler ağzından eşsiz bir gevşeklikle çıktığı için adının ne olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamadım. Bence ona Nurcan daha çok yakışıyor. Tam da Nurcanlara özgü geveze dudakları var. Hiç durmadan şikâyet eden minicik bir surat ve karşısındakine doymak bilmeyen bir inek gibi bakan gözler. Birçok Nurcan böyledir. Bu Nurcan'ın, da diğer Nurcanların olduğu gibi, açık zincifre rengi teni var. Boyu da yine tıpkı diğer Nurcanlar gibi güdük. Koca poposuyla ortalıkta dolanıyor.

Beni görünce gözlerinin içi güldü. Koştura koştura yanıma geldi. Nasıl olduğumu falan sordu. Göbeği şişmiş, kilo almış gibiydi. Yanakları gerilmiş, gerdanı katlanmıştı. "Neyin var?" diye sordum. Hamile olduğunu söyledi. İlk bakışta anlaşılmadığını söyledim ona. Doğurmasına az kalmış. Hamile olduğunu söyleyince

tiksindim ondan. Yanından ayrılmak istedim ama o konuşmaya hevesli görünüyordu. Nasıl olduğumu, neler yaptığımı, eve alışıp alışmadığımı sorup durdu. İşi hamile olduğu için bıraktığını, bu yüzden beni de göremediğini, özlediğini söyledi, sanki çok samimiymişiz gibi. Bebek doğup ele avuca gelene kadar da işe gelemeyeceğinden bahsetti. Bir süre işleri kaynanasına bırakacakmış. Ne de olsa apartman temizlemek öyle kolay iş değilmiş. Eğer kaynanası onun yerine gitmezse, Allah korusun, elindeki apartmanları kaybedebilirmiş. Sokaktaki bütün apartmanlar onun elindeymiş, başkasına kaptırmak istemezmiş. Bunları anlatırken gözlerinin içi hırsla parladı. Heyecanlanıyordu. Sonra ben sormadan bebeğin cinsiyetinin ne olduğunu suratını buruşturarak söyedi. "Bu da erkek," dedi. "Kız istiyordum ama üçüncü erkek geliyor. Kız olsa yaşlılığımıza garanti olurdu. Erkek evlat nankör olur," dedi. Dayısı rahmetlinin de beş oğlu varmış. Hiç kız çocuğu olmamış. Sonra yaşlanıp elden ayaktan düştüğünde oğlanların hiçbiri dönüp de yüzüne bakmamış. Fukara dayısı tek başına evinde ölü bulunmuş. "Sen baksaydın ya," dedim ben de. Alınır gibi "Ben nasıl baksaydım abla," dedi. "Başımda öyle bir koca var ki, bırakır mı öyle?" "Demek ki..." dedim, "kız çocuğu da kurtarmıyormuş bizi." Ona söylediklerimden hiç hoşlanmadığı belliydi. Bir süre bekledi, sessiz kaldı. Yüzünü iyice buruşturarak, benden öç alırcasına "Sizin apartmana belki de hiç gelmem," dedi. "Neden?" diye sordum şaşırarak. "Söylediklerime mi alındın yoksa?" "Yok canım," dedi gevşek gevşek. Yine de alındığı belliydi. "Sizin apartmanın temizliği zor oluyor. İhtiyar hep çöp

bırakıyor merdivenlerde. Topla babam topla, bitmiyor. Bir apartmanı bir saatte bitiriyorsam sizinki üç saatte ancak bitiyor. Yönetici daha fazla para da vermiyor. O yüzden gelmeyeceğim bir daha." Sonra benden intikamının alanını iyice derinleştirerek ekledi: "Kaynanama söyleyeceğim, o da gelmesin."

Bunaktan bahsetmesi ilgimi çekmişti. Daha çok şey öğrenmek için ona daha nazik davranmaya karar verdim. Gözlerinin içine odaklanarak hamileliğin onu güzelleştirdiğini söyledim. İltifatım hoşuna gitmişti. Hemen gülümsedi. Gözlerinde karşısındakine iğne gibi batan hırs tekrar belirdi. Dudakları gevşedi. Cilvelenerek "Ne güzelliği be abla," dedi. "Sen beni eskiden görecektin. Kızken mahallede yürümeye korkardım, beni kaçıracaklar diye. Saçlarım belime kadardı. Lokum gibi beyazdım. Düğünlere beni özellikle çağırırlardı. Kimler istedi beni söylesem aklın şaşar. Hepsi de okumuş adamlar." Son söylediğine gerçekten şaşırmıştım. Okumuş adamların fetişi Nurcan karşımda ay gibi toparlak suratıyla duruyordu demek. Yanağındaki gamzesi sanki bir çocuğun parmağıyla bastırmasıyla oluşmuştu ve o sinir bozucu bir şekilde sırıtmaya devam ettikçe daha da çukurlaşıyordu.

Onun o mutlu halinden faydalanıp hemen bizim bunakla ilgili ne bildiğini sordum. "Valla çok şey bilmiyorum Enver amcayla ilgili," dedi. Bunağa "Enver amca" diyordu. "Biz bu mahallaye taşınmadan önce buradaydı o. Neredeyse yirmi yıldır o dairede yaşıyor. Ama önceden böyle çöp toplamıyormuş. Halim selim

bir adammış. Sonradan kafayı sıyırmış. Kimi kimsesi de yok zavallının. Ne geleni var ne gideni. Yazık, üzülüyorum da bir yandan. Kaç kere söyledim, parasını versinler, ben o evi çiçek gibi yaparım diye ama kimse elini cebine atmadı. Şimdi isteseler bu defa da ben yapmam. İyilik yaramıyor sizin apartmandakilere, hiçbirinde hayır yok. Yöneticinin umurunda değil. Aydan aya merdiven parasını bile zor kopartıyorum. Neymiş efendim, kimse aidat vermiyormuş. O zaman kendin temizle apartmanını. Her gördüğünde 'Bu ay da gel' demesi kolay. Zaten üçüncü katta oturanı hiç sorma. Sarhoş herif. Kendisine bile yararı yok. Bir kere evine temizliğe gitmiştim. Kadın donları ortalıktaydı. Her gece evine orospu alıyormuş zaten. Herkes öyle diyor. Valla gözümle görmedim ama evine girince şüphelenmedim de değil. Bir de evinde köpek var. Her yer köpek boku kokuyor. Hadi, Enver amca kafadan kontak, sana ne oluyor? Allah'a şükür elin ayağın sağlam, akıllı da adamsın, nedir o zaman bu içki sevdası? Hep zil zurna adam. Enver amca, bu sarhoştan daha iyidir yine de. En azından içki içmiyor, ona buna salça olmuyor. Çok bağırıyormuş geceleri, doğru mu?" Soru sorarken gözlerini kısıyordu. "Doğru," dedim. "Kimden duydun sen bunu?" diye merakla sordum. Bir süredir onun suratına baktığım için soru sorarken benim de gözlerimin kısıldığını fark ettim. "Kim olacak, Latife teyze söyledi," dedi. "Şu sizin en üst katta oturan teyze. Her şeyi bilir o. Çok yamandır. Şikâyet edip duruyordu geçenlerde. Üç numaranın eve orospu attığını da o söyledi. "Biliyorum onu. Benimle ilgili bir şey söyledi mi peki?" dedim, gözüne dik dik baktım. "Yok valla,"

dedi. “Ne yalan söyleyeyim, senden hep ‘pek hanım kız’ diye bahseder. “Yani beni de konuşuyorsunuz ara sıra?” “Yok canım öyle birkaç kez laf arasında denk gelivermişti, yoksa niye konuşalım seni. Senden öncekileri sevmezdi. Karı koca hiç anlaşamayan insanlardı. Kavgaları gürültüleri hiç eksik olmazdı. Gittiler de mahalle huzura kavuştu.”

“İyi bari, beni sevmiş en azından,” dedim. “Sevdi tabii abla. Sen sevilmeyecek insan mısın?” Durdu, bir şey hediye eder gibi “İstersen sor apartmandakilere. Bu ay ihtiyaç varsa kaynanamı göndereyim temizliğe,” dedi.

“Sorarım,” dedim. Sahte bir gülümseme belirdi suratımda. İyi doğumlar diledim ona. Heyecanla güldü. “Hadi ben eve gideyim, yoruldum abla. Hamilelik yorgunluk yapıyor. Ayaklarım davul gibi oldu. Sızlıyorlar,” dedi. Endişeleniyormuş gibi davranarak “İyi sen git o zaman,” dedim. Ondan bilgi koparabileceğimi de düşünüp, “Yardım edebileceğim bir şey olursa haber ver çekinme,” dedim. Memnun gülümsedi, güdük vücuduna sonradan eklenmiş gibi duran poposunu sallaya sallaya yanımdan ayrıldı.

O yürürken arkasından uzun süre baktım. Midem kaynadı, şiş bacakları, şiş karnı, şiş suratı gözlerimin önüne geldi, yine tiksindim ondan. Her yeri şişmişti gerçekten. Bacakları boğum boğum su toplamıştı. Bu yüzden yürüyüşü bozulmuştu. Toplallayarak yürüyordu. Havası inen bir top gibi tıslıyordu. Aklından sadece yemek yemek geçiyor olmalıydı. Böyle bir insan dur-

madan yer. Karnında başka bir insanı taşıyan insanlar hep yerler. Hiçbir şeyi ayırt etmeden her şeyi mideye indirirler. Korkunç bir manzara. Hiç boşaltılmamış bir çöp torbası gibi görünüyor. İçinde başka bir insan taşıyor olması midemi bulandırıyor. Onun bir benzeri, ondan pek de farklı olmayacak olan bir insan daha doğuracak olması ürkütücü bir şey. İçimi kontrol edemediğim bir nefret bürüdü. Gözlerim yaşardı, nefesim boğazımda düğümlendi. Zorla yutkundum, olduğum yerde kalakaldım. Orada olmaktan, insan kokusu almaktan midem altüst oldu. Burnuma yeni doğmuş küçük insancıkların kokuları geliyordu. Ortalık yere kusmamak için derin derin nefes aldım. Neyse ki, birkaç dakika içinde sakinleştim.

33

*

Yine şu saçma rüyalarımdan birini gördüm dün gece. Çırılçıplak halde sokaklarda dolanıyordum. Kışın bittiği günler olmalıydı, yerlerde erimiş karlar vardı. Güneş bir görünüp bir kayboluyordu. Parçalı bulutlu dedikleri bir hava... İnsanlar bana bakıyordu. Şaşkın haldelerdi. Benimse tek derdim duş almaktı. Neden böyle bir dert edindiğim de belli değildi. Sokak sokak koşturuyor, bazı işyerlerine giriyor ve duş alabileceğim bir yer arıyordum. Çıplaklığımdan rahatsız değildim. Ortalıkta çırılçıplak dolaşmak benim için sıradan bir şeymiş gibi rahat tavırlar içerisindeydim. Girdiğim işyerlerinde çalışan insanlar hem bana alışkın hem de o halimi garipseyerek bakıyorlardı. Sokaklar genişti ve dükkânlarla doluydu. Perdeciler, manifaturacılar, tuhafiyeler, peynirciler, kasaplar... Birbiriyle alakasız bir sürü dükkân sıra sıra duruyordu. Uzun aramalarımın sonucunda bir işyerine girdim. Otuz yaşlarında bir adam beni karşıladı. Bana onun işyerinde duş alabileceğimi söyleyerek beni alt katında bir sürü banyo ve tuvaletin olduğu bir

bölüme götürdü. Bana kullanılmış gibi görünen beyaz, hafif nemli bir havlu verdi. Yanıma da yanında çalışan elemanını bıraktı. Genç delikanlı yüzüme mahcup gözlerle bakıyordu. Kısa boylu ve çelimsizdi. Gülümsüyordu. Onun adını sordum. Sıradan bir ismi vardı. Şu anda hatırlamıyorum. Ona, ben duştan çıkana kadar havlumu tutup tutamayacağını sordum. Başını salladı, içten bir gülümseme belirdi yüzünde. Banyoların olduğu kat biraz karanlık gibiydi. Birkaç lamba vardı ama her yeri aydınlatacak güçte değildi. Banyolar ve tuvaletler yan yanaydı. Hatta bazıları iç içe. Ben tuvaleti olmayan bir banyo arıyordum. Sonunda bana uygun bir banyo bulduğumu düşünerek birinin kapısını açıp içeri girdim. Küçük ve karanlık bir banyoydu. İçeriye iyice yerleştikten sonra banyonun kapısını kapattım ve birden bir dağ köyünde buldum kendimi. İçimi tatlı bir his kaplamıştı. Akşam vaktiydi. Yakın ve uzak evleri görüyordum. Sıcak ışıklar yanıyordu. Etrafta dolaşan birkaç insan gördüm. Yorgunlardı. Hepsi tatlı bir uyku çekmek için hazırlık yapıyordu sanki. Yataklar serilmiş, ocakların ateşleri söndürülmüştü. Hava çok güzeldi, tertemizdi. Derin derin nefes alıyordum. Deliksiz bir uyku çekmek için kendime boş bir yatak aramaya koyuldum. Bir evin önünde anamı gördüm. Bana baktı. Cinsel organıma baktı. O da çıplaklığımı garipsememişti. Her zamankinden daha anlayışlı ve olgunlaşmış görünüyordu. O hali kendimi ona karşı yabancı hissettirdi. Hiç kimseye benzemeyen yüzüne baktım. Anam olduğundan emin olmak istedim. Anamdı. Kimseye benzemeyen balıksı yüzüyle bana bakıyordu. Onunla gitmem için bana bir işaret yaptı. Kardeşlerimin olduğu

bir odada buldum kendimi sonra. Hepsi uyumak için hazırlanıyordu. Ortanca kardeşimin yatağına uzandım. Yastığını ters çevirdim, temiz tarafı kokladım. Üzerime ağırlaşmış yün yorganı çekmeye çalıştım. Başardım mı, bilmiyorum. Anam kaybolmuştu. Odada kardeşlerimle kalmıştım. Gözlerim kapanıyordu. Esneyip duruyordum. Çok sonra derin bir uykuya daldım. Uykumda bir kapıdan çıktığımı gördüm. Duşum bitmişti. Genç delikanlı kocaman gülümsemesiyle bana havlumu uzatıyordu. Havluyu üzerime sardım. Ona gülümseyerek bir şeyler anlatmaya başladım. Beraber sokağa çıktık. Üzerimde ıslak havlu vardı. Hava iyice açmıştı. Güneşli, keyifli bir gündü. Delikanlı bana eşlik ediyordu. Beni merdivenlerden indirip minübüslerin kalktığı yere götürüyordu. Beni bir minübüse bindirdi. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Üzerimde bir havlu dışında hiçbir şey yoktu. Havlu yüzünden çıplaklığımdan utanmaya başlamıştım. Delikanlı ardımdan gülümsemeye devam ediyordu. Gülümsemesi içimi rahatlatıyordu. Ona bakmaya devam ederken minibüs beni bir bilinmeze doğru götürdü.

Uyandığımda hemen çıplak olup olmadığımı kontrol ettim. Giyiniktim. Elbiselerimle yatmıştım üstelik. Pijamalarımı giymeye üşenmiş olmalıydım. Çok yorgun olduğum için yatağa öylece yatıvermişim.

34

*

Sonunda apartman yöneticisiyle karşılaşabildim. Apartman ahalisi kapı açmamayı kendilerine huy edinmiş olacak ki yönetici de birkaç gün üst üste gidip gelmeme rağmen kapısını açmadı. Daha önce de bunağın ve diğerlerinin zillerine bastığım halde kimse kapısını açmamıştı. Sadece üçüncü kattan bir homurtu yükselmişti, o kadar. Dün akşam saatlerinde eve dönerken yöneticiyi yolda gördüm. Benim önümden hızlı adımlarla apartmana doğru yürüyordu. Fırsatı kaçırmak istemedim, ben de arkasından hızla koşturdum ve yakaladım onu. Şişman şey çok telaşlıydı. Yüzü kızarmıştı. Boynu terden sırılsıklamdı. Ağzını bir fındık kadar küçülterek beni kaşla göz arasında inceledi. Diz üstü elbisem çok da hoşuna gitmemişti sanırım. Saçlarım ve tavırlarımla onun zamanına ait olmayan bir beyaz eşya gibiydim. Tombul yüzünü buruşturarak, nazikçe ne istediğimi sordu. Yanakları büzüldükçe etrafa lahana bebeklerin pastel ve şekerli kokusunu andıran bir koku yayıyordu. İlgimi çekmişti bu adam. Daha önce

onu hiç bu kadar ilgi çekici bulmamıştım. Aslında ilk defa yakınlaşıyordum onunla. Önceleri hep uzaktan selam verirdim. Bu yüzden onun iştah açıcı kokusunu ilk kez aldım. Öyle dokunulası bir şeydi ki! Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. Renkli jelibonlar bu adamın kimyasına sahipti sanki. Onu iki parmağımın arasına alıp sıkıştırmak isteğiyle doldum. Sıkıştırıp büzdükten sonra, hatta biraz da çekiştirip mıncıkladıktan sonra, kaşla göz arası onu yemek istedim. Tombul, pembe kollarını ısırmak ne güzel olurdu. Onu dişlediğimi düşünürken ağzım sulandı. Gözlerimin önünde onu yemenin hayali belirdi. Kanı şekerli bir su gibi ağzımın kenarlarından akıyordu adeta. Kulakları ve parmakları daha sert, diri şekerlere benziyordu. Biraz daha ucuz ama yemesi zevkli şekerlere... Yutkundum birkaç kere. Burnuma o tatlı lahana bebek kokusu geldi yine ve gözkapaklarım isteğimin dışında yarıya indi.

Neyse ki, tekrar ne istediğimi sorduğunda kendime gelebildim. Ses tonu onca sevimliliği mahvedecek derecede çirkindi. Gırtlağına basılmış bir koyun gibi hırlayarak konuşuyordu. Bu konuşmayı her defasında kalın, küt parmaklarını oynatarak destekliyordu. Bu haliyle bütün kış çok yemiş, sevimli bir bok böceğini andırıyordu. Gerçekten de sevimli bir bok böceğinden başka bir şey değildi bu adam.

Kendimi toparlayıp, ona yan dairemde kalan yaşlı bunaktan bahsettim. Beni ve diğer komşuları ne kadar rahatsız ettiğini ve evini memleketin bütün çöpüyle doldurduğunu anlattım. Apartmandaki pis kokunun

çoktan başını alıp gitmiş olduğunu ve daha da kötüsü ihtiyar bunağın çöp toplaması yetmiyormuş gibi bir de son zamanlarda kendi kendine bağırmayı huy edindiğini söyledim. Özellikle benim gibi çok çalışan birinin bu şartlar altında nasıl da zor uyuduğunu ekledim. Sonuç olarak apartman yöneticisinin bir toplantı düzenleyebileceğini, oy birliğiyle yaşlı bunak için bir çözüm bulabileceğimizi söyledim. Mesela bir yaşlılar yurduna yerleştirmek gibi bir çözüm, evini belediyeye bir dilekçe vererek temizletmeyi denemek gibi bir çözüm, ya da bir akrabası eşi dostu varsa onlara haber vermek gibi bir çözüm...

Bütün söylediklerimi ağırbaşlılıkla dinledi ve ‘‘Tabii ki,’’ dedi: ‘‘Apartman sakinlerimizle görüşüp, herkese uygun olması için pazar günü bir toplantı ayarlamaya çalışacağım.’’ Söylediklerimi bu kadar çabuk kabul etmesine şaşırmıştım doğrusu. Göbeğinden çıkan sesiyle ‘‘Biliyorsunuz, Zakir bey devlet dairesinde görevli. On numaradaki Yasemin hanım da hemşire. Bu sebeple toplantımızı en uygun pazar günü yapabiliriz,’’ diye ekledi. ‘‘Tabii ki.’’ dedim: ‘‘Herkese uygun olan gün pazar. Benim için de gayet uygun. Ama n’olur Cihat bey, bu duruma en kısa zamanda bir çözüm bulmamız şart. Yoksa ben kafayı yiyeceğim.’’

Kendinden emin bir kafa hareketiyle durumu bildiğini, fakat uzun zamandır bu konuyla ilgili pek bir şey yapamadığını, çünkü yaşlı bunağın yıllardan beri mahallede sakin sakin yaşadığını, kimseye bir zararının olmadığını söyledi. Son birkaç yıldır şu çöp toplama

huyu yüzünden herkesi rahatsız ettiği halde ona olan gönül borcundan dolayı gerekli işlemleri yapamadığını da ekledi.

Anlattığına göre, bunak, apartman yöneticimize zamanında çok destek olmuştu. İlk karısıyla yaşadığı dönemlerde, şimdiki karısını defalarca evinde saklamış ve onun yakalanmasını ve büyük skandalların kopmasını engellemişti. "Bir keresinde," diye sürdürdü sözlerini açıkça, "ilk karım Nursel, birkaç günlüğüne Foça'ya ailesini ziyarete gitmişti. Aslında Foçalı değillerdir. 80'lerde Çorum'dan apar topar kaçarak ailesiyle Foça'ya yerleşmişler. O sıralar uzak bir kuzeni onları ziyarete gelmiş ve bu arada evli olan erkek kardeşini ayartarak birkaç kötü olaya neden olmuş. Bunun üzerine zavallı, kadersiz eski karım, olayları kontrol altına almak umuduyla Foça'ya gitmek zorunda kalmış. Gelgelelim, yengesinin düştüğü duruma düşeceği ve onunla aynı kaderi paylaşacağı aklının ucuna gelmemiştir herhalde. Bana çok güvenirdi yetimcik. Bense ahraz gönlümü genç bir kıza, yani şimdiki karım Neşe'ye kaptırmıştım. Uzun zamandır karımı Neşe ile aldatıyordum. Neşe, kurnaz bir kadındır. Mal varlığımı ve yumuşak huyumu ilk tanıştığımızda, ben henüz tek bir kelime etmeden gözümden anlamış ve benim gibi bir hazineyi kaçırmak istememişti. Ona evli olduğumu söylediğim halde umursamaz bir hareketle omuz silkmiş, gözlerini kocaman açarak 'Bazı engeller ulaşmak istediğin amacın olmazsa olmazıdır,' demişti. Böyle lafları nereden bulur bilmem. Çok kitap okur kendisi, kitaplardan öğreniyor galiba. Açık sözlüdür Neşe.

Bana her zaman ‘Bu kadar malın mülkün olmasa sana dönüp bakacağımı sanma,’ derdi ve ben nedense bu açık yürekli, kaba, görgüsüz kadına tutkuyla bağlanıp kalmıştım.” Lafını tamamlarken yanımızdan geçen birkaç sokak köpeğinin nereye gittiğine baktı ve onların sayesinde beynindeki bütün karmaşık düşünceleri geometrik bir desende billurlaştırmış gibi “Neyse, ne diyordum?” diyerek konuşmasına devam etti.

Bir jelibon dile gelmişti sanki. Hatta çilek ve balın dumanıyla tütsülenmiş bir parça yanık çikolatadan başka bir şey değildi konuşan. Elimde olmadan onu yemek istiyordum. Onu her iki mememin arasında sıkıştırmak, parmağımla ittirmek ve onu göbek deliğime sokuşturmak istiyordum. Cinsel bir istekten bağımsızdı hissettiklerim.

“İlk karımın Foça ziyareti sırasında ben Neşe’yi ilk kez evime getirmiştim,” dedi. “Nerede ve nasıl yaşadığımı görmesini istiyordum. Evi ilk gördüğünde ilk karımı zevksiz bulup döşemelere ve evdeki eşyalara burun kıvırdı. Fakat inanır mısınız, o zamandan beri aynı eşyalarla yaşıyoruz ve hiçbir şeyi değiştirmek istemiyor. Size de garip gelmedi mi? Ama ben artık bu durumu sorgulamıyorum. Neşe işte... Pek değişik kadın. Neşe ile iki gün iki gece evde, yani şimdi yaşadığımız evde çok güzel vakit geçirdik. İkinci günün sonunda dışarıdan, sokağın başından Nursel’in telaşlı sesini duyar gibi oldum. Hemen yattığım yerden doğruldum ve sokağa bakan pencerenin önüne koştum. Bir de ne göreyim, Nursel bir elinde bavul, diğerinde Fo-

ça'dan getirdiği peynir ve tarhana dolu bidonlarla tıslaya tıslaya apartmana girmek üzere. Ne yapacağımı şaşırmış halde Neşe'yi kaldırdım. Korkudan ve telaştan titriyordum. Neşe endişe edilecek bir şey yokmuş gibi ağır ağır kıyafetlerini giyiyor, beni iyice korkutuyordu. Onun yüzünden zamanında evden çıkamadığımız için neredeyse Nursel'le merdivenlerde karşılaşacaktık. Kapıdan çıktığımızda Nursel'in soluğunu iki kat aşağıdan duyuyordum. Başka çarem kalmamıştı. Bir kat aşağıdaki Enver'in ziline bastım. Tabii, Enver o zamanlar bu kadar yaşlı değildi. Kafayı da sıyırmamıştı. Evi normal insanların evi gibi temiz ve düzenli değildi ama yine de durumu bu kadar kötü sayılmazdı. Zile ısrarla birkaç kezden fazla bastığım halde, sizin deyiminizle "bunak", kapıyı ağır aksak açtı. Tek kelime etmeden Neşe'yi içeri itip kapıyı üstlerine kapattım. Nursel, bu arada, bulunduğum kata kadar gelmeyi başarmıştı. Saniyelik bir hareketle beni Neşe ile değil tek başıma yakalamıştı. Garipseyen gözlerle bana baktı ve Enver'in kapısını niye cayır cayır çaldığımı sordu. O anda bir yalan bulmam gerekiyordu. Ben de Enver'in dairesinden garip garip sesler geldiğini, günlerdir halvet seslerinden bir türlü uyuyamadığımı söyleyip iyice saçmaladım. En küçük şeyden olay çıkarmaya doğduğu an yemin etmiş olan ilk karım Nursel duyduklarına sinirlenerek adamcağızın kapısını yumruklamaya başladı. Bütün apartmanı çoktan ayağa kaldırmıştı. İnsanlar dairelerinden kafalarını uzatıp bize bakıyorlardı. Enver kapıyı açtığında rezillik çıkarıp beni elevermesin diye içimden dualar ediyordum. Dualarım son bulmadan kapı açılıverdi. Sizin yakıştırmanızla

bunak, ifadesiz bir suratla karşımızda duruyordu. Karıma ve bana, onu ve nişanlısını rahatsız ettiğimiz için bir güzel fırça kaydı ve suratımıza kükreyerek kapıyı kapattı. Nursel'in sesi soluğu kesilmişti. Çaktırmadan elinden bavulu ve diğer eşyaları alarak "Gidelim," dedim. Evimize gittik. Çok mutluydum. İçim yanan bir taşın buz gibi suyla buluşması gibi ferahlamıştı. Adama ne kadar teşekkür etsem azdı. Anlayacağınız hanımefendiciğim, zavallı adam bana bununla birlikte defalarca yardım etmiş oldu. İyiliklerini asla unutamam. Ona yardım etmeyi çok denedim. Şu çöp toplama işi yüzünden onu defalarca uyardım ama beni dinlemedi. Zaten benim de yapabileceğim en büyük şey bu olabilir. Sizin gibi birisi gelip toplantı talep etmediği sürece ona kötülük edemem. Gönül borcum var sonuçta. Nursel'e gelince, bu olaylardan bir yıl sonra ondan boşanmak istediğimi söyledim. Meydandaki tuvaleti ve karşısındaki fırını ve de Kadıköy'deki iki dairemi ona vermem şartıyla boşanmayı kabul etti. Meydandaki tuvalete bekçi olsun diye az bir aylıkla düzgün çalışacak bir adam arıyordu. Ben de yine sizin deyiminizle bunağı önerdim ona. Enver işi kabul etti ve o gün bugündür orada dikilip duruyor. Son zamanlarda işe gitmediğini biliyorum. Ama n'aparsın, gönül borcu. Nursel de iyi yürekli kadındır, işe gitmediğini bildiği halde maaşını kesmeden her ay yatırıyor. Ben bu konuyu birkaç kez kendisiyle konuştum zaten. Bir yere varamadık doğrusu. O halinden memnun. Çok isterdim bütün evini temizletip adamı rahat ettirmeyi. Ama yanaşmıyor, hanımefendiciğim. Çok inatçı. İzin verse bütün masrafları ben üstüme alacağım zaten.

Hiçbir şey yapmasına gerek yok. Emin olun, kılını bile kıpırdatmayacak. Ama yazık ki istemiyor ve durumun kendisi için ne kadar ciddi olduğunu anlamıyor. Biraz da kafadan gidik anlayacağınız. Daha doğrusu son birkaç yıldır iyice garipleşti. Kendi kendine konuşuyor, eski anılarını karşısında biri varmış gibi anlatıyor. Kimsesi yok. İnanır mısınız, yıllardır tanırım kendisini, tek bir arkadaşının, akrabasının onu ziyaret ettiğini görmedim. Bir bilseniz ne kadar üzüldüğümü. Böyle insanlar da var, hanımefendiciğim. Allah kimseyi bu hallere düşürmesin. Yaşlılık çok zor, çok."

"Bir şey daha soracağım Cihat bey," dedim ona doğru iyice eğilerek. "Şey... İşaret parmağı yok. Neden acaba?"

Nedense, bunağın parmağına ne olduğunu çok merak ediyordum. Yönetici bana kederle baktı. "Sormayın," dedi. "Enver bey, gençliğinde metal bidon fabrikasında çalışmış. Fabrikada makineye kaptırmış parmağını."

"O mu anlattı bunu size?"

"Hayır, o anlatmadı. Bana, onunla zamanında aynı birimde çalışmış, ortak bir tanıdığımız olan Kenan bey anlatmıştı. O zamanlar hep dalgın, dikkatsizmiş. Makineler de riskli makineler tabii. Kapıvermiş parmağını Enver'in."

"Vah vah... Yazık olmuş adama. Çok üzüldüm bakın şimdi."

“Evet, ne zaman görsem ben de üzülürüm hep.”

“Neyse, ne yapalım, benim için yapacağınız toplantı çok önemli.”

“Anlıyorum kızım? Tabii ki bir apartman sakini olarak huzurla yaşamayı istemek, sizin en büyük hakkınız. Bu yüzden şikâyetinizi dikkate değer buluyorum. Bir toplantı ayarlarız. Toplantıyla ilgili onu bilgilendireceğim, hiç şüpheniz olmasın.”

“Çok teşekkür ederim Cihat bey, beni mutlu ettiniz. Ben sizden haber bekliyorum o zaman.”

“Tabii ki kızım, en kısa zamanda haber vereceğim.”

İyi ki konuştum yöneticiyle. İçim biraz olsun rahatladı. Bunaktan kurtulacağım sonunda. Yönetici çok garip adam doğrusu. Benimle ilk kez konuştuğu halde hayatının en özel şeylerini anlatmakta bir sakınca görmedi. Neyse, umurumda bile değil, aslında önemli olan bunağın bir an önce defolması. Yöneticinin yanından teşekkür ederek hemen uzaklaştım. Çünkü daha fazla kalırsam vücudundan yayılan koku onu ısırmama neden olabilirdi. Çok acayipti. Hayatımda ilk kez başıma böyle bir şey geliyordu. Bu şişman ve pembe suratlı apartman yöneticisi bende onu yeme isteği uyandırıyordu. Onu konuşmasının orta yerinde çiğnemeden yutmak istedim. Öne doğru uzattığı ağzını bir hamlede koparıp mideye indirebilirdim. Ne etki ama.

Sonuç olarak, bir şekilde bir toplantı yapabileceğimize sevindim. Pazar gününe henüz beş gün var. O zamana kadar umarım bunak birkaç gün önceki gibi sessizleşir. Rahat bir uyku çekmeyi o kadar özledim ki.

35

*

Birkaç gündür daha iyi hissediyorum. Bunak çok az konuşuyor bugünlerde ve ne hikmetse konuştuğu zaman daha az bağırıyor. Umarım bu yeni hal onda alışkanlığa dönüşür. Acaba toplantıyı duydu da durumu düzeltmeye mi niyet etti? Belki de yönetici onu gizlice uyarmıştır. Hiç fark etmez. Ne yaparsa yapsın! İsterse bu saatten sonra hiç konuşmasın, onun durumunu hiçbir şey değiştiremez. Çöplerinden vazgeçecek ve normal bir insana dönüşecek. Sonuçta bu yapacağımız şey öncelikle onun yararına olacak. O pis kokudan ve sağlıksız şartlardan kurtulacak. Evinde adım atılacak yer bile yokken geniş bir salonda cirit atacak. Ya da en iyisi bir huzurevine yerleştirilecek. Ben olsam hemen teslim olurdum.

Üzülmüyor da değilim zavallıya. Kimsesiz ve yalnız. Ama o çöpler... Bir insan nasıl olur da bunca pisliği bir arada tutabilir, onlarla yaşayabilir? Delilik işte. Hem bunak, hem yaşlı, hem deli. Böyle insanların bir arada

ve toplumdan uzak yaşaması gerekmez mi? Bilmiyorum, gerçekten ne yapılması gerektiğini bilmiyorum. Sonuçta beni ve bu mahallede yaşayan herkesi rahatsız ediyor.

Neyse. Son zamanlarda bütün dünyam bu bunak oldu.

Kafamı toplayıp raporları bitirmem gerek. Çok az bir zamanım kaldı. Bugün yönetmenlerle görüşeceğim. Üstüme başıma dikkat etmeliyim. Dar bir pantolon, yüksek topuklu ayakkabılar... İşle ilgili toplantılarda çok işe yarıyor. Birkaç kıyafet alsam iyi olacak. Toplantılarda giyilecek doğru dürüst bir kıyafetim bile yok. Ara mevsimler hep canımı sıkmıştır. Ne giysen olmaz. Giydiğin şey seni ya üşütür ya terletir. Ya da gün içinde ikisini birden yapar. Ayrıca evi de temizlemem gerek. Kaç gündür elime süpürge alamadım. Şöyle büyük bir temizliği hak etti ev. Köşe bucak, bir güzel silip süpüreyim bari. Ama her şeyden önce kıyafet işini halletmeliyim. Giyim kuşam işleri daha önemli. Giyinmek deyince aklıma yine o geldi. Eski sevgilim. Sevgilim denilebilir miydi o da tartışılır. Tek taraflı sevgililik. Neden durup dururken aklıma girdi ki yine? Giyinmekten konu açılmıştı, evet. O yüzden geldi aklıma. Giyinmeyi hiç beceremem. Platonik eski sevgilim de benim giyim tarzımdan pek hoşlanmazdı. Gözünde kıyafetlerimi küçümseyen bir bakış olurdu hep. Elimden geldiği kadar uğraşırdım kıyafet bulmak için. Onun yanında durup dururken peydah olan güzel giyimli, hafif kadınlara bakardım. Onların giydiklerine benzer kıyafetler alıp üstüme uydurmaya çalışırdım. Ama ne ya-

parsam yapayım, onun gözünde giyinmeyi bilmeyen, nerede nasıl davranacağı kestirilemeyen tekinsiz bir kadın olmaktan kurtulamazdım. Beni küçümsediğini fark ettirirdi her zaman. Kıyafetlerime, elime aldığım dandik çantaya nasıl da bir çöplüğe bakar gibi baktığını görürdüm. Yanında sevgili olarak gezdirmeye değmeyeceğimi bilirdim hep.

Son zamanlarda yine bunları düşünmeye başladım. Onun gözlerinin önünde yaptığım ahmaklıklar geliyor aklıma. İlgisini çekebilmek uğruna söylediğim yalanlar... Birkaç dakikalık sohbeti için dayılarımı, halalarımı öldürüşüm... Evet onunla sadece birkaç dakika konuşabilmek için sülalemde öldürmediğim tek bir akrabam kalmadı. Akrabalarımın öldüğünü söyleme yalanı bende huy olmuştu. Onun bir an bile olsa ilgisini çekebilmek için. Sesindeki ani kırılmayı duyabilmek için.

Onunla ilk kez telefonda tanışmıştım. O zamanlar üniversite okuyordum. Mutluydum, dünyanın dertleri çok da umurumda değildi. Arkadaşlarım vardı. Her şey çok güzeldi, her şey yolundaydı. Ta ki Eylem'in beni bir akşamüstü ansızın aradığı güne kadar. Eylem benden birkaç yıl önce mezun olmuş, alt sınıflarıyla çok iyi anlaşan, candan bir arkadaşımızdı. Onunla çok sık görüşmesek de aramızda tatlı bir samimiyet vardı. O akşamüstü beni aradığında kuzenlerinden bir tanesinin bizim okulu kazandığını ve ona bir öğrenci evi bulabilmesi için yardım edersem mutlu olacağını söyledi. Kuzeninin telefon numarasını umarsızca bir kâğıda not ettiğimi hatırlıyorum. Arkadaşım "Lütfen," diyordu te-

lefonda, "okula yakın bir yer olsun. Zorluk çekmesini istemem."

Ekim ayındaydık. İstanbul hâlâ sıcaktı. En kısa zamanda aramam gereken numarayı günler sonra tesadüfen elimi cebime attığımda buldum. Eylem'e karşı mahcup hissederek hemen aradım verdiği numarayı. Öğleden sonra üç ya da dört olmasına rağmen telefonun ucundaki ses uykuluydu. Onu neden aradığımı tane tane anlattığımı çok net hatırlıyorum. Buna rağmen telefonun ucundaki ses "Ben seni birkaç saat sonra ararım, dediklerinden hiçbir şey anlamadım," dedi ve telefonu yüzüme kapattı. Beni hiç tanımadığı halde, benimle senli benli konuşması ve azarlar gibi dediklerimden hiçbir şey anlamadığını söylemesi hoşuma gitmemişti. Yine de sebepsiz yere bütün gün ve gece boyunca onun aramasını bekledim. Sanki bir büyücü tarafından büyülenmiştim. İşimi gücümü unutup tek bir şeye, onun aramasına odaklanmıştım. Aramadı. İkinci günümün tamamını da aramasını beklemekle geçirdikten sonra diğer gün dayanamayarak ben aradım onu. Sinirliydim ve durduk yere ona fırça çekmeyi planlıyordum. Telefonu uzun uzun çaldırmama rağmen açan olmadı. Art arda defalarca aradım onu, ama telefona cevap vermemekle kalmadı, aramalarıma da geri dönmedi. Sonunda sinirim yerini endişeye bıraktı. Başına bir şey gelmiş olmasından korktum. Hiç görmediğim biri için bu kadar endişelenmem garip şeydi doğrusu. En son aradığımda sesinin bana uykulu gelmesi başka bir sebepten olabilirdi. Vakit kaybetmeden Eylem'i aradım. Ona durumu anlattım. Eylem onu kontrol edeceğini,

büyük ihtimal içip sızdığını, boşuna endişelenmememi söyledi. Çok geçmeden bana açıklama yapmak için geri döndüğünde kuzeninin durumunun iyi olduğunu ve kendine gelince en kısa zamanda beni arayacağını söyledi. Durumunun iyi olmasına çok da sevinmemiştim. Bu bilgi onun beni önemsemediğini kanıtlıyordu. Nedense, onun aramalarıma geri dönmemesi ağrıma gitmişti. Beni önemsememiş olmasına takmıştım. O günü de can sıkıntısıyla geçirdim. İçim boşalmış gibiydi. Sesi kulaklarımda çınlayıp duruyordu. Bana durmadan "Dediklerinden hiçbir şey anlamadım," diyordu. Bana hakaret eder gibi çıkmıştı sesi. Sesinin tonundaki o alaycı cıvıltıyı hatırladıkça cinlerim tepeme çıkıyordu. Günler boyunca beni aramasını bekledim. Gururumdan onu tekrar aramaya cesaret edememiştim. Kendimi daha fazla aşağılamaya ihtiyacım yoktu. İşin komik tarafı hissettiklerimin farkında bile değildi. Çünkü büyük ihtimal beni hatırlamıyordu bile. Benim yaptığım düpedüz saçmalıktı. Birine anlatmaya kalksam bana güler geçerdi. Aradan birkaç hafta geçtikten sonra sinirim yatıştı. Hatta hiç tanımadığım birinin beni aramamış ve önemsememiş olmasına bu kadar kafayı taktığım için kendime gülüyordum. Bir ay sonunda onu hatırlamıyordum bile. Her şey her zamanki gibiydi. Sıradan hayatıma kaldığı yerden devam ettim. Okula gidiyordum, arkadaşlarımla sohbet ediyordum. Her şey normal seyrinde ilerliyordu.

Bir gün arkadaşlarımdan biri, yeni taşındığı öğrenci evine davet etti beni. Bir ev partisi yapacaktı. Mırın kırın ederek davetini kabul ettim. Ev partilerini pek

sevmezdim. Bu yüzden arkadaşımın ziline bastığımda saat geç sayılırdı. Hiç gelmeyeceğimi düşündüklerini söylediler hep bir ağızdan. Heyecanlı, kahkahalı bir karşılaşmadan sonra bir koltuğa oturup içeridekileri izlemeye koyuldum. Partide birkaç sınıf arkadaşım ve üst sınıflardan tanıdığım öğenciler vardı. On beş kişiye yakın insan küçücük bir odaya birikmişti. Herkesin elinde içkiler vardı ve ağızlarında havai cümleler dolaşıyordu. İçki bardaklarının arasında flulaşan bedenlere dalıyordum. Bir başkasının yüzünde büyüyen yüzler, karşısındakini yutacak gibi açılan ağızlar, uçuşan etekler ve bulaşıcı kahkahalar arasında kayboluyordum. Işıklar loşlaşıyordu ve konuşmalar anlamsızlaşıyordu.

Bir ara hayal meyal bakışlarımın birine kilitlendiğini fark ettim. Etrafına büyük bir tiksintiyle bakıyordu bu delikanlı. Yukarıdan ve alayla konuşuyordu yanındakilerle. Sanki herkese "Aslında nasıl insanlar olduğunuzu biliyorum" der gibiydi. Acımak konusunda savurgan bakışları bana hiç değmeden etrafta geziniyordu. Yanında elini beline doladığı "ağzı açık ayran delisi" bir kız vardı. Kız etrafa soğuk bakışlar atıyor, koluna dolandığı cevherin ne derece değerli olduğunu herkese hissettiriyordu. Ama delikanlının onu da taktığı yoktu doğrusu. O kızcağızı da etrafındaki diğerleri gibi aynı ilgisizlik ve aşağılamayla yanında tutuyordu. Delikanlının ses tonu bir yerlerden tanıdık geliyor gibiydi. Cümle sonlarına denk gelerek jilet kesiği etkisi yaratan o vurgular o kadar özgündü ki. Zihnimi zorluyordum. Kimin olabilirdi bu tanıdık ve alaycı ses?

Birkaç dakika sonra beni evine davet eden arkadaşım iki yeni içkiyle yanıma oturdu. Birini bana uzattı. İsteksizce aldım elindeki içkiyi. İlk yudumda içkinin limonlu keskin tadından çok hoşlanmadığımı anlayarak masaya sertçe bıraktım ve nasıl olduysa elimi çekerken içkiyi ortalığa sıçrattım. Yan tarafta atılan küçük bir çığlıkla kendime geldim. Mahcup gözlerle insanlardan özür dilemeye çalıştım. Çünkü içkinin herkesin üstüne sıçradığını fark etmiştim. Dökülen içki alaycı delikanlının kız arkadaşının elbisesine de sıçramıştı ve öfkeli gözleriyle bana bakıyordu. İstemeden de olsa ondan özür dilemeye çalıştım ama cümlemi henüz tamamlayamamışken kız delikanlıdan kendisini kurtardı ve gözlerini gözlerime dikerek "Durmadan özür dileyeceğine gidip bir peçete bulsan daha faydalı olursun," dedi. Sinirlerim ayağa fırladı. Benimle nasıl konuşuyordu bu salak böyle? Ama nedense, ona haddini bildirmek için ağzımdan tek bir kelime çıkmamıştı. O salak kıza cevap verememiş ve iyice ezik hissetmiştim. Kız öfkeyle mutfağa yöneldi. İnsanlar gülüştü ve kısa sürede ortam eski haline döndü. Bense biraz şaşkın ve sıkılmış olarak yerimde oturmaya devam ettim. O halimle tavuk kümesine girmiş bir ördek gibiydim. Kendimi ait hissetmediğim bir yerde sebepsiz yere dikilip duruyordum.

Çok geçmeden, yanındaki şapşal kızdan gövdesini bir çamur yığınından çeker gibi ayrılan delikanlı elindeki içki bardağıyla masaya kadar geldi ve üzerime dökecek gibi yaparak şakalaştı benimle. Yüzüm yumuşamıştı. Delikanlının nevi şahsına münhasır bir sürü

çizgiden oluşan suratına bakarak gülümsedim. Yüzü solgun bir gökyüzüne benziyordu. Uçsuz bucaksız ve koyuydu. Nefesi ılık bir çayın dökülüşü gibi boynuma değmişti. Gözlerinden yayılan savruk enerji beni etkisi altına almıştı. Bir anda tutku kuyusunun içine düşmüştüm sanki. Nefesimi kesmişti bakışları. Masadaki her şeyi parçalayacak gibi duran eline dokunmamak için kendimi zorluyordum.

Ayağa kalkarken ondan tekrar özür diledim. Bana "Durmadan özür dilemenden sıkıldım," dedi. Sesinde yine o alaycı, havai ton vardı ve o kadar tanıdıktı ki. Tekrar gülümsedim ve ağzıma yapışmış olan gevrek ifadeyle yerime oturdum.

Telefonum çalıyordu. Arayan Eylem'di. Fark etmeden Eylem'in adını yüksek sesle söyleyerek açmıştım telefonu. Sesi keyifli geliyordu. Eylem havadan sudan konuştuktan sonra, bana kuzeninin beni arayıp aramadığını sordu. Ben de kuzeniyle hiç görüşemediğimi söyledim. Bir süre daha konuştuktan sonra telefonu kapattım. Evdeki arkadaşlarımdan biri bana "Eylem'in kuzeni işte bu arkadaş," diyerek alaycı delikanlıyı işaret etti. Bana tanıdık gelen o ses ve delikanlının yüzü bir pazılın en önemli iki parçası gibi birbiriyle buluştu. Kanım geri çekildi sanki. Beni partiye davet eden arkadaşım, delikanlının omzuna sertçe dokunarak "Sen gelmeden önce Eylem sana ev bulmamız için hepimizi teker teker aradı Ali bey," dedi. Demek adı buydu, Ali! İsmi kulağımda birkaç kez daha yankılandı. Ali umursamaz bir tavırla "Zahmete gerek yok, ben hallettim o

işi,” dedi. Ben hiçbir şey söyleyememiştim. Göğsüm bir matkapla deliniyordu. Odadaki her şey başımın etrafında dönüyordu. Tek duyduğum şey Ali’nin sesiydi. Yüzü dümdüz bir göle atılan taşlar gibi etkili bir görsellikte zihnime yayılıyordu. Ona ait her şey etime görünmeyen iğnelerle batıyordu ve sanki uhrevi bir varlık onun adını ruhuma dövmeliyordu.

Sonunda daha fazla orada durmaya kalbimin dayanamayacağını hissederek arkadaşlarımdan izin istedim ve evime dönmek için hazırlandım. İnsanlar benim aniden kalkışımdaki saçmalığı fark etmemişlerdi bile. Ali ise beni çoktan unutmuş gibiydi. Kollarını aşırı bir istekle yanındaki kızın beline dolamış, onu aşağılayıcı bir ilgiyle dinliyordu. Kendimi zorla dışarı attım. Nefesim kesilmişti. Ali’nin yüzü gözlerimin önünden gitmek bilmiyordu. Gözlerindeki ifade kuş tüyü gibi etrafımda uçuşuyordu. Aklım hiçbir şeye çalışmaz olmuştu. Bir yerde durursam dakikalarca olduğum yerde kalıyordum. Bana baktığı ânı defalarca aklıma getiriyordum. Gülümsüyordum, o da bana gülümsüyordu ve sonra elimde olmadan boğazım düğümleniyordu. Kötü bir şeyler olacağını seziyordum. Hareketlerime felaketleri haber veren hayvanların ruhu sinmiş gibiydi. Huzursuz ve heyecanlıydım.

O gece bir türlü uyuyamadım. Gözlerimi onu daha fazla hatırlayabilmek için sonuna kadar açtım ve tavana sabitledim. Sabah kendime gelmeye çalışırken onu okulda görebileceğimi düşünerek vakit kaybetmeden okula gitmeye karar verdim. Üstüme başıma çekidüzen verip

koştura koştura soluğu okulda aldım. İlk dersin başlamasına iki saatten fazla vardı. O kadar erken bir saatte okula gitmiştim ki ortalıkta güvenlik görevlileri ve bir iki sokak köpeği dışında kimsecikler yoktu. Okulun bahçesinde otururken bu kadar erken bir satte onun okulda olma ihtimalinin olmadığı kafama dank etti. Saçmaladığım düpedüz ortadaydı. Orada öylece dikilip onun öğleden sonra gelmesini bekleyeceğime derslere girerim diye düşündüm. Her ders arası onu bahçede arayarak ve önüme gelene çaktırmadan sorarak bütün derslere girmiş oldum. Günümün tamamını okulda geçirmeme rağmen bırak onu görmeyi, onu tanıyan bir Allah'ın kuluyla bile karşılaşmadım. Karnımda gezdiği yeri kemiren bir kurt vardı sanki. Hastalandığımı hissediyordum. Dünya büyük bir zelzeleyle başıma dökülmüş gibiydi. Durduk yere terliyor oluşum da cabasıydı. Midem bulanıyordu. Vücudumdaki bütün pislikler midemde birikmiş, bir parça etin kaynaması gibi midemi kaynatıyorlardı. Hava kararana kadar Ali'nin gelmesini bekledim ve sonunda rahatsızlığı son noktaya varan mideme dayanamayarak eve geri döndüm. O gece defalarca kustum. Sabaha kadar huzursuzluktan kıvrandığım için uyuyamadım da. Ertesi sabah uyandığımda çiğ balık yutmuş gibi buruşmuştu suratım. Bir gecede zayıflamıştım. Okula biraz daha geç gitmeye karar verdim. Kendimi okulda bulduğumda bir önceki günden sadece bir saat daha geç gitmiş olduğumu anlamam fazla sürmedi. Yine Ali'nin bir yerlerden çıkıp gelmesini bekliyordum. Midemi bastırsın diye bir şeyler yemeye çalıştım ama onu da beceremedim. İki günde ne olmuştu bana böyle? Ali denilen şeytan birden gözlerimin önünde belirmişti ve her şeyi bir anda altüst

etmişti. Sonuç olarak, o gün de onu göremedim. Tükenmiş halde eve geri döndüğümde ishalli bir kedi yavrusu gibi kendimi yatağıma attım ve ateşler içinde günlerce yataktan kalkamadım. Hiç tanımadığım biri yüzünden nasıl olur da bu hale gelebilirdim? Ali, beni köye gelen yabancı biri gibi altüst etmişti.

O zamanlar ev arkadaşım vardı. Eve pek uğramadığı için ikimiz de birbirimizden memnunduk. Sakin, boş konuşmayan bir kızdı. Adı, Şafak'tı. Ateşler içinde yatarken hayal meyal odamın kapısını açtığını ve telaşla iyi olup olmadığımı sorduğunu duyuyordum. Beni sarsıyor, ateşime bakıyor, yüzü netliğini kaybediyordu. Gözümü açtığımda hastanedeydim. Koluma bir serum bağlanmıştı. Şafak o uzun yüzüyle kolumdaki seruma dalmıştı. Gözlerinde bir kardeşin sıcaklığı vardı. Kendimi daha iyi hissediyordum. "Korkuttun beni," diyordu Şafak. "Vücudun yorgun düştü herhalde." Ona bir kuyuya bakar gibi bakıyordum. Sesi derinden ve anlaşılmaz geliyordu.

Birkaç hafta sonra iyileşmiş olarak okulda bir bankta oturuyordum. Hastalık beni olgunlaştırmıştı sanki. İçime kapanmış,dinginleşmiştim. Ali'den de ümidi kesmiştim. O gün iki derslik boşluğum vardı. Ali, bir kabus gibi geride kalmıştı. Aklıma gelmiyordu artık. Önümde yemekhaneden aldığım nohut pilav duruyordu. Onu yemeye hazırlanıyordum. Havalar ısınmaya başlamıştı. Üzerimdeki hırka beni bunalttığı için yemek yemeden önce onu çıkarmaya uğraşıyordum. Kalabalık bir öğrenci grubu yanımdaki iki banka yerleşti.

İçlerinden biri, onların arasında yer bulamadı ve benden izin almadan tam karşıma oturdu. Bir şimşek gibi karşıma çıkmasıyla onu tanıdım. Üzerinde kara bulutlar gezinen görkemli şatolar gibiydi. Siyasi haritaların soğukluğuna sahip o çizgili yüz, ondan başkasının değildi. Beni hatırlamamıştı tabii ki. Ben de ona merhaba diyemedim. Midemde yine aynı kaynamayı hissetmeye başlamıştım. Önümdeki pilav sonsuza kadar dokunulmayacağı gerçeğiyle kaskatı kesildi ve taneleri gözümdeki ifadeye bulaştı. Ali'nin yüzüne asla yenmeyecek soğumuş bir pilav gibi bakıyordum. Ona o kadar uzun ve dikkatle bakmıştım ki sonunda ilgisini çekmiştim. Bakışlarımdan rahatsız olduğunu hissettirecek şekilde iyi olup olmadığımı sordu. Sonra yüzü bulutlu bir havaya keserek tanıdı beni. Soğuk ses tonu ve rahatsız edici bakışıyla benimle ilgilendi. İnsana, hor görülmüş bir hayvan gibi hissettiren ifadesi, zihnime yine kazındı.

Bana akşam partiye benzer bir şey olacağını, istersem onun evine gelebileceğimi söyledi. Bunu o kadar ani bir şekilde söylemişti ki kulaklarım yanmaya başladı. İnanamamıştım söylediği şeye. Beni gerçekten evine davet ediyor olamazdı. Heyecandan derimin binlerce küçük çizgiye bölünüp çatlayacağını sandım.

Akşamı kudurmuşcasına bekledim. Heyecandan neredeyse ağzımdan köpükler çıkacaktı. Dolabımdaki bütün kıyafetleri yere saçarak saatlerce ne giyeceğimi düşündüm. Onlarca kıyafeti deneyip çıkardıktan sonra üzerime onun ilgisini çekeceğine inandığım daracık bir elbise giydim. Elbisemin boyu baya kısaydı. Topuklu ayakka-

bılarımı da ayağıma geçirdim ve partiye hazır sayılırdım. Biraz makyaj ve derli toplu saçlarla her şey yolunda görünüyordu. Kendimden memnun, Ali'nin verdiği adreste tam zamanında bulundum. Zile bastım, kapıyı açan olmadı. Birkaç kez daha bastım, yine açan olmadı. Ben de yirmi dakika boyunca kapının önünde bekleyip zile bastım. Moralim altüst olmuştu, tam gitmeye karar verdim ki kapıyı bir kadın açtı. Kısacık şortu ve üzerine geçirdiği salaş bluz, darmadağınık saçları, mosmor gözaltlarıyla kafası iyi halde karşımda dikiliyordu. Ona Ali'yi sordum, evde olmadığını söyledi. Bana bakıyordu. Üzerimdeki kıyafetleri iyice inceledi, saçıma ve muhtemelen abartılı bulduğu makyajıma odaklandı ve yüzünde alaycı bir bakış belirdi. "İçeri gir istersen, birazdan gelir," dedi. İçeri geçtim. Üzerime giydiğim kıyafetlerden rahatsız olmaya başlamıştım. O kadar anlamsız bir kıyafet giymiştim ki, bir türlü rahat edemiyordum. İçimden durmadan keşke daha iyi bir şey giyseydim diye geçiriyordum. Pişmanlık ve utanç içimi kemirip duruyordu. Kendimi sıradan bir ev gezmesine düğün kıyafetiyle gitmiş mahalle kadınları gibi hissediyordum. Ali gelmeden eve gidip üzerime doğru dürüst bir şeyler giyip gelsem mi acaba, diye düşündüm. Ama sonra o şapşal kadının benimle iyice dalga geçmesinden korktum. Kadın beni salona aldıktan sonra hiçbir şey söylemeden başka bir odaya geçti ve oradan bir daha hiç çıkmadı. Bir saatten beri kadının gösterdiği yerde, devlet emriyle sabit duran askerler gibi komik kıyafetimle oturuyordum. Benim dışımda partiye gelen olamayacaktı sanırım. Ali de dahil. Yalnızca benim için ayarlanmış bir parti... Ne kadar da şanslıydım. Ali görünürlerde yoktu. Neden hâlâ

orada bekliyordum Allah bilir. Zaman geçtikçe aptallığım pırıltılı bir broş gibi göğsüme iğneleniyordu. Çok sıkılmıştım; sonunda aklımı başıma topladım ve kalkıp eve gitmeye karar verdim. Tam ayakkabılarımı giyiyorken merdivenden kahkahalar yükseldi. Gelenin Ali olduğunu anlayınca hemen toparlandım ve kendime son bir çekidüzen verdim. Ali ve birkaç arkadaşı kafaları bi dünya eve dalıverdiler. Durmadan gülüyorlardı ve birbirlerine anlamsız şakalar yapıyorlardı. İçlerinden ikisi, salondaki bir koltuğa geçerek gece boyunca nefes almadan öpüşeceklerine ant içmiş gibi oturdular ve öpüşmeye başladılar. Ali'nin yanında kısa boylu bir kız vardı. Elini, Ali'nin pantolonunun cebine sokup duruyordu. Hırslı bakışlarını bana dikti ve "Bu kıyafetle düğüne mi gideceksin? Çok severim düğünleri," diyerek kıyafetimi ve beni anında eleverdi. Utancımdan yerin dibine geçmiştim. Ali, durumumla çok ilgilenmedi. Bana bir bira uzattı ve onu çekiştirip duran kızla bir köşede öpüşüp durdu. Moralim o kadar bozulmuştu ki durmadan bira içiyordum.

Gece yarısını geçmişti. Ben ayakta duracak halde değildim. İyice içime kapanmıştım. Evin içi ara ara tanımadığım insanlarla doluyor, sonra bir anda boşalıyor ve sonra tekrar doluyordu. Gecenin sonuna doğru ağzımda bitmeyen bir ıslaklık hissediyordum. Gözlerim hiçbir şeyi netleyemiyordu.

Bir ara, ağzımın içinde bir şeyin kıpırdanıp durduğunu hissettim. Kalın bir kurt gibi ağzımın içinde titreyen bir şey... Adamın biri üzerime çıkmıştı. Tanımadığım biriy-

le öpüşüyordum. Onu üzerimden ağır ve ıslak bir yün yorganı iter gibi ittim. Üstüm başım kaymıştı. Toparlanmaya çalışırken Ali'yi bardağına bir şeyler doldururken gördüm. Bana baktı ve alaycı ses tonuyla istersem bu gece orada kalabileceğimi söyledi. Hatırladığım tek şey bu cümle ve Ali'nin netleşip flulaşan yüzüydü.

Sabah, olduğum yerde uyandığımda, boynumda müthiş bir ağrı, midem de tiksinti hissediyordum. Ali, tam karşımda uyuyordu. Odada bizden başka kimse yoktu. Saat öğleden sonrayı gösteriyordu. Okula çoktan geç kalmıştım. İçimde boktan bir hisle olduğum yerde kalakaldım. Ali'nin bir ton cıvaya benzeyen varlığına yapışmıştım.

Acı gözlerle Ali'ye bakmaya başladım. Yüzüne nereden geldiği belli olmayan bir ışık vuruyordu. Yanaklarından aşağı inen bütün o katı çizgileri silip yok etmişti ışık. Dünyaya yeni gelmiş bir hayvanın yavrusu gibi taptazeydi suratı. Gözleri kapalı olduğu için masum, hatta korkak bir hal oturmuştu yüzüne. Boynu uzamaya çalışan yeşil bir bitki gibiydi. İncecik ve kırılgan görünüyordu. Kolları yanlara açılmış, avuçları Tanrı'dan bir şey ümit eder gibi çukurlaşmıştı.

Onu uzun uzadıya seyrettim. Bir yangından artakalan yanık boşluklar gibi inip çıkan göğsünü izledim. Kötücül gülüşünü gizleyen dudaklarına, öte dünyanın çizgilerine sahip burnuna baktım. İnsanlığın kökünü kazımaya ant içmiş bir ay kabilesinin kaşları gibi çatık kaşlarına...

Ruhumun sonsuza kadar acıdan kaynamasına sebep olacak olan aşka baktım.

Ali, onu ilk gördüğüm günden itibaren bana bir hastalık gibi bulaştı. Yüzüm onun çehresini aldı. Sesim onun sesinden soğuk cıvıltılar taşıdı. Yemeğimde hep onun etinin tadı vardı. En sonunda bir cüzzam gibi derimi çürüterek beni eritti ve yok etti.

İlgisini çekebilecek bir kadın değildim ben. Bir ölü olduğuma emin olduğum kadar emindim bundan. Hiçbir zaman âşık olmadı bana. Bir kez olsun gözünde parlayan o alaycı bakıştan başka bir bakışla karşılaşmadım.

Onunla bir kez seviştim. Sarhoştu ve gece boyunca bana başka kadınların isimleriyle hitap etti.

Karnımın nasıl da acıdan ortadan ikiye ayrıldığını dün gibi hatırlıyorum. Gözlerime kıskançlık kanı doldu, dişlerim sabaha kadar zangırdadı. Aşktan kendimi duvarlara vurup, onu bir daha düşünmemek için akla zarar yöntemler denedim. Hiçbir şey ve hiç kimse derdime çare olmuyordu.

Bütün bunlara rağmen, onun bir nefes gibi can verici olduğunu da hatırlıyorum. Teninin sakız gibi saçlarıma, dişlerime yapıştığını, nefes nefese kaldığımı, bembeyaz karların içinde açmış acı çiğdem çiçekleri gibi beni hayretler içinde bıraktığını, gözlerimin dünyayı görebilmesine sebep olan varlığını hatırlıyorum.

Kolunun arasına aldığı kadınları kıskanmak dışında elimden bir şey gelmezdi. Neydi onlarda benden daha fazla olan şey? Güzel elbiseler giymeleri, birkaç yabancı şarap ismi bilmeleri mi fazlaydı benden? Bana biraz zaman verse azmeder, hepsine yetişirdim. Bütün kitapları okur, şairlerin safsata dolu cümlelerini ezberlerdim. Para biriktirir, o sevdiği uçan eteklerden giyerdim. Saçlarımı kısacık kestirir, umursamaz bakışlar atarak önünde bir sigara yakardım. Neden bana küçücük bir şans vermedi? Neydi onlarda olan ama ben de olmayan, olamayan şey?

Cahil bakışlarımdı beni eleveren. Ne yaparsam yapayım, nasıl giyinirsem giyineyim, yine de olmazdı biliyorum. Bakışlarım geldiğim yeri ona söylüyordu. Âşık olamazdı bu yüzden bana. Gerçekten sevemezdi beni. Ben onun yerinden değildim, onun ışığı yoktu bende, onun nefes aldığı atmosfer beni öldürüyordu. Tek gerçek buydu.

Ali'ye hiçbir zaman bana ait bir şeymiş gibi dokunamadım, sadece başkalarının ona nasıl dokunduğunu izleyebildim. Onunla uzun uzun konuşamadım, hep başkalarını ilgiyle dinleyişini gördüm. Onun hep etrafındaydım ama gözleri bana hiçbir zaman merakla temas etmedi. Onunla vakit geçirmek, biraz daha yanında durabilmek için yalancının teki oldum çıktım. Onun yüzünden okulu geç bitirdim, ailemi yıllarca görmedim. Çünkü ben her şeyden daha ölümcül bir şeye, Ali'ye bağımlıydım. O beni içine çeken ve çektikçe gıdıklayan çamurdan bir göldü.

Okulun bitmesine çok az bir zaman kalmıştı. Ali, üniversiteye benden iki sene sonra başladığı halde onunla beraber mezun olabilmek için okulu dört yıl uzatmıştım. Sonunda birkaç hafta içinde okuldan beraber mezun oluyorduk. Ama onu bir daha nasıl görebileceğimi bilmiyordum. Mezun olduktan sonra ne yapacağını, nereye gideceğini bilmiyordum. Tek bildiğim, o nereye giderse gitsin peşinden gideceğimdi. Bunu öğrenmenin sadece bir yolu vardı, o da kendisine sormak. Ama durup dururken ona okulu bitirdikten sonra ne yapacağını soramazdım. Zaten onunla doğrudan konuşabildiğim zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. En iyisi, onunla bir şekilde yalnız kalmak ve laf arasında planlarının ne olduğunu öğrenmekti.

Dersler bitmiş, finaller başlamıştı. Günlerden çarşambaydı, öğle saatleriydi. Okuldan çıkmak üzere yürürken onu çıkış kapısının önünde gördüm. Sırtı bana dönüktü, tek başına duruyordu. Arkasından "Ali!" diye bağırdım. Hızla bana döndü. Bir kafa hareketiyle ne istediğimi sordu. Ona iyice yaklaştım, cesaretimi toplayarak, okulun bitmek üzere olduğunu, isterse beraber bir şeyler içmeyi çok istediğimi söyledim. Bana her zamanki alaycı bakışıyla baktı ve yüzünü bahçeye çevirerek "Olur," dedi. "Hesabı sen ödersin ve seninle yatmam!"

Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Onun rahat yaradılışta, açık sözlü olduğunu biliyordum ama bu kadarını beklememiştim. O kadar utanmıştım ki. Ona ne diyeceğimi bilemeden öylece kalakalmıştım. Benim konuşamadığımı anlayınca "Yarın akşam sekizde, Be-

şiktaş iskelesinde ol, orada buluşur, bir yerlere gideriz," dedi. Zorla yutkunduktan sonra ağzımdan cılız bir "olur" çıktı.

Bütün gece heyecandan ve utançtan uyuyamadım. Sabaha kadar Ali'nin neden "Hesabı sen ödersin ve seninle yatmam," dediğini düşünmekten kafayı sıyırmak üzereydim. Uyandığımda çamaşır makinesine atılmayı bekleyen kirli bir don gibi büzüşmüş kalmıştım. Bir duş alıp kendime çekidüzen verdim. Saatlerce ne giyeceğimi düşündükten ve gardroptaki kıyafetleri defalarca denedikten sonra kendimden kurtulmak istercesine bir kot pantolon ve gömlekle dışarı çıktım.

Buluşma saatinden bir saat önce Beşiktaş iskelesindeydim. Ali de, kırk dakika geç kalınca ben tam bir saat kırk dakika boyunca orada bir iskele direği gibi dikildim. İşe yaramaz bir direk olduğum su götürmezdi. Ali, sanki benimle buluşmak için değil de, orada tesadüfen karşılaşmışız gibi davranarak buluşma yerine geldiğinde, sadece şeklen değil ruhen de bir direktim artık. O andan itibaren Ali'yle bir direk olarak konuşmaya başladım. "Çok beklettim mi?" "Evet."

Beşiktaş'ta havasız, çok gürültülü bir bara oturduk. Bu bara oturmak, Ali'nin fikriydi. O karanlık, pislik içindeki barı çok sevdiğini söyleyerek karşıma geçti ve benim ne içeceğimi sormadan, başımızda ilgisizce dikilen garson kızdan iki bira istedi. Kız onun beşinci benim üçüncü biramı masaya koyduğunda hâlâ tek kelime etmemiştik. Ali, etrafına kayıtsızca bakarken ve çalan

berbat şarkıların nakaratlarına ara sıra dudaklarını kıpırdatarak eşlik ederken, ben ısrarla bir direğin haleti ruhiyesini koruyarak biramı içiyordum. Bir türlü ona mezun olduktan sonra ne yapacağını, İstanbul'da kalıp kalmayacağını soramıyordum. Cümleleri kafamda tekrar tekrar düşünüyor, prova ediyor, tam ona soracakken vazgeçiyordum. Midem sıkışıyor, kalbim güm güm atıyor, sırtım ter içinde kalıyordu. Bir yandan yüzümün ne halde olğunu düşünüyordum, bir yandan da ona tek bir soru sormadığım için kendime kızıyordum. Kendimi korkaklıkla suçluyordum. Ağzımın içini ısırdığımdan dilime kan tadı geliyordu artık.

Son biralarımızı bitirdiğimizde, tek kelime etmeden saatlerce aynı masada oturduğumuzu anladığımda, içimi bir pişmanlık sardı. Kendimden beklemediğim halde, tam kalkacağımız sırada ona mezun olduktan sonra ne yapacağını sormuş bulundum. Cebinden para çıkarırken "Bilmiyorum," dedi ve kıza içtiğimiz biraların parasını uzatarak bardan çıktı, ben de peşinden gittim. Ona hesabı benim ödemem gerektiğini, erken davranıp beni mahcup ettiğini söylediğimde rahat bir ses tonuyla "Sorun yok," dedi ve son vapuru kaçırmak istemediğini söyleyerek yanımdan uzaklaştı. Onu tanıdığım günden beri ilk kez baş başa saatler geçirdiğimiz halde, o beni önemsemediği için, bense stres ve heyecandan bir sabun gibi eridiğim için tek kelime konuşamadan ayrılmıştık. Üstelik mezun olduktan sonra ne yapacağını bilmemesi beni ayrıca mahvetmişti. Bu cevap benim de ne yapacağımı bilmediğimi açık ve net bir şekilde ortaya koyuyordu.

Okuldan mezun olduktan sonra uzun bir süre ondan haber alamadım. Onu görememek beni hasta etmişti. Zayıflamış, küçülmüştüm. Ortak tanıdıklarımıza sürekli onu soruyor, nerede olduğuna dair bilgi edinmeye çalışıyordum. Hepsi sözleşmiş gibi aynı şeyi söylüyordu: "Bilmiyorum."

Bir pazar günü ara sıra uğradığım bir çay bahçesinde, Ali'yi bir kızla otururken gördüm. Ellerim ayaklarım boşaldı ve olduğum yerde kalakaldım. Ali, kızı öpüp duruyordu. Ne kadar da mutluydu. Gözlerinden yayılan ışık dünyayı aydınlatabilirdi. Kıza durmadan sarılıyor, kulağına sessizce bir şeyler fısıldıyordu. Kız açık mavi, tek parça bir elbise giymiş, saçlarını yandan ayırmış, omuzlarına dökmüştü. Ağzındaki gülücük kafasının üstüne kadar uzanıyor, orada bir fiyonk gibi asılı duruyordu. Minik, narin elleriyle Ali'nin yüzüne pudra sürer gibi dokunmasından onu ne kadar çok sevdiği belliydi. Teni ışıl ışıl, konuşmaları uçucuydu.

O kız ne kadar güzelse ben o kadar çirkindim, o ne kadar yaşıyorsa ben o kadar ölüydüm, onun dili var benim yoktu, o neşeli bir şarkı söylüyor bense acı bir ağıt yakıyordum. İçim kıskançlıkla doldu, midem kavrulmaya başladı. Bedenimi bir titreme sardı. Ali'nin ve kızın neşesi, ağzımdan taşmaya başladı. Olduğum yere kustum.

36

*

Ali'yi aklımdan çıkarmam, yıllarımı aldı. Ortak arkadaşlarımızdan biri beni bir gün karşısına alarak herkesin her şeyi başından beri bildiğini, Ali'ye olan takıntımın Ali'yi rahatsız edecek boyutlara ulaştığını, sürekli peşinde olmamdan sıkıldığını ve onu artık rahat bırakmam gerektiğini söyledi. Bunları duyduğumda haftalarca kendime gelemedim. Demek, Ali her şeyin farkındaydı. Utancımdan eriyordum. Ali'yle ilgili hissettiklerimi benim dışımda hiç kimsenin bilmediğini, fark etmediğini sanarak yıllar geçirmiştim. Onca insana rezil olmuştum. Kimbilir benimle nasıl dalga geçmişlerdi.

Kendime gelmem uzun zamanımı aldı. Hiçbir arkadaşımla görüşmek istemedim. Dokuz ay boyunca uyku problemi yaşadım. Kutu kutu antidepresan kullandım. Ortak tanıdığımız insanlarla iletişimimi kestim. İyi-

leşmem uzun zamanımı aldı ama şimdi daha iyiyim. Ali'yi düşünmüyorum. İşe gidiyorum ve eve geliyorum. Yeni arkadaşlarım var, yeni bir hayatım var.

En iyisi onu düşünmeyerek tekrar nüksetmesine mani olmak. Zaman hızlı akıyor. Şimdi nerede, ne yapıyor kimbilir. Ama ne yapıyorsa yapsın, artık umurumda değil.

Yöneticiyi görmem lazım. Sabahları yürüyüşe çıkıyor galiba. Erken saatlerde üzerinde eşofmanlarıyla eve dönerken görüyorum onu. Nefes nefese yürürken ortalığı kolaçan ediyor. Kim var kim yok diye bakınıyor galiba. Böyle adamlar hep meraklı olur. Karısıyla da görüyorum bazen. Bir acayip kadın doğrusu. Suratında hep memnuniyetsiz bir ifade var. Pamuk tarlalarında çalışan işçiler gibi hep mutsuz. Hiç konuştuğunu duymadım. Hep yönetici konuşuyor. Onun yerine de, başkalarının yerine de... Ses tonu gerçekten korkunç adamın. Ama yine de güllü lokumlara benziyor olmasına engel değil bu durum. Horoz şekeri gibi kokuyor mübarek. Beni mahvediyor. Onu gerçekten yiyebilirim. Bana izin verse dilimle kollarını yalardım. Tadı nasıldır acaba? Kesin şekerlidir. Nedense çok eminim öyle olduğuna. Onu bir tavada eritmek isterdim. Bir parça çikolatayla. Hay Allah! Adamı gerçekten canım çekiyor. Nasıl bir şey bu? Ali'yi bile yemek istememiştim. Hayatımda ilk kez böyle bir şey başıma geliyor. Yöneticiyi ilk gördüğüm günden beri burnumda şekerlemelerin kokusu var. Bunu birine anlatsam kafayı yediğimi düşünür.

Yöneticinin karısı ise sinirlerimi bozmak dışında pek işe yaramıyor. O sonsuz suskunluğu insanı rahatsız ediyor. Bu kadının vücut dili sanki kudretinin ortadan kayboluşunu anlatıyor. Ona bakınca midemin bozulduğunu hissediyorum. Ama yapacak bir şey yok. Bunağı bu apartmandan yollayana kadar onlara nazik davranmalıyım. Bu durum biraz da onların elinde gibi. Bütün apartmanı örgütleyebilirsem iş daha da kolaylaşır. Bir an önce gitse de bir rahat etsem artık. Gerçekten sıkıldım ondan. Ölmüyor da. Ölse bari. Daha iyi olur herkes için. Başta onun için. Böyle mutsuz çünkü. Hasta, güçsüz. Zavallı şey. Kendini ne hale getirdiğini bilse ne yapardı acaba?

37

*

Bu sabah yönetmenlerle telefonda görüştüm. İlk aradığım yönetmen, ikincisine göre, daha aklı başında sayılırdı. Senaryosunun devlet karşıtı alt metni yüzünden problemler yaşayabileceğini söyledi. Bu kaçınılmaz tabii ki. Bizim gibi "özgürlükçü bir festival" dışında hiçbir festival bu filmi ödüle aday göstermezdi zaten. Gerçeği söylemek gerekirse, film biraz sıkıcı ve ritim sorunu var. Oyuncu yönetimi berbat. Ama nedense, politik sertliği izleyicide ilgi uyandırıyor. Bu yüzden ona önemli bir ödül verilebilir. Yönetmenin gevrek sesi de hoşuma gitti doğrusu. İçten, hatta arkadaş canlısı bir edayla konuşuyordu. Senaryosuyla ilgili dürüst bir konuşma yaptı benimle. Onun ciddiye alınması için elimden geleni yapacağım. Zaten ilk film için hiç de fena sayılmaz. Umut vaat ediyor. Daha önce çektiği kısa filmlere göz atmıştım. Onlar

da gayet iyi. Ama diğer yönetmen için bu kadar umutlu şeyler söyleyemeyeceğim. Önceki işleri de dahil olmak üzere bu filmi de rezalet. Gereksiz planlar kullanmış ve bir sürü anlamsız detay çekmiş. Yönetmenlerin bunu neden hâlâ yaptıklarını anlamıyorum. Bir genel planda izleyici her şeyi görüyor ve anlıyorsa, neden izleyiciyi aptal yerine koyarak bir sürü detay çekerler, gerçekten anlam veremiyorum. Bu, tamamen, izleyeni yok saymaktır. Hatta, düpedüz, izleyene "Sen bir gerizekâlısın" demektir. Aslında dolaylı olarak, yönetmenler bunu yaparak kendi zekâlarını aşağılıyor. Anlatacakları şeyi sade planlarla ya da başka bir yöntem deneyerek anlatamadıkları için filmlerini gereksiz bir sürü detayla dolduruyorlar. Yıllar önce bir film izlemiştim. Sahnelerin birinde, tek bir sabit planda, oyuncular konuşuyorlardı. Oyuncular açık bir arazideydi. Ne konuştukları anlaşılmıyordu. Ama ara ara altyazı geçiyordu. "Şu anda aralarında bir anlaşmazlık var, bu iki kişi aralarındaki anlaşmazlığı çözmeye çalışıyorlar," diyordu altyazı. Al sana uçsuz bucaksız bir hayal gücü.

Yönetmeninin seyircisi üzerinde tahakküm kurmadığı, genelinde anarşist rüzgârların estiği sade, harika bir filmdi. Oysa bunlar her şeyi hem kendilerine hem seyirciye dayatıyor. Sonuçta, anlattıkları şey, koskoca bir hiç oluyor.

Bu filmi listeye neden aldıklarını bile anlamamışken şimdi de en önemli üç filmin arasında gösterilmeye çalışıldığını görüyorum. Bu işin içinde bizimkilerin

parmağı var, bu açıkça görülüyor. Neyse, umurumda değil. Ben aldığım paraya bakıyorum artık. Endişelenmek ve iyi iş çıkarmaya çalışmak, geride kaldı. Hak yerini asla bulmaz bu sektörde. Kime ne ödül verilirse verilsin. Umurumda değil. Ben toplantımı yaptım. Sonuçlarla ilgilenmiyorum.

Duygularım kayboldu. Yaptığım işe saygı duymuyorum. Beni tiksindiriyor. Eskisi gibi acı da çekmiyorum. İlk zamanlar, iyi bir filme hakkını vermediklerinde, günlerce üzüntüden kahrolurdum. Şimdi, umurumda değil hiçbiri.

Apartman toplantısına da birkaç gün kaldı. Bunağın ipi çekilecek. Belediye onu alıp ne yaparsa yapsın. Onu etrafımda daha fazla istemiyorum. Sanırım, ihtiyara hazırlayacağımız sonla ilgili pek de vicdan azabı duymuyorum. Evine daha fazla çöp taşımaması ve bağırarak konuşmaması için onu defalarca uyardık. Görünen o ki, bu uyarılardan tek bir ders çıkarmadı. Bu yüzden, bu sonu hak etti. Toplantıya herkesin katılacağına eminim. Demokratik ve adil bir çözüm olsun istiyorum. Böyle bir şeyi tek başıma yüklenecek değilim elbette. Bu berbat apartmanda yaşayan herkesin benimle hemfikir olduğundan emin olmalıyım. Hiç kimsenin onu burada istemediğini tahmin edebiliyorum tabii ki. Gürültüsünü geçtim; evine yığdığı çöpler yüzünden bir sürü problem çıktı. Apartmandaki boş daireler kiraya verilemiyor. Çünkü herkes bu apartmanda bir çöp ev olduğunu biliyor. Kim burada bir daire kiralamak ister ki?

Aslında apartman boşluğundaki kokuyu hallletmiş sayılırdık. Nurcan hanım her hafta kokulu deterjanlarla bütün merdivenleri yıkıyordu. Kesinlikle çok iyi havalandırıyordu. Bu yüzden, kokudan geriye pek bir şey kalmıyordu. Ama artık Nurcan hanım da yok. Son gördüğümde hamileydi zaten. İğrenç şiş göbeğiyle oraya buraya sıçramış bok parçaları gibiydi. Ne gıcık kadın. Baştan beri kanım almamıştı zaten. Memnuniyetsiz iş yapardı. Madem memnun değilsin başka iş yap o zaman. Surat asıp kendinle beraber herkesi rahatsız etmeye ne hakkın var. Doğuracağı çocuk da onun gibi suratsız olur kesin. Zaten dünyayı suratsız insanlar bu hale getirdi. Yeteri kadar yokmuş gibi bir tane daha geliyor.

Sonuçta, bunağın evinden yayılan pis koku herkesi rahatsız edecek düzeye geldi ve işte her şey ortada. Aslında apartman ahalisi, Nurcan hanıma üç beş kuruş daha fazla para verseydi, belki de, olaylar bu raddeye gelmezdi. Ama tek sorun koku olsa, ihtiyarın durumu bu kadar göze batmazdı. Şu bağırma huyu son noktayı koydu. Sesi en üst kata kadar gidiyormuş. Bağırtısı üst katın duvarlarını bile zangırdatıyormuş. Bir de beni düşünün. Bırak duvarları, dairemi kökünden sarsıyor sesi. Her seferinde, deprem olduğunu sanıyorum. Bazen beni derin uykumdan bile uyandırıyor. İşte o zamanlarda, uyu tekrar uyuyabilirsen. Her şey berbat bir hal alıyor. Sabaha kadar yatakta dönüp duruyorum. Evimden tamamen soğudum bu yüzden. Sessizliği ve huzuru özledim.

Bakalım toplantı nasıl sonuçlanacak. Çok merak ediyorum doğrusu.

38

*

Şu yöneticinin şekerli kokusu, bu sabah yine burnuma geldi. Adam, iştahımı kabartıyor. Onu yemek istiyorum. Üzerine pudra şekeri dökülmüş kürt böreği gibi bir adam. Geçen gün film dosyalarını kontrol ediyordum ve birden kendimi onu hayal ederken yakaladım. Yönetici Cihat bey yığınlarca pamuğun arasında bir tepsinin üzerindeydi. Kocaman yumuşak göbeğiyle sırtüstü yatıyordu. Yanakları, gerdanı pespembeydi. Kolları boğum boğumdu. Bacakları da kızarmış limon gibi kahverengiye dönüktü. Vücudundan yanık tereyağı ve akide şekeri karışımı bir koku yayılıyordu. Onu öylece yenmeye hazır bir şekilde tepsinin içinde görünce kendimi tutamayıp üzerine atlıyordum. Ah, aklıma geldikçe içim bir hoş oluyor. Bir süre onu yemeye neresinden başlayacağımı düşündüm. Karar vermek çok zordu. İlk başta boynu ve memeleri ilgimi çekti, sonra karnını bütün çekici sarılığıyla tepsiye yayılmış görünce orasına yöneldim. Sonra beni deli eden kokusunun en şiddetli olduğu yere doğru ilgim kaydı. Bacaklarına... O bacaklar, güneşte hafif yanmış

derisi, kıvırcık sarı tüyleriyle aklımı yitirmeme sebep olabilirdi. Onu yemeye neresinden başlayacağıma bir türlü karar veremiyordum. Sonra parmakları dikkatimi çekti. Bedenindeki bütün kan parmaklarına toplanmış gibiydi. Hepsi boğum boğum pembeliklerden oluşuyordu, taptaze önüme serilmişlerdi. Çıldırmak üzereydim. Bir an önce onu yemeye başlamalıydım. Yoksa ondan gelen koku beni delirtebilirdi. Kendime hâkim olamadım ve kollarından birine dişimi geçirdim. Öyle yumuşak ve hafif bir eti vardı ki, kolayca kemiğinden ayrılıyor, ağzımın içinde dağılıveriyordu. Şekerli kanı ağzımdan taşıyordu. Ondan akan bütün sıvıları içmek istiyordum. Bir süre ısırdığım yerden kanını emmeye koyuldum. Öyle çilekli bir tattı ki, doymama imkân yoktu. Daha sonra kanı emmekten vazgeçip gerdanına yöneldim. Gerdanından da bir ısırık koparmak için sabırsızlanıyordum. Etli gerdanı bala batırılmış küçük pişiler gibiydi. Alacağım hazzın hemen bitmemesi için önce gerdanını uzun uzun yaladım. Dilimde pütür pütür bir şeyler hissediyordum. Doğrulup ne olduğuna baktığımda, gerdanının alt kısmında bir öbek halinde birikmiş, sekiz on tane et beni gördüm. Bu manzara, beni kudurtacak denli güzeldi. Aklımı yitirmek üzereydim. Kendimden geçercesine, her bir et benini teker teker kopardım. Küçük çikolta parçalarını ağzımda eritir gibi onları ağzımda uzun uzun tutarak yuttum. Et benlerinin koptukları yerden sıcak taze kanlar akıyordu. Modern çağlarda yaşayan bir vampirin tekinsiz edasıyla akan kanın kaynağına ağzımı dayadım. Yöneticinin bedeninde tek bir damla kan bırakmayacak şekilde emdim kanını. Beni kendimden geçiren ılık kanı-

nı, beni özgür hissettiren yumuşak kanını lıkır lıkır içtim. Sonra elimi ağzına sokup küçük dilini buldum ve o jelibonumsu şeyi her iki parmağımla ezerek ağzıma attım. Bademciklerini ve gırtlağını çiğnemeden yuttum. Yorulmuştum, biraz dinlenmeye karar vermişken yöneticinin faltaşı gibi açılmış gözlerini gördüm. Sıfırlanmış yepyeni bir enerjyle gözlerini yerinden oyarak çıkardım ve onları da mideye indirdim. Ah, o gözleri, bana o güne kadar hiç hissetmediğim bir kuvvet verdi. Kendimi sunduğum şeyin yeniden bana geri dönüşünü hissettiren bir kuvvet! Olsa olsa bir tanrı olmalıydım. Heyecanımdan yerimde duramıyordum. Yöneticinin karnını gıdıklıyor, cinsel organını çekiştiriyordum. Ayaklarımı birbirine vurarak gövdesinin üzerine tekrar atladım. İhtişamını ebediyen sabitleyen sarkık memelerini dişlemek için ağzımı tam açmıştım ki yaşlı bunağın bağırtısı beni dünyanın en tatlı hayalinden uyandırdı. Her şey altüst oldu. Bunak yine beni en mutlu hissettiğim anlardan birinden neredeyse çekiştirerek koparıp aldı. O kıpırtılı, hafif his uçup gitti, yerine kalbimden ağzıma doğru fışkıran bir öfke ve tiksinti geldi. Olduğum yere kustum. Koltuk mahvoldu. Yerimden sinirle doğruldum. Önünden yemeği alınmış bir köpek gibi bağırmaya başladım. Kudurmuş bir köpek gibi. Aklım o andan itibaren durdu. Sinirden kafamı üç beş kez sertçe duvara vurdum. Kafamda bir çatlak oluştu ve sıcak kanım gözüme girdi. Kanı gözümde hissedince kendime gelebildim. Canım çok yanıyordu. Kafamı patlatmıştım. Beynim zonkluyordu. Kan her yerime bulaşmıştı. Ama nedense kanımı hissetmek beni rahatlattı. Elimle kanayan yere dokundum ve açılan yarığa

kuvvetle bastırdım. Canımın daha fazla yanmasını, yarıktan daha çok kan akmasını istiyordum. Parmağımı iyice yarığa soktum. Tuzlu parmaklarım canımı yaktı. Kanım yarıktan oluk oluk aktı, ağzıma kadar ulaştı. Kanımın tadı etkileyiciydi. Fosforlu bir şey içmişim gibi ağzımı burktu. Yüzümü ekşittim. Artık kafamdaki ağrıyı da hissetmiyordum. Kanımı emiyordum. Dilim sünger gibi bütün kanı çekmek istiyordu. Parmağımı daha çok bastırdım bu defa. Kan durmuştu artık. Yorgun olduğumu hissediyordum. Bitkin, perişandım. Yatağıma doğru yürüdüm. Yatağımın ucunda bir süre durdum. Yeni aldığım ve bir gece önce serdiğim temiz çarşaflara baktım. Sonra kanlı kafam ve ellerimle kendimi yatağa bıraktım. Yatakta saatlerce tek bir yere, duvara bakarak uzandım.

Kendime geldiğimde kanım yüzümde kurumuş, çarşaflar batmıştı. Bunağın sesi kesilmişti. Ortalık sakindi. Dışarıda, çirkin sesiyle bir kumru ötüp duruyordu. Öfkem dindi. Pamuk gibi hafiftim artık. Gözlerim uzun zamandan beri aynı yere sabitlendiği için ağrıyordu. Doğruldum. Kafamı ellerimin arasına aldım, küçülmüş gibiydi. Ellerimle kafamı iyice yokladım. Sanki içindeki sıvı kanla birlikte akmıştı. Sert ve kuruydu kafam. Sıcak bir duş alsam iyi gelir diye düşünüyordum. Suyun sesi beni ferahlatabilirdi. Banyoya gittim. Suyu açtım. Kıyafetlerimi çıkarmadan sıcak suyun altına girdim. Su kafamdaki yarayı acıttı. Ama sorun etmedim. Birkaç dakika suyun altında kaldım. Kurumuş kanlar suda yumuşadı. Parça parça ayaklarımın önüne düştü. Her şey yolunda sayılırdı. Biraz oturmak istedim. Su

kafamdan aşağı akarken çömeldim. Kafamı duvara yasladım. Güzel bir dinlenme şekliydi. Gülümsüyordum. Sıcak su beni ısıtmıştı.

Bir süre sonra sesler duydum. Seslerin geldiği yere kulağımı iyice kabarttım. Yöneticinin dairesinden geliyordu sesler. Banyonun boşluğunda ince ince yankılanıyordu ses. Bir süre daha dinleyince seslerin yöneticinin karısına ait olduğunu fark ettim. Onu konuşurken hiç duymamıştım. Hep sessiz ve mutsuz, ya yöneticinin yanında ya da tek başına bir yerlerden gelirken görürdüm onu. Ona selam verdiğimde isteksizce başını sallar, somurturdu sadece. Benden hoşlanmadığını hissederim hep. Cılız, şekilsiz bir kadındı. Meyve vermeyen ağaçlar gibi. Kararmış, somurtkan suratının ardında büyük sırlar gizler gibi.

Sesi beni şaşırttı. Derinden, korkunç bir tınısı vardı. Belki de banyoda olduğum için bana öyle gelmiştir. Telefonla konuşuyor gibi "Hmmm, evet evet," diyordu. "Anladım, evet, hmm, anladım." Bu anlamsız 'evet'leri, 'anladım'ları, 'hmm'ları öyle sık ve art arda tekrarlıyordu ki. Bir yandan bir şeyleri sürüklüyordu sanki. Kadının sesi gıcırtıların, çekme-itme seslerinin arasında bir yükselip bir alçalıyordu. Gözlerimi kapattım. Bir cadının ninnisi gibi onun sesinin müziğini dinledim. Ben de ona uyum sağlayarak bir melodi uydurdum. "Hmmmm eveeeeeet, eveeet, anladım eveeeeet..." Söylediğim melodi hoşuma gitmişti. Kadının çıkardığı gıcırtılarla uyumlu, sakince, yumuşacık, su gibi, kan gibi akan bir melodiydi.

39

*

Yönetici kapımı çaldı. Onu karşımda görünce şaşırdım. Suratındaki mahcup ifadeyle bana toplantının iptal olduğunu söyledi. "Toplantımızı apartman sakinlerimizin işlerinin yoğunluğu nedeniyle haftaya ertelemek zorunda kaldık kızım," dedi.

Apartman sakinlerinizin ne işleri varmış acaba? Benden daha yoğun çalışıyor olamazlar. Erdal bey hep sarhoş; Yasemin hanım, hemşireyim, diye yutturup pavyonda çalışıyor, geceleri çıkıyor evden. Latife teyze, zaten hep evde. Altı numara Zakir bey, devlet dairesinde çalışıyor, onun için de hafta sonu olsun demiştik zaten. Ne konuda yoğunlarmış orası muamma.Yaşlı bunak onların komşusu olsaydı bu toplantı şimdiye kadar elli kez yapılmış olurdu.

Öfkemi kontrol etmeye çalışarak yöneticiye "Dalga mı geçiyorlar acaba?" diye sordum. Yönetici yine o

aptal mahcup ifadesiyle lafa girecekken onu durdurdum: "Kusura bakmayın Cihat bey ama yaşlı bunağı siz değil ben çekiyorum. Sanırım geçen gün size derdimi tam olarak anlatamadım. Geceleri uyutmuyor diyorum. Adam avazı çıktığı kadar bağırıyor. Çöplerinin kokusu benim dairemi sardı. Daha fazla dayanabileceğimi sanmam. En iyisi, başka bir yol düşünmek. Siz de neden koruyorsunuz şu herifi anlayamadım."

Yönetici söylediklerim karşısında biraz tedirgin olmuş gibiydi. "Hanımefendiciğim," dedi. Kızım demekten vazgeçmişti. "Sakin olunuz. En fazla bir hafta daha sabredin. Mutlaka bu toplantı yapılacak. Ayrıca, ben neden koruyayım ki Enver beyi? İnsanlar rahatsız oluyorsa yapılacak bir şey kalmamıştır."

"Siz rahatsız olmuyor musunuz yani?" diye sordum. Bu beklenmedik soru karşısında ne diyeceğini bilemedi, kem küm etti. "Benim öyle sizinki kadar bir rahatsızlığım yok. Ama sizin rahatsızlığınızı gidermeye çalışmak da görevim."

Kurnaz herif! Aklı sıra işin içinden sıyrılacak. Toplantı yapılsın da bakalım ne olacak o gün. Toplantıda herkesi gaza getirecek birkaç şey söyleyip susacağım. Karar onlardan çıkacak. Bunağı da apartmandan onlar attırmış olacak. Zaten kimse istemiyor onu. Kaç kere bunakla ilgili söylenirken duydum hepsini. Eğer beni zorlarlarsa bunları da söylerim. "Hiçbirinizin onu istemediğini biliyorum," derim.

40

*

Temizlikçi Nurcan'ı gördüm yine. Bu sefer karnı daha da şişmiş, görüntüsü iyice tiksinç bir hal almıştı. Rengi beyazlamıştı. Yüzünde bir şey doğuracak olmanın patlayan neşesi vardı. Ağzı kulaklarında, yanıma geldi. Nasıl olduğumu, bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu. Evime temizliğe gelmek istediğini hissettim. O haliyle bile hâlâ para peşindeydi. Onu şiş karnıyla evimde dolaşırken görmek, isteyeceğim en son şey olurdu herhalde. Komşularımın bunak konusunda neler düşündüğünü bütün ayrıntılarıyla öğrenmek istediğim için ona biraz daha katlanmaya ve iyi davranmaya çalıştım. Ağzını aramak çok da zor olmadı. Nurcan hanım, Hemşire Yasemin hanıma, daha doğrusu herkese hemşire olduğunu söyleyen, pavyon gülü Yasemin hanıma, her hafta temizliğe gidiyormuş. Yine temizliğe gittiği bir gün, bunağın sesi yukarı kadar çıkmış. O gün, bunağın performansı yerindeymiş. Yasemin hanım, sözümona gece hastanede nöbete kaldığı için,

çok yorgun ve uykusuzmuş. Bunağın sesi bir süre daha kesilmeyince sinirleri yerinden oynamış ve pencereye çıkıp "Yeter be yeter! Nedir senden çektiğimiz!" diye bağırmış. O kadar sinirlenmiş ki sesi gırtlaklanan horozlarınki gibi çatlak çatlak çıkıyormuş.

"O güne kadar Yasemin hanımın Enver amcaya sinirlendiğini hiç görmemiştim," dedi. "Ama Latife teyze her zaman Enver amcadan nefret eder. 'Ölmedi gitti yaşlı köpek,' der. 'Birisi şunu belediyeye şikâyet etse de alsalar başımızdan,' der. Ölmesi için dua bile ediyor ara sıra. Sanki kendisi çok gençmiş gibi. O da yaşlı. Ne vicdansız kadın şu Latife teyze. Allah korusun, yarın kimin ne olacağı belli olmaz. Yaşlılık bu. Allah bir anda aklını alıverir, Enver amcadan daha beter duruma düşer, görür gününü o zaman. Enver amca gibi kimsesiz kalıverir ortalıkta. 'Benim evlatlarım beni asla bırakmaz,' diyor ama gelini ve oğlunun ne için onu zırt pırt ziyaret ettiğini herkes çok iyi biliyor."

"Niçin geliyorlar?"

"Evleri için, ne için olacak. Mirasa konmak istiyorlar."

"Evleri mi var Latife teyzenin?"

"Tabii abla, saymakla bitmez. Kocasından kalma. Her biri deniz manzaralı hem de. Zamanında kocası buraların mafya babasıymış. Daha çok mal varlığı varmış ama adam öldükten sonra çoğunu alacaklılar kapmış. Yine de Latife teyzeye az buz mülk kalmadı.

Ama kendisi bu mahalleden çıkmak istemiyor. Gidip de şu deniz manzaralı evlerinden birinde oturmuyor. Neymiş efendim, alıştığı yer burasıymış. Arkadaşları varmış burada. Ne değişik insanlar var değil mi abla? Oğlu ve gelini de kaçırmak istemiyor bu piyangoyu. Zaten Latife teyzenin şunun şurasında üç beş yıl ömrü kaldı."

Nurcan, cümleleri sıralarken heyecandan kabarıyordu.

"Turp gibi ama maşallah! Hepimizi gömer."

"Sadece bir çocuğu mu var bu kadının?" diye sordum.

"Bir de kızı var ama görüşmüyorlar. 'Evlatlıktan reddettim onu,' diyor. Kızı on yıl önce kocaya kaçmış da o yüzden reddetmiş kızını."

"Hmm anladım," dedim. "Neyse ne. Demek bunaktan o da rahatsız?"

"Enver amcadan mı?" Bunak dememe bozulmuş gibi devam etti. "Ha, evet evet. O da rahatsız, yönetici de rahatsız."

İnanamamıştım. "Ne? Yönetici de mi istemiyor Enver beyi? Gerçekten mi?"

"Evet abla. O da istemiyor."

"Nereden biliyorsun sen bunu?"

“Bakkal Azmi’ye söylerken duydum. Azmi abi de ‘O iftiracı pislik çoktan hak ettiydi,’ dedi.”

“Neden iftiracı dedi ki bunağa?”

“O kadarını bilmiyorum abla.”

“Cihat bey ne diyordu?”

“Apartmanı çöp kokusu sardı, ne yapacağımı bilmiyorum,” diyordu. “Birisi de çıkıp şikâyet etmiyor ki kurtulalım,” diyordu.

“Demek öyle? Vay Cihat bey vay! Karısı nasıl bir kadın bu Cihat beyin? O da rahatsız mı bunaktan?”

“Valla abla benden duymuş olma ama zamanında Neşe hanımın Enver amcayla aralarında bir şeyler olduğunu söylüyorlar. Cihat bey de bir şey demiyormuş bu duruma. İktidarsızmış Cihat bey.”

“Ne diyorsun sen yahu?”

“Valla öyle diyorlar. O yüzden kadın Enver amcayla ilgili bir şey söylemiyor. Zaten pek konuşkan bir kadın da değil. Bir şey sorarsın, insanı tersler durduk yere. Pek geçimsiz.”

“Tamam Nurcan, sağol, sen ayakta fazla durma. Karnın burnunda zaten.”

İyice tiksinmiştim kadından. Konuştukça şişiyor gibiydi. Patladı patlayacak karnıyla nükleer bombadan farksızdı.

"Doğru diyorsun abla. Yoruluyorum ayakta durmaktan. Her yerim şiş. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, istediğin zaman gelirim."

"Hamilesin zaten Nurcan, olur mu öyle şey?"

"Olsun abla, kaynanamı yollarım sana."

Bu kadının haftanın en fazla bir buçuk günü şaha kalkan zekâsının pis ışığı gözünde belirmişti yine.

"Tamam Nurcan, hadi güle güle git."

"Haydi görüşürüz abla."

Vay kurnazlar vay... Demek birinin çıkıp bunağı şikâyet etmesini bekliyorlarmış. Anlamıştım zaten. Ama ben hepinize yapacağımı bilirim. Toplantı bir olsun, bakalım neler oluyor. Bir ben miyim enayi aranızda?

İyi ki Nurcan bana seslendiğinde durmuşum. Yoksa nereden öğrenecektim bütün bunları? Demek yönetici de şikâyetçi bunaktan. O da kendisi yerine başka birinin şikâyet etmesini bekliyor demek ki. Latife teyzeye de bak sen. Zengin cadı. Çok sinir oldum kurnazlıklarına bunların. Onlara günlerini göstereceğim. Bir an önce olsun artık şu toplantı.

41

*

Serpil aradı beni. Israrla bana gelmek istediğini söyledi. Ona çok yoğun çalıştığımı, hafta sonu da şehir dışına çıkacağımı söyledim. Şu sıralar onu görmek istemiyorum. Varlığı bile beni yoruyor. Canı çok sıkkınmış ve bana her zamankinden çok ihtiyacı varmış. Ona "Benim de seni görmemeye ihtiyacım var, lütfen uzun bir süre beni arama," demeyi o kadar çok istedim ki. Ama söyleyemedim tabii ki. "Haftaya bir yerde buluşuruz," dedim. Yok bana gelmek istiyormuş illaki. Dışarıda buluşmak benim için her zaman daha iyi oluyor. Bir iki saat onunla oturup bir bahaneyle yanından ayrılabiliyorum. Ama evime gelince kalkmak bilmiyor ve ben de ona git diyemiyorum. Bazen başına bir kaza gelsin istiyorum. Ölmesini istiyorum onun. Mezarına gitmeyi ve her şeyi ona orada söylemeyi istiyorum. "Seni ilk gördüğüm andan beri senden kurtulmak istedim Serpil," demek istiyorum. Umarım bir gün yapabilirim bunu. Kupkuru cildine tırnaklarımı batırarak şahlanmak, köpükler saçmak, kahkaha atmak istiyorum.

Serpil'in cildi hep kurudur. O kadar kurudur ki insanda galon galon su içme isteği uyandırır. Pul pul dökülür derisi. Durup dururken çatladığını görürsünüz. Doktor doktor gezer durur bu yüzden. Sürekli orasına burasına krem sürer. Olmadık yerlerde kremlenir. Mesela otobüste pat diye çorabını sıyırıp bacağına krem sürmeye başlar. Ya da bir iş toplantısında boynunu ve kollarını kremler. İnsanların garipseyen bakışlarına aldırmadan hem de. Bir keresinde, beni onunla bereber bankaya gitmeye zorlamıştı. O kadar ısrar etmişti ki sonunda kendimi Serpil'le banka kuyruğunda beklerken bulmuştum. Serpil'in para çekme ve kredi ödeme işlemlerini yapabilmesi için bir saatten fazla bekledikten sonra bankada sıra tam ona gelmişken kremlenmeye başladı. Onca insanın içinde, sırtındaki bluzu yukarı sıyırdı ve elinin yetişebildiği yerleri kremledi. Kremlenmesi o kadar uzun sürdü ki sırasını kaçırdı. Sonra da, onun ardından gelen müşterinin çağrılmasına fena halde bozularak bankadaki görevli kadınla dakikalarca süren ağız dalaşına girdi. Sonunda bankanın güvenlik görevlisi ikimizi de yaka paça dışarı attı. Suratına nefretle baktım ama tek kelime etmedim. Çünkü onun yanında kendimi her halükârda başka bir hayvana yem olacak olan uçan balıklar gibi hissediyordum. Denize indiğinde kendisinden daha büyük balıkların, havalandığında ise albatrosların yemi olan ve hayatını mecburen hep bu iki tehlikenin arasında geçiren uçan balıklar gibi. Benim uçan balıklardan, belki, bir farkım olabilir. Evet, benim onlardan daha tehlikeli bir noktada durmamın sebebi, iki tehlikenin arasındaki o tehlikesiz sanılan yerde Serpil'in bulunması.

Her neyse, bu hafta ondan kurtulduğumu düşünüyorum. Bakalım gelecek haftaya nasıl bir bahane bulacağım. Sağlam bir bahanem olsa iyi olur. Onu başımdan savmaya çalıştığımı anlamaya başladı çünkü. Bu da daha büyük bir tehlike sayılır benim için. Haber vermeden çat kapı gelebilir yani. Hiç belli olmaz.

42

*

Geçen aylarda işyerine yeni bir kız geldi. Yanaklarının içinde ekmek biriktiriyormuş ve onları hiç yutmuyormuş gibi görünen bir kızdı bu. Çirkin, çok konuşan ve durmadan saçıyla oynayan sıkıcı bir tip. Festival işlerinden, sinemadan anlamayan biri. Onu işe neden aldıklarını, hiçbirimiz anlamış değiliz. Bir gün, ofisin masalarından birine, büyüteçle bile görmekte zorlanacağınız götünü dayayıp, telefondaki arkadaşına sevgilisinden bahsederken dinledim onu. Tarif ettiği adam bana tanıdık geldi. Sevgilisinin mezun olduğu üniversiteyi ve ailesini anlattı biraz. Kalbim sıkıntıyla çarpmaya başladı. Ne kadar mutlu olduklarından ve belki de evleneceklerinden bahsediyordu. En sonunda sevgilisinin adını telefondaki arkadaşına söyledi. "Ali," diyordu, "çok nazik bir adam. O kadar düşünceli ve duygusal ki. Gerçek bir sevgili o. Bilmiyorum, belki de evleniriz, ama ben henüz erken olduğunu düşünüyorum."

Sesi kulaklarımda çınlaya çınlaya göğsüme indi. Orada patlamak için bekleyen bir kanalizasyon borusu gibi sabit kalakaldı.

Duyduklarımın Ali hakkında olduğuna inanamıyordum. Ali, böyle biri olamazdı. "Çok nazik bir adam, gerçek bir sevgili." Bunlar, onun hakkında uydurulmuş şeyler olabilirdi ancak. Kız gerçekten mutlu birine benziyordu. Kötü giden bir ilşkinin hüzünlü bakışları yoktu onda. Çatapatların çıkardığı anlık ışıklarla süslüydü gözlerinin içi. Ağzını oluşturan çizgiler gözlerine doğru uzanıyordu. Sesi meyveli ağaçların hışırtısı gibi duyuluyordu.

Peki, nasıl olurdu böyle bir şey? Ali, kendisi dışında birini mutlu edebilecek biri olamazdı. Eğer öyleyse, acınacak bir halde olduğum ortadaydı. Demek, yalnızca bende gücünü sınamıştı. Başkalarını mutlu edebiliyordu demek.

Kıza elimde olmadan kötücül gözlerle baktım. Günlerce kendime gelemedim. Hiç uyuyamadım. Zaten istesem de bunak uyutmazdı beni. Performansı yerinde son zamanlarda. Kızdan bütün kalbimle nefret ediyordum. Onun mutlu suratına sivri bir şeyler batırmak geliyordu içimden. Durup dururken kafasına sert bir şeyle vurmayı ya da onu yüksek bir yerden itmeyi hayal etmeye başlamıştım. Bir yandan kızıyordum kendime. Ali'yi yeniden aklıma soktuğum için. Aradan uzun zaman geçmiş olmasına rağmen gelip yine aklıma girmişti. Kendimi yapış yapış hissettiğim eski zamanlara

geri dönmüş gibiydim. Okyanus çöllerinde yaşayan bir bitki gibi yalnız hissediyordum.

Bütün bu saçma hislerden bir anda kurtulmama sebep olan şey, bu sabah, kızın yanında sevgilisi Ali'yle işyerine gelmesi oldu. Kızın sevgilisi Ali'yle benim eski sevgilim Ali'nin birbiriyle uzaktan yakından alakası yoktu. Onları ofise girerlerken gördüğüm an, içimde berbat korkulara sebep olan kaygıdan oluşmuş toz bulutu birden yok oldu. Bedenim hafifledi. Yüzüme kontrol edemediğim bir gülümseme takıldı.

Şimdi çok daha iyi hissediyorum. Ali'nin başkasını mutlu ettiğini duymak istemiyorum. Böyle bir şeyin gerçekleşmesi demek, benim tekrar hastalanmam anlamına gelir. Neyse ki, şu aptal kız ve onun bir at sineğine benzeyen sevgilisi, beni umulmadık bir şekilde mutlu etti. Kıza karşı fikirlerim bile değişti sayılır. Onu eskisinden daha sevimli buluyorum. Beni rahatsız etmiyor artık. İlerleyen günlerde onunla bir kahve içebilirim. Ofisteki herkesle sıkı fıkı. İlginç şeyler biliyor olabilir.

43

*

Yönetici Cihat bey, kapımı çaldı sonunda. Ondan haber gelmeyeli neredeyse dört beş gün oluyordu. Kapıyı açtığımda tombul suratı ve hiçbir derinliği olmayan gözleriyle bana bir fare gibi gülümsüyordu. Yanakları yine pespembeydi. Kafa derisi terlemişti, saçları yapış yapıştı. Kapıyı açar açmaz nefesinin şekerli kokusu yüzüme çarptığı için beni daha ilk anda dağıtmayı becermişti.

"Rahatsız etmiyorumdur umarım kızım," dedi. Bana yine kızım demeye başlamıştı.

"Tabii ki rahatsız etmiyorsunuz, buyurun Cihat bey," dedim. Kokusu beni hemen sarhoş etti.

"Apartman sakinlerimizle konuştum. Bu pazar, saat on dokuzda, benim dairemde toplantı yapıyoruz," dedi heyecanla.

“Herkesle mi konuştunuz?”

“Evet herkesle,” dedi gururla.

“Bunakla da konuştunuz mu?”

Biraz tedirgin olarak, “Enver’le daha önce konuşmuştum, kapısını tekrar çaldım ama açmadı. Toplantıya gelebileceğini sanmam. Zaten gelse de pek konuşabilecek durumda değil,” dedi.

“Durumu nasıl ki?”

“Son gördüğümde iyice içine kapanmıştı, suratıma beni tanımamış gibi bakıyordu,” dedi üzüntüyle.

“Olsun, belki de böylesi daha iyi olur, ne yapacağı belli olmaz bu tür insanların.”

“Haklısın kızım, ne diyebilirim.”

Cihat beyle biraz daha konuşmak istiyordum. Çünkü nefesi etrafımı şekerden bir sis gibi sarmıştı. Artık o tatlı sisi görebiliyordum. Pembe renkte pamuksu bir sis. Dilimle etrafımı saran havayı yalamak istiyordum. Yöneticiyi yalamak istiyordum. Bu yüzden saçma sapan bir soru sorarak onun biraz daha yanımda kalmasını sağlamaya çalıştım. Ona beni çok ilgilendiriyormuş gibi karısının nasıl olduğunu sordum önce.

“Eşiniz nasıl Cihat bey?”

Karısını sormamı garipsemiş gibi bana baktı ve "İyi, iyi. Neden sordunuz?" dedi.

"Yok bir şey, öylesine sordum," dedim. Sonra lafı, saçma sapan bir şekilde havanın son zamanlarda çok değişken olmasına getirdim. Bunun üzerine o da havaların iyi gitmediğinden dem vurdu. Sonra belediyenin yaptırmış olduğu parktan söz açtım. Bu sefer gerçekten şaşırmıştı. Onunla biraz daha konuşmak için açtığım gereksiz konular karşısında yüzünü buruşturmaya başlamıştı. Cihat beyin tatlı suratı hamur gibi büzüşürken bana daha iştah açıcı görünmeye başlamıştı. Sanırım davranışlarım garipleşiyordu. Kalbim çarpıyor, gözlerim kararıyordu.

"İyi misin kızım?" diye sordu yönetici? Elini uzattı, bana dokunacak gibi oldu.

"Yok bir şeyim, sorun yok! Sakın bana dokunmayın, ah, of... Çok fena şeyler olabilir! Yani şey... Hayır, lütfen bana... Sakın tek kelime etmeyin. Ah! Özür dilerim Cihat bey. Ben şey, neyse... Ne demiştiniz? Bu pazar saat on dokuzdu değil mi?" diye aceleyle tekrarladım. Şaşkın ve durumu anlamayan bakışlarını bana dikti.

"Evet kızım, aynen öyle," dedi.

"Pazar günü görüşürüz o halde Cihat bey. Çok teşekkür ediyorum, ilginiz için."

"Asıl ben teşekkür ederim kızım."

Kapıyı aceleyle kapattım. Ondan gelen koku beni mahvetmişti. Aşırı dozdan ölebilirdim. Bacaklarım titremeye, kalbim çılgın bir hızla çarpmaya başladı. Göğüslerimin arası ve sırtım birkaç saniye içinde terden sırılsıklam olmuştu. Ağzımda onun bir parça eti varmış gibi dilimi çiğniyordum. Salyalarım çeneme akıyordu. Ne yapacağımı bilemez halde kapıya yaslandım. Bir anda bacaklarımda sıcak bir şey hissettim. İşiyordum. Yüzünü göklere dönmüş ve bütün aşağılık tanrılara selam veren bir büyücü gibi şahlanmıştım. Gövdemi sivri bir şeyle kanatmak, kendimi göksel güçlere kurban etmek istiyordum. Hummaya yakalanmış gibiydim. Ellerimden ayaklarıma kadar adeta binlerce karınca tarafından ısırılıyordum. Vücudumdaki bütün suları işedim. Bu biraz uzun ve etkili bir zamanda oldu. Tamamen rahatlayıp kendime gelince durumumun hiç de normal olmadığını kavramaya başlıyordum. Sonra kendi kendime sayıklarcasına konuştum.

"Bana neden 'Asıl ben teşekkür ederim kızım,' dediğini biliyorum kurnaz Cihat! Ama yemezler. O gün hepiniz göreceksiniz gününüzü. Özellikle de sen. O lolipop gibi pembe yanaklarını yemeyi hiç bu kadar çok istememiştim. Seni bir çırpıda mideye indirmek istiyorum. Tek bir hamlede. Kaşla göz arası. Beni delirtecek bu istek. Seni yemek istiyorum."

Onun nasıl yürüdüğünü gözlerimin önüne getirmeye çalışıyordum. Merdivenlerden aşağı inen o değildi de bir parça lokumdu sanki. Yumuşacık, esnek bir lokum. Üzerine atlayıp ensesini ısırmamak için zor tuttum

kendimi. Çok heyecanlandırıyordu beni. Kapıyı saçma sapan bir şey yapmamak için kilitledim. Dişlerim gıcırdıyordu. Onu çiğnemek istiyordum. Bir kenger sakızının hiç bitmeyen tadı gibi eti ağzımın içinde yıllarca dursun istiyordum.

44

*

Bunaktan ses seda yok ne zamandır. Bana kalırsa durumu anladı. Uslanmış numarası yapıyor. Hiç boşuna uğraşmasın planı işe yaramayacak. Toplantıya iki gün kaldı. İçimde bir umut var ama komşuların toplantıda gerçek duygularını söylemeyeceklerinden çok korkuyorum. Eğer bunağı yollayamazsam buradan ayrılmak zorunda kalacağım. Bu zamanda böyle bir şeye kalkışamam. Yeni bir eve çıkmak bana çok pahalıya patlar. Zaten işyeri ödemeleri zamanında yapmıyor. Bütün çalışanları çok zor durumda bırakıyorlar. İşyerindeki herkes sıkıntıda. Bazı iş arkadaşlarım kirasını ödeyemediğinden şikâyetçi. Ben de baya zor durumdayım aslında. Önümüzdeki dört ayın kirasını iyi ki bir kenara atmıştım. Yoksa işler iyice sarpa saracaktı. Elimden geldiği kadar az harcamaya çalışıyorum zaten. Şirkettekiler birkaç gün işe gitmeme eylemi yapmayı planlıyorlar. Bana uyar doğrusu. Hem dinlenmiş olurum hem de şirkete iyi bir ders verilmiş olur. Tabii eylemden sonra işten atılmazsak! Öyle bir risk de var sonuçta. Adam-

lar bize "Haddinizi bilin" de diyebilir. Ekonomik krizi bahane edip bütçe kısıtlaması yapılacağını söylüyorlar. İşten çıkarmalar olabilirmiş. Bu aslında alttan alta bir tehdit. Zaten bütün işverenler sıkıştıkları an çalışanları nazikçe tehdit ederler. Sen de ayağını denk almış olursun. Böyle bir yerde özgür hissetmek mümkün değil. Dört bir yanın öfke ve şiddet. Bu ülkede yaşamanın ne anlamı var bilmiyorum. Her şey gün geçtikçe kötüye gidiyor. İç savaş çıktı çıkacak. Açık hapishane gibi ülke zaten. Herkesi kameralarla izliyorlar. Kameraların haddi hesabı yok. Buna rağmen kimsenin can güvenliği de yok. Kimse kimseye güven duymuyor.

Ne olacak bilmiyorum. Bazen başka bir ülkeye kaçmak istiyorum. Sokaklarında özgürce dolaşabileceğim bir ülke var mıdır acaba? Kesin vardır. Ama gitsem ne yapacağım orada? Nasıl geçineceğim? Her şey muamma. Kendimi çaresiz hissediyorum. Bu ülke beni çıldırtıyor. Burada kalmaya devam edersem kafayı yiyeceğim kesin. Neden burada bu insanların arasında doğdum ki? Bu kaba, sıkıcı insanların arasında yaşamaya neden mahkûmum?

Sevmediğim bir işte, sevmediğim insanlarla çalışmaya neden mecburum? Bu soruların hiçbirinin cevabı yok.

45

*

Toplantı yarın yapılacak. Apartmanda fırtına öncesi sessizlik var. Bunak çıt çıkarmıyor. Uzun zamandan sonra ilk defa bugün rahat rahat evde çalışabileceğim. Ama öncelikle evi temizlemem gerek. Bir haftadır eve elimi sürmüyorum. Pencerelerin de silinmesi lazım. Şu anda pencere temizliğiyle uğraşamam. Daha sonra bir kadın tutarım. Temizlikçi kadını Nurcan'dan gizli ayarlamak gerek. Onun da kaynanasının da evime girmesini istemiyorum. Tiksiniyorum o kadından. Şiş elleri, korkunç gövdesiyle evimde dolaşmasını izleyemem.

Bugün hava çok güzel. Şu parkın güzelliğine bak. Biraz yürüyüş yapmak istiyorum. Kafamı dinlemiş olurum. Parkları seviyorum. Sonsuza doğru genişliyormuş gibi görünüyorlar. Eve de çok yakın. İki adımda buradayım. Cıvıl cıvıl güzel günlerde parklara çıkmak gerekir. Kimse evinde kalmamalı. Küçük bir çay bahçesi var parkın girişinde. Orayı çok seviyorum. Deniz manzarası ve dalları yerlere kadar uzanan ağaçlarıyla

bana cennette olduğumu hissettiriyor. Parkta biraz yürüyüş yaptıktan sonra çay bahçesine otururum. Hiçbir şey düşünmeden denizi izleyerek çayımı yudumlamak istiyorum.

Şuraya da bak, parkta kimler var? Latife teyze ve Hemşire Yasemin! Nasıl da kol kola girmişler. Görünen o ki, onlar da bu güzel havanın keyfinin parkta çıkacağını biliyorlar. Latife teyze bütün ağırlığını Yasemin hanıma vermiş, zavallı Yasemin de günahlarını sırtlamış gibi yaşlı cadalozu taşıyor. Bu Latife teyzenin uçan kuştan haberi varken Yasemin hanımın bir pavyonda çalıştığını bilmiyor olmasına imkân yok. Bence bal gibi biliyor. Artık nasıl bir çıkarı varsa Yasemin hanımın yalanına ortak oluyor. Yasemin hanımın pavyon şarkıcılığını örtmek için meslek olarak hemşireliği seçmesi de ayrıca komik. Neden başka bir şey değil de hemşire? Hemşirelerin gece nöbeti olduğu için mi acaba? Büyük ihtimalle bu yüzden hemşire olduğunu söylüyor.

Üzerine ne giymiş o öyle? Bu nasıl bir kıyafet? Daracık bir pantolon ve şu herkesin ayağında gördüğüm topuklu spor ayakkabılar. Bu kadar zevksiz giyinebilmek için gerçekten yetenekli olmak gerek. Bu kıyafet onu eleveriyor zaten. O saçların hali ne öyle? Boyadan tiftik tiftik olmuş yanık saçlarını tepesine toplamış. Bu sarı mı, turuncu mu, ne renk olduğu belli olmayan saçlarla bana hemşire olduğunu yutturamazsın Yasemin hanım. Bence hiç kimse senin hemşire olduğuna inanmıyor zaten. Yaşlı cadıya da bakın hele. Bu memnuniyetsiz böceksi bakışlar ancak böyle bir surata yakışırdı.

Çıkık ve çürümüş gibi görünen elmacık kemikleri ve çökmüş avurtları masallardaki cadılarla bir akrabalığı olduğunun düpedüz kanıtı. Bu kadın, bana ne kadar kötü bir dünyada yaşadığımı hatırlatan bir anıt gibi, her seferinde karşımda yükseliyor. Şunun hırkasına da bakın! Tam böyle yaşlı bir kadının giyeceği türden. Birbirine sıkı sıkı ilmeklenmiş kahverengi yün hırkasıyla hiç ölmeyecekmiş gibi duruyor. Huysuz gözbebekleriyle önüne bakıyor. İğrenç şey! Toplantıda ne yapıp edip özellikle bu yaşlı cadıyı gaza getirmem gerek. Bu işi en iyi o çözer. Eminim istediği bir şeyin olması konusunda çok inatçıdır. Kafasının içinde bir öbek sinek varmış gibi durmadan titriyor üstelik. İğrenç!

Latife teyze, bunağı atmak konusunda ısrarcı olursa bütün apartman bu işe girer.

Hay Allah, beni fark ettiler! Kahretsin! Neyse artık yapacak bir şey yok, birkaç kelime edip yanlarından ayrılırım. Of, nasıl da sırıtarak bana doğru geliyorlar.

"Nasılsın kızım, iyi misin?"

"İyiyim Latife teyze, sen nasılsın?"

"İyiyim Allah'a şükür. Biz de bir hava alalalım dedik."

"İyi yapmışsınız. Merhaba Yasemin hanım."

"Merhaba canım. Hava bugün çok güzel değil mi? Biz de minnoşumla yürüyüş yapalım dedik." (Minnoşum

mu? Gülmemek için kendimi zor tuttum. Latife teyze şu dünyada minnoş olabilecek en son yaratıktır.)
"Evet, sonunda havalar ısınmaya başladı. Böyle günlerde park daha bir güzel oluyor."

"Öyle evladım, çok güzel bir park yaptı belediyemiz. Eskiden olsa buraya adım atılmazdı. Şarapçılardan, serserilerden geçilmiyordu. Şükür, şimdi insanlar ailesini çoluğunu çocuğunu alıp gelebiliyor. Belediye başkanımız çok çalışkan maşallah. Bir dahaki seçimlerde yine ona vereceğim oyumu. Bu parkta bir sucuk ekmek yapılır ki tadından yenmez."

"Ayy, bayılırım sucuk ekmeğe."

(Yasemin hanım büyük bir yaygara kopartarak) "Şu köpeğe bak, ay yerim ben seni, bu ne güzel bir şey böyle!"

"Aman dokunma Yasemin, hastalık var onda."

"Hani neresinde hastalık var?"

"Uyuz olmuş, görmüyor musun kızım?"

"Yok yahu, biraz kirli, o kadar."

"Dokunmasana kızım,bulaşır Allah korusun."

"Ayyy canım benim ya. Nasıl oldun sen böyle? Yerim seni ben."

Yasemin hanım köpeğin yanına gitti ve ben cadıyla baş başa kaldım ve bir fırsatını bulup konuyu bunağa getirmeye karar verdim. Ama lafa öyle bir şekilde girmeliydim ki Latife teyzenin konuyu kendisinin bunağa getirmesini sağlamalıydım. Cadının fikrini öğrenip onu gaza getirmek için bundan daha iyi fırsat olmazdı.

"Köpek pislik içinde, çöpten çıkmış sanki. Değil mi Latife teyze?"

"Yaa... Evet çok pis!"

"Pislik hastalık getirir valla, hiç hoşlanmam."

"Ben de kızım, pis insanı da sevmem pisliği de sevmem. Uzak dursunlar benden"

"Ben de, ben de... Hele ki pis insandan nefret ederim."

"Aman kızım, ha pis ha dinsiz, aynı şey."

"..."

"Bizim apartmanda var işte dinsiz bir köpek"

"Kimmiş o Latife teyze?"

"Senin karşında oturuyor kızım"

"Enver bey mi?"

“Aman bey deme ona, ne beyi? Uyuz bir köpek o. Şundan farkı yok.”

“Hahahah! Hay Allah iyiliğinizi versin Latife teyze, hiç güleceğim yoktu.”

“Geceleri aynen köpek gibi uluyor. Bir bağırmak bir bağırmak, nedir bu böyle? Kimi kimsesi de yok alıp götürsün. Ölmüyor da uyuz.”

“Ah Latife teyze ah! Sormayın, bir de benim neler çektiğimi düşünün. Aramızda bir duvar var sadece. Bağırtısından uyku uyuyamıyorum aylardır.”

“Vah vaaaah kızım benim.”

“Bıktım artık gerçekten.”

“Hangimiz bıkmadık ki ondan yavrucuğum. Birkaç gün önce yönetici kapıyı çaldı. O dinsizle ilgili toplantı yapacakmış. Ne diyecek acaba?”

“Ne diyecek işte, bunaktan rahatsız olup olmadığımızı soracak.”

“E, ne olacak sorunca?”

“İşte, bir çözüm bulacağız hep beraber. Ben diyorum ki belediyeye bildirelim bu durumu.”

“Aman, hemen bildirelim. Alsınlar bunu götürsünler. Ne iyilikten anlar, ne insanlıktan. Kurbanda yesin diye et götürmüştük o pisliğe, yüzümüze çarptı nimeti. Onun gibilere iyilik yaramaz.”

“Evi de temizliyormuş belediye.”

“Temizlesin kızım, onun yüzünden kimse ev kiralamak istemiyor.”

“Bir çözüm bulmamız şart oldu.”

“Yaşlılar yurduna yerleştirsinler o dinsizi.”

“Ona artık belediye karar verir herhalde!”

Yeryüzünü ortadan ikiye ayıran suni depremleri andıran sesiyle Latife cadısı bağırarak “Kızım Yasemin, Allah aşkına dokunma artık şu ite,” dedi. O da bu beklenmedik zelzeleye hazırlıksız yakalanan sürüngenler gibi telaşla koşturarak “Geldim Latife teyze,” dedi.

“Islak mendille sil önce şu ellerini...”

“Bir şey olmaz Latife teyze, evde yıkarım.”

“Hadi gidelim o zaman, çok kaldık.”

“Toplantıya geleceksin değil mi yavrum?”

“Geleceğim tabii Latife teyze. Size de güle güle, toplantıda görüşürüz Yasemin hanım.”

“Hoşçakal canım.”

Sonunda gittiler. Çok iyi oldu. Cadı kıvama geldi. Nasıl da nefret ediyor bunaktan. Bu cadı tek başına bile onu apartmandan attırır. Galiba bizim mahallede de evleri var, bunak yüzünden o da kiracı bulamıyor olmalı. Alıp mezara mı götürecek onca evi bu kadın? Şanslı cadı.

Her neyse, anlamış oldum ki, Latife teyze toplantıda iyi performans gösterecek. Ben ağzımı bile açmam artık. Bu iş tereyağından kıl çeker gibi kolay olacak. Oh beee, içim ferahladı adeta.

46

*

Bu geceyi nasıl geçireceğimi bilmiyorum. Heyecandan gözüme uyku girmiyor. Ya toplantıya bunak da gelirse? Onun yanında onu istemediğimizi nasıl söyleyeceğiz? Aman, gelirse gelsin! Hiç umurumda değil. Ayrıca Latife teyze bu konuyu herkesin yerine halleder. Ben tek kelime etmeyeceğim zaten. Cihat beye de bir ders olur bu. O da bunağı istemediğini itiraf etmek zorunda kalacak. Cihat beyin müstakbel karısı ne diyecek acaba? Uyuz, suratsız orospu! En çok da onun tepkisini merak ediyorum. Acaba temizlikçi Nurcan'ın dedikleri doğru olabilir mi? Bunakla Neşe hanımın arasında bir aşk ilişkisi olmuş mudur gerçekten? Çok ilginç. Bir türlü aklım almıyor. Aklıma ikisinin sevişmelerini getiremiyorum! Neşe hanım o pis herifle nasıl yatabildi? Belki de mahalledekilerin uydurduğu bir dedikodudur bu. Gerçek olabileceğini sanmıyorum. Öyle olsa bile Cihat bey bundan haberdar değildir. Haberi olsa böyle bir şeyi sindirebilir miydi? Bir erkek iktidarsız bile olsa karısının onu göz göre göre aldatmasına izin veremez. Cihat beyin bu kadar pısırık olabileceğini sanmıyorum.

Onun Neşe hanıma sözünü geçirdiği çok belli. Kimbilir belki de bu Cihat bey sapıktır. Karısını bunakla yatması için zorluyor da olabilir. Her neyse ya! İğrenç şeyler bunlar. Korkunç şeyler. Şu toplantıyı atlatsak da rahatlasam. Bunağı attırdıktan sonra ister Cihat bey Latife teyzeyle, ister Yasemin hanım Erdal beyle, ister Neşe hanım hepsiyle yatsın, beni ilgilendirmez! Tek dileğim, her şeyin istediğim gibi yolunda gitmesi.

Yaşlı bunak seni! Beni uyutmadığın gecelerin acısını senden çıkaracağım. Yarın o toplantıya gelirsin umarım. Herkes senden kurtulmak istiyor. Duyuyor musun beni? Enver bey? Tuvalet bekçisi, pis obur! Çöpçü seni! Defolup gideceksin buradan. Az kaldı.

47

*

Sonunda toplantı yapıldı. Beklediğim gibi apartmandaki herkes toplantıya katıldı. Bunak dışında herkes. Cihat bey, bunağa toplantıyı yazılı ve sözlü olarak bildirdiğini konuşmasına başlamadan önce söyledi. Ben de dahil olmak üzere kimse o çöp sevicinin toplantımıza saygı duyup gelmesini beklemiyorduk. En azından kendisiyle ilgili verilecek karar hakkında birkaç söz söyleme hakkı olabilirdi. Demokratik bir ortam olurdu en azından. Ama artık yapılacak bir şey yok.

Toplantı Cihat beyin evinin salonunda yapıldı. Hayatımda gördüğüm en garip salondu bu. Cihat bey ve Neşe hanımın cinsel hayatlarının bir kez olsun alevlenmediğini kanıtlarcasına evdeki her şey soluk renkteydi. Perdeler, masa örtüsü, alındığı günden beri üzerine hiç oturulmamış gibi duran büyük puf ve salonu boydan boya kaplayan iğrenç desenli halı. Mobilyaların hepsi eski modaydı ve sıkıcı renkleriyle salonun orta yerinde kaba saba duruyorlardı. Duvarlarda Cihat beyin akrabaları olduğunu tahmin ettiğim çopur suratlı birkaç

kişinin fotoğrafı asılıydı. Koskoca kristal bir avize tavanın orta yerinde donup kalmış gibiydi. Üst üste yığılmış bir sürü kitabın olduğu, yıkıldı yıkılacakmış gibi duran büyük bir kitaplık kapının olduğu duvara monte edilmişti. Kitaplık salondaki her şeyden daha eski olduğunu kanıtlarcasına soluk kahverengiydi. Eğer bu kitaplığı başka bir yerde görmüş olsam derhal onu satın alır ve Neşe hanıma hediye ederdim. Çünkü şundan emindim ki salonda Neşe hanıma ait tek şey bu korkunç kitaplıktı. Tıpkı onun gibi yıllanmış bir ruhsuzlukla insanın gözünün içine batıyordu. Neşe hanımın (ancak konuşursa anlayacağımız, o şaşırtıcı ve sanki günün akşam saatlerinde çalışan zekâsıyla) seçtiği bu kitapların çoğu büyücülükle ilgili şeylerdi sanırım. Çünkü kocaman bir okültizm kitabı başköşede boy gösteriyordu. Onun yanında isimlerini okuyabildiğim Büyü Sanatı, Simya Sanatı ve Simyacılar, Simyadan Kimyaya, Kara Davut, Yıldızname, A'dan Z'ye Büyüler ve buna benzer bir sürü garip kitap yan yana dizilmişti. Salondaki her şey matematiksel gerçekler ve şiirsel gerçeklerin birbirinden ayrılması gibi dışarıda halihazırda işleyen zamandan ayrı gibiydi. Bizler de zaman makinesine girip yanlış tuşa basan şaşkın deneklere benziyorduk. O Allah'ın cezası tuşa basıp bu saçma sapan salona ışınlanmıştık. Sanki birazdan bu soğuk yürekli kadın tarafından büyülenecek, ruhumuzu ona satacaktık. İçim ürpermişti.

Salonun basık köy evi kokusu elbiselerime siniyordu ve beni salondaki diğer eşyalar gibi eskitmeye çalışıyordu. Bu salonda bir günden fazla durursam koltukla-

rın önünde kaskatı kesilmiş şu ahşap sehpadan farkım kalmayacaktı. Sıkıntıdan neredeyse çatlayacaktım. Kendime gelebilmek için yöneticiye tuvaletin nerede olduğunu sordum. Tedirgin adımlarla tuvaletin kapısını açtığımda karşımdaki manzaranın salondan farkının olmamasına şaşırmamıştım. Tıpkı salondaki gibi tuvaletteki her şeyin de solmuş olduğunu fark ettim. Solmuş dantelli bir örtü, çamaşır makinesinin üstüne serilmiş, solmuş bir havlu lavabonun kenarına asılmıştı. Duvarlar soluk pembe renkteydi. Yerdeki fayansları ancak tarihi filmlerde görebilirdiniz. Anladığım kadarıyla, Cihat bey fayansın yeni yeni kullanıldığı dönemlerde banyosunun zeminine bu soluk çürük karoları döşettirmişti. Fi tarihinden kalma bir küvet ve onun soluk mavi örtüsü birbirlerine dırdırcı karı kocalar gibi yakışmıştı. Tepeden aydınlatma yoktu. Mor saçaklı bir abajurla ortalığı aydınlatmaya çalışmışlar ama pek başarılı olamamışlardı. Banyodaki büyüleyici zevksizliğe yeteri kadar maruz kaldıktan sonra fena halde sıkıştığımı fark ettim. Çişimi yapmak için tuvalete oturacakken sifonun çekilmediğini ve kocaman bir bokun klozetin içinde yüzdüğünü gördüm. İğrençti. Bok, Neşe hanımdan çıkmış gibi bir izlenim bıraktı bende. Onun vücudu gibi eğri büğrü, içe dönük kıvrımlara sahipti ve tıpkı onun bedeni gibi cılızdı. Sifonu çekmeden Neşe hanımın dışkısının üzerine işedim. Böylelikle toplantı boyunca ona hâkim olabileceğimi düşündüm. Bana ait ürkütücü bir şeyin onu bir şekilde ezebileceğine tüm ruhumla inandım. Kendimce ona büyü yapmıştım. Ben de sifonu çekmeden tuvaletten çıktım. Artık Neşe hanımın boku ve benim idrarım birbirine karışmış ve

sanki bu mucizevi birliktelik bunağın ve salondakilerin sonunu hazırlayan eşsiz bir iksirin gerçek damlalarını oluşturmuştu.

Salona geri döndüğümde bütün komşular gelmişti. Bunak hariç. Herkes tam zamanında oradaydı. Herkes yükselen bir açlıkla bunağın etini yemeye hazırlanıyor gibiydi. Latife teyze ve Yasemin hanım ikili koltukta yan yana oturmuşlardı. Hemen yanlarındaki üçlü koltuğa Erdal bey ve Zakir bey yerleşmişti. Karşıdaki tekli koltukta Cihat bey, onun yanında ahşap bir sandalyede de Neşe hanım vardı. Ben de herkese tekrar selam vererek Erdal bey ve Zakir beyin oturduğu üçlü koltuğa geçtim. Uzun bir sessizlikten sonra Cihat bey gülümseyerek ne içmek istediğimizi sordu. Herkes çay içmekte karar kıldı ve Cihat bey bir süreliğine mutfağa giderek gözden kayboldu. O salona tekrar dönene kadar da hiç kimseden çıt çıkmadı.

Cihat bey "Kendi ellerimle yaptım," dediği çayı hepimize ikram ederken Neşe hanımın suratı sirke satıyordu. Orada oluşumuzdan hiç memnun görünmüyordu. Hiç şaşırmamıştım doğrusu. Neşe hanım oturduğu sandalyeden hepimize tiksintiyle bakıyor, yaydığı enerji binlerce iğne halinde gözümüze batıyordu. Küçücük kahverengi dudaklarını iyice büzmüştü ve meditasyon yapan acemi bir rahip gibi bize konsantre olmaya çalışıyordu. En başta Cihat bey hepimizi teker teker içtenlikle karşıladığında o sadece soğuk bir hoşgeldinizle işi bitirmişti. Zavallı Cihat bey karısının soğukluğunu kapatmak için abartılı bir alaka gösteriyordu bizlere.

Konuşmaya apartman yöneticisi olarak Cihat bey başladı. Her zaman olduğu gibi iştah açıcı görünüyordu. O soluk salonda tatsız tuzsuz bir bulgur pilavının ortasına düşmüş bir parça incir gibi duruyordu. Onu izlerken durmadan yutkunuyordum. Gözlerimi tombul parmaklarından ve pembe kollarından alamıyordum. Konuya odaklanmaya çalışarak onu yemeyi düşünmemeye çalışıyordum. Cihat beyin ağzından çıkan şekerleme kokusu beni bir sürüngenin avını yemeden önce uyuşturması gibi sarhoş ediyordu. Ona sarılma ihtiyacı duyuyordum. Bu adamın benim üzerimde bıraktığı cinsellikten uzak yeme arzusunun neden olduğunu henüz çözebilmiş değildim. Konuşurken yeni doğmuş bir domuz yavrusu gibi pespembe kesilmesine bayılıyorum. Tombiş ellerinin orasından burasından fırlayan pudra renkli parmaklarını ağzımda eritmek, onları bir çırpıda yok etmek istiyorum. İdrar torbam dolmaya başlıyordu.

Sarhoş Erdal bey, Yasemin hanım, Latife teyze ve Zakir bey merakla Cihat beyin söylediklerini dinliyorlardı. Cihat beyin kelimelerini özenle seçerek konuştuğu çok belliydi. Her cümlesinin başında karısı Neşe hanıma bakıp duruyordu. Konuşmasına "Bugün burada apartman sakinlerimizin Enver Uçma ile ilgili şikâyetlerini değerlendirmek ve bu konuya çözüm bulmak için toplanmış bulunuyoruz," diyerek başladı. Herkes onu onaylarcasına kafasını salladı. Neşe hanımı göz ucuyla kontrol ettikten sonra "Sevgili Bereket Apartmanı sakinleri, Enver Uçma ile ilgili şikâyetlerinizi bir de burada dile getirirseniz işimiz kolaylaşacaktır," dedi.

Küçük bir homurtudan sonra söze ilk giren, beklediğim üzere, Latife teyzeydi. Her bir kelimesinin üzerinde uzun uzun durarak konuşmasına başladı. "Hepiniz benim çocuklarım sayılırsınız," dedi. "Biz ne de olsa görmüş geçirmiş insanlarız. Ben açık sözlü bir kadınım. Dinine bağlı, dürüst bir insanım. Herkes beni böyle bilir. Lafı dolandırmadan söylemek isterim ki ben bu Enver Uçma'dan rahatsızım. Apartmanı çöp tenekesine çevirdi. Bulduğu her şeyi evine sokuşturuyor. Evimizi temiz tutmak, çevremizi temiz tutmak en başta dinimizin bize buyurduğu şeydir. Bu Enver bey kim oluyor da buna karşı çıkıyor. Bunun yaptığı ilk başta dinsizliktir. Dinsizlik ve pislik içinde yaşayan bu adamı hemen kapı dışarı etmek boynumuzun borcudur. Buna karşı gelen varsa, hemen söylesin ki, aramızdaki diğer dinsizleri de tanımış olalım."

Yaşlı cadı saçmalıyordu. Ama en azından bunağı apartmandan attırabilmek için dokunaklı şeyler söylemişti. Amacıma ulaşıyordum. Latife teyze konuşmasına devam ederken ilk fırsatta derisine yapışmayı kollayan yün yeleğini çekiştirmekten kendini alamıyordu. Damarlı ayaklarından yukarı doğru uzayan bileklerini de sıvazlamayı ihmal etmiyordu. Üst kısmını sıcak tutmak için kat kat giyinmişken, ayaklarına bir çorap bile geçirmemiş olması dikkatimden kaçmadı. Ayak parmaklarını balerinler gibi öne uzatarak geriyordu. Sanki bütün ilgiyi ayaklarında toplamak istiyordu. Kurumuş sarmaşıklar gibi duran kapkara ayaklarına tapıyor gibiydi.

Daha çok katılımcıların neler düşündüğünü dinlemek ve ilgiyi daha az üzerime çekebilmek için gereksiz konuşmaktan kaçındım. Amacım Cihat bey ve diğerlerinin bu işi üstlenmeleriydi. Bu sebeple sessiz sedasız konuşulanları dinledim. Gıpta edilecek bir uyumla her konuşmacıyı onaylıyor, işimi gizliden gizliye halletmeye çalışıyordum. Bu arada, bütün konuşmacıları sulu bir börek gibi dinleyen ve iştahımı fazlasıyla kabartan Cihat beyden de gözlerimi alamıyordum.

Sık sık yaşlı cadıya katıldığını söyleyen Yasemin hanım, eğer bunağı belediyeye bildirirsek onun sağlığı ve selameti için iyi bir karar vermiş olacağımızı söyleyip, durumun seyrini bunağa iyilik yaptığımızı düşündürerek değiştirdi. Hepimizin içi rahatladı ve vicdan azabı denilen şey, kalbimizden bir karahindiba çiçeği gibi uçuşarak yok oldu.

Erdal bey "Ben de istemiyorum tuvalet bekçisini, hem kokuyor hem de çok bağırıyor. Hepimizin sağlığını tehlikeye sokuyor bu adam," diyerek beklenmedik bir şekilde lafa girdi. Kimse oralı olmadı, çünkü herkes biliyordu ki Erdal bey daha çok kokuyor ve bazı geceler daha çok bağırıyordu. Aslında onun için de bir toplantı şarttı. Ama şimdilik bunağı defetmek daha önemliydi.

Neşe hanım, başka bir gezegenin üst düzey yöneticisiymiş gibi, sarsılmaz tahtından bizi dinlemek dışında bir şey yapmıyordu. Bir yudum bile içmediği çayı önünde buz kesmişti. Bana öyle geliyordu ki yaydığı korkunç enerji yüzünden çay kısa zamanda donmuştu. Özenle

ütülenmiş tertemiz fırfırlı gömleğiyle her şeyden daha solgundu. Daha önceden tek kelime etmemesi için sıkı sıkıya tembihlenmiş gibi çıt çıkarmadan bizleri inceliyordu. Apartman yöneticisi söz aldığında, sanki onun ağzından çıkan her kelime abartı, hatta yalanmış gibi dudağını büzüyor ve ona ara ara beğenmez, aşağılayıcı bakışlar atıyordu. Bu kadının toplantı boyunca hiçbir şekilde söz söylememesi, bende şüphe uyandırıyordu. Yöneticinin ve temizlikçi Nurcan'ın anlattıklarına dayanarak, Neşe hanımın çöpçü bunakla bir ilişkisi olabilir diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Neden olmasındı? O zamanlar bunak orta yaşlı bir adamdı ve Neşe hanım da belli ki alımlı ve cilveli bir kadındı. Belki bir zamanlar kırıştırdığı çöpçüye Neşe hanımın da gönül borcu vardı ve onu apartmandan attırmak istemiyordu. Kim bilebilir? Yoksa her şeye çekinmeden burnunu sokma potansiyeline sahip olan bu kadın neden böyle bir toplantıda tek kelime etmesindi?

Latife teyze bunağı dinsizlikle suçlamaya devam ederken Neşe hanım bir şeyler diyecek oldu ama sonra hemen vazgeçti. Belli ki, Latife teyzenin dinsizlikle ilgili söylediği şeyler onun canını sıkmıştı. Yine de bu sebatlı suskunluğunu tebrik etmemek hata olur. Neşe hanım, konuşmalar boyunca karardıkça karardı, sustukça sustu. Bir sağında duran yaşlı teyzeye, bir sarhoş komşusuna, bir kocasına, bir bana, özellikle de bana uzun uzun bakıyordu. Bana bakışında nefret ve tahammülsüzlük seziyordum. Olanı biteni sinsice dinlediğimi, arada önemli noktalarda konuşulanlara onay verip hemen geri çekildiğimi anlamış gibiydi. O çivi gibi

bakışlarla bana resmen "Bu iş senin başının altından çıktı," diyordu. Onun bakışları ve derin derin iç çekişleri canımı sıkmaya başlamıştı. Bütün siniri gözlerinde toplanmıştı. Genişlemiş damarları ve küçülmüş gergin gözbebekleriyle fırsat verildiği an içimizden birini canlı canlı yiyecek bir timsahtan farklı değildi. Neşe hanımın çenesi, belli belirsiz hareket ederken, etrafına o kadar derin ve korkutucu bir enerji yayıyordu ki, daha fazla orada bulunmak istemediğimi her geçen dakika daha iyi anlıyordum. Cihat bey ise toplantı boyunca kendi fikrini söylememişti. Daha çok insanların şikâyetlerini değerlendiren objektif bir hukukçu gibi davranıyordu ya da görmüş geçirmiş bir okul müdürü gibi. Ama istediği kadar rol yapmaya çalışsın, bu toplantının gerçekleşmesinden memnun olduğu her halinden belliydi. Amacıma neredeyse yaklaştığımı hissediyordum ve bu kadarı şimdilik bana yeterdi. Zaten büyük ihtimalle, işin gerisini diğer komşular halledecekti.

Konuşmalar böylece uzadıkça uzadı. En sonunda Cihat beyin belediyeyi araması konusunda karar kılındı. Cihat bey, pembe dilini dışarı doğru uzatarak boğazını temizledi ve beklenen an geldi. "Evet," dedi. "Anlaşılan o ki, herkes Enver Uçma'nın selameti ve sağlığı için bir an önce onu belediyeye bildirme konusunda hemfikir." Sanki toplantının yegâne amacı bunağın sağlığı ve iyiliğiymiş gibi herkes başını salladı.

Cihat bey, cebinden telefonunu çıkardı. Yumuk yumuk elleriyle telefonundan bir numara çevirdi. Uzun süre bekledikten sonra belediyeden bir memurla görüşmeyi

başardı. Memur, en kısa zamanda konuyla ilgileneceklerine dair garanti verdi. Hepimizin, özellikle benim ve Latife teyzenin içi rahatlamıştı. Büyük ihtimalle, belediyeden uyarı mahiyetinde bir yazı ya da telefon alabilirdi bizim bunak.

Telefon konuşmasından hemen sonra küçük bir fırsat bulup müsaade istedim. Çok mutluydum. Sonunda pis tuvalet bekçisinden kurtuluyordum. Hızlı hareket ederek toplantıdan ayrıldım. Belediye görevlilerinin geleceği günü şimdiden sabırsızlıkla bekliyorum.

48

*

Kendimi bunca şeyin arasına sıkışmış bir böcek gibi hissediyorum. Hayatımın işkence görmüş kısmına karşı belim bükük. Gözlerimin önünde kalbimdeki oyuk iyice derinleşip büyüyor. İnsanların çirkin ruhları benek benek vücuduma yayılıyor sanki. Kimseyi görmek istemiyorum. Tanıdığım insanları hiç tanımamış gibiyim. Bütün bu insanların bana hissettirdikleri bir gagalının topraktan kurtçuk çıkarmaya çalışma görüntüsünün anlamsızlığından öteye gitmiyor. Kendimi her şeye o kadar uzak hissediyorum ki. Ne zaman düzelecek bütün bunlar? Ne zaman kendime tanıdık geleceğim? Bu soruların cevabı kimsede değil. Her şey ne saçma. İçimde anlatılmaz bir sıkıntı var. Ne zamandır böyleyim hatırlamıyorum. Uzun zamandır bu haldeyim galiba. Herkesi yok etmek istiyorum. Televizyonun her şeyi yok etmesi gibi ortalıkta insanlık namına tek bir şey bırakmak istemiyorum. Kendimden önce herkesi ve sonra kendimi parçalara ayırmak istiyorum. Her şey

tiksindirici. Bütün insanlar, arkadaşlarım. Özellikle arkadaşlarım, Serpil... Serpil beni deli ediyor.

Onu bu sabah zilimi cayır cayır çalarken kapımda buldum. Yuvasına girmeye çalışan şişmanlamış bir solucandan farkı yoktu. Kahvaltı için yumurta almaya çıkmıştım, döndüğümde perişan halde kapımın önünde zile basıyordu. Neler olduğunu zerre kadar merak etmediğim halde sahte bir ilgi ile, ona ne olduğunu anlatmasını istedim. Kolundan sımsıkı tutarak içeri soktum onu. Tarif edilmez bir tiksintiyle kolunu ezmek, çimdiklemek geliyordu içimden.

Her zaman olduğu gibi sevgilisini onu aldatırken yakalamıştı. Bildiğim bir hikâyeydi bu. Neden sorduysam! Ama yapacak bir şeyim yoktu. Serpil ile sevgilisi neredeyse yedi yıldır birlikteler ve ara ara birbirlerini aldatıp yakalanmak suretiyle kısa süreli ayrılıklar yaşıyorlar. Sonra romantik, tesadüfi bir karşılaşma ile her şeye yeniden başlıyorlar. Birbirlerini aldatmayacaklarına ve yalan söylemeyeceklerine dair yeminler ederek ilişkilerine tekrar devam ediyorlar. Bir süre her şey yolunda giderken ikisinden biri öbürünü tekrar aldatıyor ve ipler tekrar kopuyor. Her seferinde Serpil soluğu benim yanımda alıyor.

"Evet?" dedim. "Bu sefer nasıl oldu?" Yanaklarından gözyaşlarını sildi, burnunu çekti, işaret ve başparmağıyla burnunu sıkıştırdı. Eline yapışan sümüğe aldırmadan "Bu sefer çok fena oldu," dedi. Bitkin halde gözlerini kırpıştırıyordu. Solgundu. Göz altları çukur-

laşmıştı. Biraz soluklandıktan sonra ciddiyetsiz bir ses tonuyla olanları anlatmaya koyuldu. İnternetten tanıştığı ve ilgisinden hoşnut kaldığı genç bir delikanlıyı bir kahve içmek için eve çağırdığını söyledi. O sırada Serpil'in sevgilisi evde yokmuş. "Tek amacım biraz sohbet etmekti," dedi. Nasıl olduysa daha sohbete başlamadan delikanlının onun üzerine atladığını, kendisinin de delikanlıdan yayılan güzel parfüm kokusuna karşı koyamadığını ve sevişmeye başladıklarını söyledi. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki dış kapının açıldığını, sevgilisinin bir süre onları izlediğini bile fark etmemişlerdi. Serpil bunları anlatırken onu dikkatle dinliyordum. Onun anlattığı hiçbir şey beni ilgilendirmezken hem de. Ağzından çıkan tek bir kelime bile bana ilginç gelmiyordu oysa. Ama buna rağmen bütün dikkatimi ona vermek için tarifsiz bir çaba harcıyordum.

Anlatmaya devam etti. Sevgilisi için, "Benimle hiç ilgilenmiyordu," dedi. "Onu bu konuda defalarca uyardım. Bana söz verdiği şeyleri yerine getirmemekte ısrarlı. Burnundan kıl aldırmıyor. Sonuçta ben de onu defalarca iş üstünde yakaladım. Bu kadar büyük bir tepki vermesinin haksızlık olduğunu düşünüyorum."

"Ne yaptı?" diye sordum. Sevgilisinin öfkeden kudurduğunu, önce eve davet ettiği çocuğu bir güzel hırpaladığını ve oraya buraya savrulan yumruklardan kendisinin de nasibini aldığını anlattı. Yumruklar omuzlarına ve başına isabet etmişti. İçimden "Çok iyi olmuş" diye geçiriyordum. Keşke üçü birbirini eşek sudan gelinceye kadar tekmeleselerdi. Ona "Aptal

şey, ülkede iç savaş var, insanların evleri bombalanıyor, çocuklar ölüyor, yüz binlerce insan başka ülkelere sığınıyor ve sen kalkmış bu saçmalıklarla uğraşıyorsun," demek istiyordum. Ama onun sığ denizlerde dikenli bir balık gibi yüzen suratına bakıp sustum. Ondan bütün varlığımla nefret ediyordum.

Anlattıklarına devam ediyordu. Sevgilisi ikisini bir güzel patakladıktan sonra onları oldukları yerde bırakıp kapıyı çarparak evden ayrılmıştı. Delikanlı olanları idrak edemez halde tek kelime etmeden çantasını alıp kendisini dışarı atmıştı. Serpil yalnız ve berbat bir durumda birkaç saat evde durduktan sonra bana gelmeye karar vermişti. Başka bir şey yapmak istese şaşardım zaten. Bunu hep yapardı. Kendisini kötü hissettiğinde burnumun dibinde biterdi. Yaşadığı ve hissettiği bütün kötü şeyleri bir bir bana kusar ve benim nasıl olduğumu bile sormadan çekip giderdi. Ardından bomboş gözlerle bakardım. Kendimi yanında bir tencerenin boşluğu gibi hissettiğim çok olmuştur. Ona arkadaşlığımız boyunca kendimle ilgili tek bir şey bile anlatmama fırsat vermedi. Hiçbir zaman acı çektiğimi fark etmedi.

Yine de Serpil her şeye rağmen narin yaradılışta bir kadındır. Bir araya geldiğimizde konuştuğumuz konular, onun ilişkileri, onun hayalleri ve onun geçmişi olduğu için o narin yanı kalın perdelerin arasına gizleniyor ve onu görebilmek zorlaşıyor. Onun istediği şekilde gitmeyen gönül ilişkilerinin sonucunda sıklıkla sinir krizleri geçirmesinden de bıkmış durumdayım. Soluk almadan ve düşünmeden konuşmasından nefret ediyorum.

Kimsede göremeyeceğiniz kadar derin bakan gözleri, onun benden ve başkalarından sakladığı ilginç ve merak edilesi yönleri olduğunu düşündürmüştür bana hep. Ama onu neredeyse sekiz yıldır tanıdığım halde bu ilginç yönlerini bir türlü keşfedememem önümde koca bir gerçek olarak duruyor.

"Serpil," dedim, "sakin ol. Tekrar barışacaksınız. Rahatla biraz, bu her zaman yaşadığınız bir şey." Aldırmayan gözlerle ağzıma bakıyordu. "Orası kesin," dedi. "Ama ben şu ânı nasıl atlatacağım? Nasıl ferahlayacağım? Keşke senin kadar rahat olabilseydim."

Son söylediği şey kulağımda çınladı. "Keşke senin kadar rahat olabilseydim"

O anda ona karşı durdurulamaz bir şiddet büyüdü içimde. Kulağıma tokat gibi çarpan cümle tekrar tekrar beynimde dolanmaya başlamıştı "Keşke senin kadar rahat olabilseydim, keşke senin kadar rahat olabilseydim, keşke senin kadar..." Benim kadar rahat olabilmek mi? Bu saçma sapan cümle de nerden çıkmıştı böyle? Beni bugüne kadar hiç dinlememiş olduğunu, ne kadar çok acı çektiğimi anlatmama izin vermeden, hep kendisini, yalnız kendisini anlatmış olduğunu itiraf etmişti resmen. Aslında bunu ona sorsam böyle bir şeyin olmadığını, delirmiş olduğumu söyleyecekti. Ama işte her şey ortadaydı. Her şeyi düşüncesizce ortaya seriveren Serpil, bunu da sonunda bana söyleyivermişti. Onun gözünde ben rahat, keyfi yerinde ve memnun bir kimseydim demek ki. Ben an-

laşılmaya, dinlenmeye, önemsenmeye layık olmayan, hatta bunları hiç hak etmemiş biriydim. "Keşke senin kadar rahat olabilseydim." Bu cümle bende kalbimi yutmuşum gibi bir his uyandırdı. Midem yanmaya, başım dönmeye başladı.

Serpil'in tül gibi uçuşan yüzü, gözlerimin önünde büyüyordu. Kulağımda, en son söylediği cümle, hâlâ yankılanıyordu. Nefes alamadığımı hissediyordum. Yutkunmakta güçlük çekiyordum. Nefret midemde yumruk gibi bir kusmuğa dönüşmüştü. İçim bulanıyordu. Bulantım dayanılmaz bir hal aldığında gözlerine hınçla baktım ve ona boğuk bir sesle "Bir bardak su ver," dedim. "Hemen bir bardak su ver bana." Sanki beni duymuyordu. Defalarca ondan su istediğim halde, bana sadece korkmuş bir inek gibi bakmakla yetiniyordu.

Şaşkınlık içerisinde bana ne olduğunu soruyordu. Ona boğulmadan önce bir bardak su getirebilirse neler olduğunu anlatabileceğimi söyledim bağırarak. Yüzüme alık alık baktığı için çok sinirlenmiştim. Şaşkın bir tavuk gibi mutfağa koşturdu. Geri döndüğünde az da olsa sakinleşmiştim. Suyu elinden aldım ve birkaç yudum içip köşeye bıraktım. "Bir şey yok," dedim. "Boğazıma tükürüğüm kaçtı. Nefessiz kaldım. Bana biraz izin ver." Yüzü gevşedi, içi ferahlamıştı.

Yalpalayarak banyoya doğru yöneldim. İçimden bağırmak geliyordu. Serpil'den ve etrafımda olan biten her şeyden tiksiniyordum.

Banyoya girdim ve ilk işim kapıyı üzerime kilitlemek oldu. Hareketlerimi tam olarak kontrol edemiyordum. Ellerim durdurulamaz bir şekilde titriyordu. Onlara sözüm geçmiyordu. Her yerim karıncalanıyordu. Gözlerim hiçbir şeyi seçemez hale gelmişti. İç organlarım büzüşüyor, ağrıyordu. Hissettiğim ruhsal acının organlarımdan birini elimden alacağını hissediyordum.

Bunlar olurken aynada kendimle göz göze geldim. Dağılmış haldeydim. Gözlerimin içinde umutsuzluk vardı. Gözlerimden dışarı, içi taşla doldurulmuş bir su kuyusundan geriye kalan küçük boşluklar gibi derin bir karanlık yansıyordu. Bu lezzetli karanlığı ruhum emdikçe emiyordu. Yalnız olmanın dayanılmaz acısıyla kıvranıyordum. Çatlamak üzereydim.

Bir şey fark ettim. Morarıyordum. Nefesim kesiliyordu. Sanki bedenime bir başkası girmiş ve beni kontrol ediyordu. Lavabonun üzerinde pislik içinde duran ayna, yüzümü bana göstermeye çabalıyordu. Ne halde olduğumu gözlerimin içine sokmak için uğraşıyordu sanki. Ayna bana "Kendine yaptığın şeyin farkında değilsin ama ben sana göstereceğim, iyi bak," diyordu. Aynaya dikkatle bakıyordum. Gözlerimin kara tülü yırtılıyordu. Boynumda bir kablo beliriyordu. Beni sıktıkça sıkıyordu bu kablo. Ruhumu dünyada olmanın bütün acısından kurtarmaya çalışıyordu. Yeminine ihanet eden melekler gibi bütün işkencelere göğüs germeye hazırlanıyordum. Fazladan bir nefes almak istemiyordum.

Aynanın sırrı çözüldü ve yüzüme yapışmış gibi duran boynum gün yüzüne çıktı. Adı duyulmamış bir nesnenin varlığına ilk ben şahit olmuşum gibi çok garip bir şeyin farkına vardım. Saç kurutma makinesinin kablosunu boynuma dolamıştım. Böyle bir şeyi ilk kez yapıyordum. Bunu anlayınca şaşırdım. Bunu kendimden beklemezdim. Hangi ara böyle bir şey yapmıştım hatırlayamadım. Kabloyu her iki elimle kuvvetle sıkıyordum. Yüzüm tanınmaz haldeydi. Kendimi tanımakta güçlük çekiyordum. Burnum daha çok nefes almak için var gücüyle açılıp kapanıyordu. Gözlerim net göremiyor, boğazıma tükürükler doluşuyordu. Boğazı kesilmiş bir koyun gibi hırlıyordum.

Sonunda Serpil kapıyı tıklattı. "İyi misin Özlem?" dedi? Özlem? Özlem! Özlem mi? Bu başka birinin ismi olmalı. Benim adım bu olamaz. Kendimi hayatım boyunca hiç Özlem gibi hissetmedim. Bana kimse Özlem demedi. Ne garip ve bana yakışmayan bir isim. Başka bir ismim olmalı benim. "Özlem, Özlem..." Serpil insanı felç eden ses tonuyla durmadan bana "Özlem" diyordu. Sesi bir uzay aracından geliyor gibiydi. Ya da dipsiz, karanlık ve kötü kokular yayan bir kara delikten dışarı yayılıyordu sesi. Bana "Özlem" demeyi bir an önce kesmesini istiyordum. Buna devam ederse kapıyı açıp onu öldürebilirdim.

Banyoda sıkışmış kalmıştım. Duvarlar her geçen dakika üzerime doğru geliyor, alanımı daraltıyordu. Gözümün gördüğü her şey yamuluyor, değişiyordu. Lavabo eriyerek aşağı sarkıyordu. Ayna eriyordu, fayanslar eri-

yordu. Eriyen bunca şey midemi bulandırıyordu. Ben de eriyordum. Ellerim karnıma karışıyor, gözlerim ağzımın içine akıyordu. Dilim sıvılaşmıştı, dudaklarımın arasından sıcacık sızıyordu. Boynumdaki kablo eriyordu. Yok olmuyor, genişliyordum. Eriyen damarlarımı, eriyen kemiklerimi izliyordum. Bu durumdan çıkmalıydım. Kendime gelmeliydim. Önce eriyen ellerimi havaya kaldırmaya çalıştım, yere damlıyordum. Sonra onlarla lavaboya tutundum. Lavaboya bulaşıyordum ama vazgeçmeye niyetim yoktu. Amacım suyu açmak ve yüzüme biraz su çarpmaktı. Böylelikle kendime gelmeyi umuyordum.

Suyu açmak sandığımdan kolay oldu. Suyun akışı beni rahatlattı. Eğildim, yüzüm lavaboya damlamadan bir avuç suyu yüzüme çarptım. İyi geldi, yüzüm dondu. Bir kez daha, bir kez daha çarptım suyu. Boynuma çarptım, kollarıma çarptım. Dondurdum kendimi, rahatladım.

Bir süre sonra erime bitmişti, bulantım geçmişti. Ellerimi gevşettim. Boynuma doladığım kabloyu gevşettim, saç kurutma makinesini çekmeceye soktum. Birkaç saniye içinde yüzümün rengi yerine geldi. Boğazım rahatladı. Hâlâ bana "Özlem" diye seslenen Serpil'e "Geliyorum," dedim ve sesime iyi bir hava verdim. Su bana iyi gelmişti. Bir kez daha, bir kez daha yüzüme çarptım suyu. Bir süre sonra kapının kilidini açtım. Hiçbir şey olmamış gibi Serpil'in yanına, salona gittim. Serpil koltuğa rahat bir pozisyonda uzanmıştı. Gözleri kapalı, saçları dağınıktı. Ellerini karnında birleştirmiş,

bacaklarını üst üste uzatmıştı. Tüm vücudu gevşek bir saç örgüsü gibiydi. Yanına kıvrıldım. Ona temas etmekten kaçınarak ayaklarımı uzattım. Uzun bir süre sessiz kaldık. Sırtımda dayanılmaz bir ağrının olduğunu fark edip doğrulduğumda Serpil çoktan uyumuştu.

Dışarıdan bir grup insanın sesi geliyordu. Cama yaklaştım. Olanı biteni izlemek istedim. Dışarıyı izlersem kendimi unutacağımı düşünüyordum. Bir eylem yapılıyordu. Pencereye yüzümü dayadım. Eylemcilerin polisin attığı gazla çil yavrusu gibi dağılmalarını seyrettim. Sessizlik ve sokak gözlerimin önündeydi, beni tekrar ben yapıyordu.

49

*

İşyerinden arkadaşım Merve ile görüşeceğim. Kafa dengi bir kız. Çok sık vakit geçirmiyoruz ama ara sıra eylemlere katılıyoruz. O tam bir aktivist. Katıldığı eylemlerin sayısını bilmediğine eminim. Benimle eylemlere katılmak dışında pek fazla vakit geçirmeye yanaşmıyor. Ben de her eyleme katılmıyorum zaten. İstesem de vakit bulamıyorum, çünkü işim çok yoğun. Merve'nin çoğu zaman işyerine gelmesine bile gerek kalmıyor. Hem kendisine hem protestolara vakit ayırabiliyor. Defalarca gözaltına alındı. Tamamlanmamış bir sürü davası var. Nasıl dayanıyor onca strese anlayamıyorum. Dünyaya savaşmak için gelmiş gibi. Ama zaman onu aşıyor. Hiçbir zaman yenemeyeceği zaman...

Çarşamba günü bir eyleme destek olmak için Beşiktaş'ta olacağız. Onunla gitmek istedim. Polis müdehale edebilirmiş. Her eyleme müdahale ediyorlar zaten. Bü-

yük bir protesto olacağı için sert bir müdahale bekleniyormuş. Binlerce polis eylemcileri dağıtmak, gözaltına almak için pusuda bekleyecekmiş. İnsanların üzerine plastik mermiler sıkmak konusunda hiç çekingen davranmıyorlar. Polis, iç güvenlik yasası kabul edildikten sonra iyice rahat davranmaya başladı. Olağanüstü halden sonra daha ne kadar rahat hareket eder tahmin edemiyorum. Korkunç şeyler oluyor. Mesela, evlere şafak baskınları yapıyorlar. Birçok insan kayıp. Eylemlerde insanlar ağır şekilde yaralanıyor. Gözaltılar çoğaldı ve bazı insanlar bu gözaltılardan sağ çıkamıyor. Tanıdığım birkaç kişiden geçen hafta yakalandıkları halde hâlâ bir haber yok. Aileleri,arkadaşları sıkı bir şekilde takip halindeler ama sonuç alınmış değil henüz. Zaman onları da aşıp gidiyor. Geriye hiçbir şey bırakmayacak belli ki.

Biliyorum ki zaman beni de aşıp gidiyor. Benden çok uzak bir yere doğru hem de. Benden, bana ait olan her şeyden çok uzağa doğru hızla ilerliyor. Sanki sırf zamanın geçip gitmesini gözlerimle görebilmek için gerçeğin içinde olmaya çabalıyor gibiyim.

Özgürlüğü hiç tadamamaktan nefret ediyorum. Bunca olay bana direnç ve tutkunun esiri olduğumuzu çağrıştırıyor. Ölü bir devrimle evliymişiz gibi. Hiç gerçekleşmeyecek bir özgürlük devrimiyle başımız bağlı ve geleneklerin tanrısı bu bağı asla çözmeye yanaşmıyor. Ne kadar çok kurban verirsek verelim o tanrının damarlarından sıvı akmayacak. Yapmaya çalıştığımız onca şeyin saçmalığının gizemi işte buradan belli.

50

*

Yaşlı bunağın sesi uzun bir aradan sonra ilk defa bu sabah duyulmaya başladı. Onun sesiyle uyandım ve deliye döndüm yine. Güzel bir hafta sonu geçirebileceğimi düşünüyordum oysa. Kendisiyle ilgili verilen kararı duymuş olabilir mi? Belki de bu yüzden eski haline geri döndü. Acaba belediyeden ekipler gelip evini kontrol ettiler mi? Aradan bir hafta geçti. Kontrole gelmiş olmaları gerekir. Cihat beye sormam lazım. Bu konuyla ilgilenip ilgilenmediğinden emin değilim.

Bunağın bu sabah babasıyla ilgili bir şeyler söylediğini duydum. Yine karşısında biri varmış gibi konuşuyordu. Hayali arkadaşına babasından bahsediyordu. Eskiden de böyle saatlerce babasından bahsederdi. Yine başladı. Ne dediğini tam olarak anlayabilsem bari. Onun geçmişini merak ediyorum. Nasıl bu hale geldi bu adam? Of neden beni bulur ki böyle insanlar? Kendimi bildim bileli bütün manyaklar burnumun dibinde bitmiştir zaten. Ben kaçmaya çalıştıkça gelir bana yapışırlar.

51

*

Cihat beyi görüyorum şimdi. Yine çok keyifli. Üzerinde açık renkli bir eşofman var. Saçları itina ile taranmış bir köpeğin tüylerine benziyor. Sevimli şey vallahi. Bana doğru geliyor ve gülümsüyor.

"Nasılsın kızım?" Bana yine kızım diye hitap etti. Biraz dengesiz bir adam bu Cihat bey.

"İyiyim Cihat beeey! Siz nasılsınız?"

"Şükür kızım, bir sıkıntımız yok."

"Belediyeden bir haber var mı Cihat bey? Enver beyin evine kontrole geldiler mi?"

"Yok kızım, kimse gelmedi henüz."

"E, ne zaman gelirler acaba? Bir hafta oldu arayalı. Bir kez daha mı arasak?"

“Ben zaten bir kez daha aradım. Şikâyetimi dile getirdim. Adresi ve bütün bilgileri tekrar söyledim, not aldılar. Bugün yarın kontrole gelirler.”

“Valla, bir an önce gelseler iyi olur. Yine bağırmaya başladı.”

“Ya evet, ben de duydum bu sabah. Evden erken bir saatte çıktım, kapısının önünden geçerken bağırıyordu.”

“Yani, siz de duyuyorsunuz işte! Dayanılacak şey mi Allah aşkına?”

“Haklısın kızım, ne diyebilirim.”

Cihat bey mahcup bir edayla konuşuyordu. Mahcubiyeti ara sıra bir köylü gösterişçiliğine bürünüyordu. Bu şekilde konuşması onu bir horoz şekerine dönüştürmek dışında bir işe yaramıyordu. Ona baktıkça ağzım sulanıyor, yutkunup duruyordum. İştahımın kabardığını fark etmemesi için bunakla ilgili sorular sormaya devam ettim. Ayrıca cevaplarını çok da merak ettiğim sorulardı bunlar.

“Babasıyla ilgili bir şeyler söylüyor sürekli. Nedir bu adamın babasıyla derdi? Bir yıldır aynı şeyi duyuyorum. Karşısında biri varmış gibi ona babasını anlatıp duruyor. Ne dediğini de çok iyi anlayamıyorum ama....”

“Enver eskiden daha aklı başında bir insanmış kızım. Babasıyla ilgili kötü bir şey yaşamış. Önceden normal

bir insan gibi konuşur, sohbet ederdi bizimle. Ama unutamadığı o olayın etkisi yıllarca geçtikçe arttı, kendisini dünyaya kapattı. Sonra da bağırmaya başladı işte."

"Ne olmuş? Babası taciz mi etmiş yoksa?"

"Yok kızım, tövbe tövbe. Öyle bir şey değil."

"Nasıl bir şey peki?" Merakım iyice artmıştı ve tabii bir yandan iştahım da kabarıyordu. Kızarmış tavuk butlarına bal döksen bana bu yönetici kadar iştah açıcı gelmezdi. Onun bu şekerli tombulluğu tıpkı aramızdaki ilişki gibi örtük, gizli bir şeydi ve bunu fark etmek dünyada yalnız bana nasip olmuştu. Çok heyecanlı, tıpkı uçurumun kenarından cenneti izlemek kadar heyecanlı bir şeydi bu.

"Valla, ben de tam olarak bilmiyorum kızım," dedi birden. "Duyduğum kadarıyla anlatayım sana. Enver'in eskiden metal bidon fabrikasında beraber çalıştığı birinden bahsetmiştim ya? Kenan bey."

"Evet, hatırladım onu."

"İşte Kenan bey bana anlatmıştı. Enver'in babası küçük oğlunu öldürmüş. Yani Enver'in erkek kardeşini. Enver de babasını kardeşini öldürürken görmüş. Kurtarmaya çalışmış ama nafile. Çocuk çoktan can vermiş. Babası da zaten çok aklı başında değilmiş. Zamanında, Maraş olaylarında karısını, çocuklarını, akrabalarını öldürmüşler, adam o zamandan sonra kafayı sıyırmış."

“Hadi ya! gerçekten mi? Tüylerim diken diken oldu valla.”

“Artık gerçek mi yalan mı orasını bilemem. Ama bana anlatılan bu. Babasını hemen hapse atmışlar. Adam hapse girdikten bir süre sonra ölmüş zaten.”

“Peki, adam öz oğlunu niye öldürmüş ki?”

“O kadarını bilmiyorum kızım.”

“Enver bey hiçbir şey söylemedi mi size?”

“Yok kızım. Zaten ailesiyle ilgili hiç konuşmazdı.”

“Hay Allah ya! Demek o yüzden öyle bağırıyor. Aslında o kadar bağırmasa ve çöpler o kadar kokmasa kalsın yaşasın evinde. Ama ne yapabiliriz? Ben bıktım Cihat bey.”

“Çok haklısın kızım. İnşallah belediye bir çare bulur bu işe.”

“Bir an önce bulsun valla. Ay Cihat bey, korkuttunuz beni şimdi ya!”

“Neden kızım, ne oldu?”

“Valla, babası oğlunu öldürmüş falan dediniz ya, bu bunak kafayı iyice sıyırıp bizi babası sanarak saldırmaya kalkmasın? Valla, olur mu olur.”

“Yok canım daha neler. Sen rahat ol kızım. Öyle şeyler yapacak adam değildir Enver. Kısa zamanda belediyeden haber alırsak o da rahat eder, sen de”

“İyi madem, ne yapalım, öyle olsun. Korkunun ecele faydası yok. Ben artık eve geçeyim Cihat bey. Kendinize iyi bakın. Neşe hanıma da selamlar.”

“Sağol kızım.”

Şimdi durup dururken canımı sıktı bu adam. Nereden sordum ben de bunağın babasını şimdi? Hay Allah! Ya gece gece kapıma dayanırsa? Ailece manyaklarmış belli ki. Öyle babadan böyle evlat. Ah, çok fena oldum. Aklıma geldikçe tüylerim ürperiyor. İnsan oğlunu nasıl öldürür ya? Bir an önce gelip alsınlar bu manyağı buradan.

52

*

Geçen çarşamba Merve ile Beşiktaş'ta Dolmabahçe Sarayı'nın önünde buluştuk. Eylemciler az ileride yere pankart açmış bekliyorlardı. Başka bir grup insan da onlara destek olmak için yanlarındaydı. Bu sessiz eylemin katılımcılarının kimisi ayaktaydı kimisi oturuyordu. Tomalar ve içi polis dolu otobüsler eylemcilerin tepesinde bekliyordu. Görünen o ki, emniyet bir grup insana olası bir müdahale için bir ordu göndermişti. Aceleyle eylemcilerin yanına gittik. Merve neredeyse her eyleme katıldığı için eylemcilerin arasından dostlarını buldu. Bazılarıyla bir süre sohbet etti, bazılarına selam verdi, bazılarına ise uzaktan gülümsedi. Benim de bir iki tanıdığım vardı, onlarla selamlaştım ve sonra kendimize bir yer bulup oturduk. Merve'nin oturmak için hazırlandığı yere çiğnenmiş bir sakız atılmıştı. Tam Merve'yi uyaracaktım ki son anda vazgeçtim. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama ona söylemek istemedim. O da yerde gevşemiş olan sakızın üstüne oturdu.

Geleli henüz birkaç dakika olmuşken polis eylemi bitirmemiz için uyarıda bulundu. Orayı bir an önce terk

etmemizi istiyorlardı. Eylemcilerin bir kısmı polislerle konuşmaya gitti, Merve'yle birlikte arkalarından koştuk. Eylemci kadınlardan bir tanesi, geleli yarım saat bile olmadığını, eylemlerine devam etmek istediklerini, zira o haftanın onlar için kritik bir hafta olduğunu anlatmaya çalıştı ama bir türlü polisleri ikna edemiyordu. Öndeki birkaç kişi ve polisler arasında gerginlik yükseliyordu. Benzi çığlık atarcasına sarı olan bir sivil polis, öne atılıp eylemci kadınlardan birinin kolundan tuttu ve ona "Hemen dağılın!" diyerek bağırdı. Sivil polis bağırınca yanakları kızardı ve o haliyle suratını önce sulu boyayla sarı renge, sonra annesinin rujuyla kırmızıya bulayan bir kız çocuğuna benzedi. Ya da ateşli bir Galatasaray taraftarına... Bu sarı benizli sivil polis, kadının canını çok acıtmış olmalıydı ki, kadın içli bir çığlık attı. Bunun üzerine herkes yanımıza geldi ve polislerle tartışmanın şiddeti arttı. Polisler, eğer gitmezsek bizi tutuklayacaklarını söylediler ve bu cümle henüz bitmeden iki kadını polis otosuna doğru sürüklemeye başladılar. Bunun üzerine ben ve Merve kadınları kurtarmak için polis otobüsünün kapısına yüklendik. Nasıl olduysa bir sıkışıklık hissettim. Kalabalık bir grup polisin arasında kaldığımı fark ettiğim an kafama da bir yumruk yemiş oldum. Başım döndü ve gözlerim saniyelik aralarla kararırken polis otosuna doğru sürüklendiğimi anladım. Az sonra hepimiz gözaltındaydık.

Günlerdir kendime gelemiyorum. Sarhoş gibiyim. Polisin sorduğu sorulara nasıl cevap verdiğimi hatırlamıyorum bile. Bizi daha eylem başlar başlamaz toplamaya başladılar. Hepimizi toparlayıp bir polis otobüsüne

tıktılar. Ben ve birkaç kişi daha fena halde dövüldük. Yediğimiz gazlar da cabası. İki buçuk gün gözaltında, buz gibi kötü bir karakolda, durmaksızın aşağılanarak ve arada itilip kalkılarak sonumuzu bekledik. Berbattı. Beni hiç bırakmayacaklarından çok korktum. Çünkü bana, nedense, bir örgütle bağlantım varmış gibi davranıyorlardı. Sordukları sorular hep bu şüpheyi uyandırdı bende. Üzerime bir suç yıkacaklarından da korktum. Sonuçta yapmadıkları iş değil. Her şey beklenir onlardan. Kelimelere dökülemeyecek kadar kendimi kötü hissediyorum. Polislerin konuşmaları, tehditleri ve davranış biçimleri iğençti. İfademi almak için bir yere götürmek istediklerinde beni sürekli itip kakıyorlardı. Hayatımda kendimi hiç bu kadar değersiz hissetmemiştim. Ah, evet, yanlış bir şey söyledim galiba. Hayatımda Ali dışında hiç kimse bana kendimi bu kadar değersiz hissettirmemişti. Ama yine de onu tercih ederim. Evet, polistense Ali'yi tercih ederim.

Nasıl olduysa, dört gün önce beni bıraktılar. Diğerlerine ne olduğunu, benden önce mi bırakıldıklarını, yoksa benden sonra mı bırakılacaklarını bilmiyorum. Merve'yi defalarca aradım ama telefonuna o günden sonra hiç ulaşamadım. Polisler onunla ilgili sorduğum hiçbir şeye yanıt vermediler. Bana, terörist, deyip durdular. Vatan hainliğiymiş benim yaptığım şey. İzin verilmemiş bir gösteriye katıldığım için bana dava açacaklarmış. Görecekmişim günümü. Amaçları korkutmaksa amaçlarına ulaştılar. Çok korktum gerçekten. Beni öldüreceklerinden ya da tecavüz edeceklerinden çok korktum.

Serbest kaldıktan sonra evimi bir sokak ileriden gördüğümde gözyaşlarıma engel olamadım. Eve girer girmez üzerimdeki her şeyi çıkarıp çöpe attım. O iki buçuk güne ait hiçbir şey istemiyordum. Onlardan korkuyordum. Hâlâ korkuyorum. Gecenin bir yarısı beni tekrar alacaklarından korkuyorum. Eve geldiğim ilk günden beri uyku uyuyamıyorum. Birdenbire karşıma çıkarlarsa ne yaparım? İçlerinden bir tanesi bana o kadar kötü bakıyordu ki. En çok da ondan korkuyordum. Fırsat verilse beni hiç acımadan öldürebilirmiş gibi geldi bana. Beni fişlediklerini ve istedikleri an gelip beni bulabileceklerini düşünüyorum. Of! Bu anlatılamaz işte. Gerçekten dile dökülemez.

O günden beri ilk defa çalışmak için klavyenin başına oturuyorum. Çalışmayı bile özlemişim. Ama ensemin ağrısı hâlâ geçmiş değil. Ayağa kalkınca başım dönüyor. Öyle fena vurdular ki. Çenem hâlâ mosmor. İş yerindekiler darp raporu almamı ve onları şikâyet etmemi söylüyorlar. Ama ben uğraşmak istemiyorum. Çünkü kafayı bana takarlarsa her şeyi yapabilirler. En iyisi kendimi unutturmak. Eğer bu işin peşini en kısa zamanda bırakmazsam işler kötü bir hal alabilir.

Uyuyamıyorum, kahretsin! Neden benim başıma geldi ki? Üzerime bir suç atıp mahkemelerde süründürecekler beni. Hapse atacaklar. İşte en çok bundan korkuyorum. Hiçbir suçum yokken yıllarca hapishanelerde yatacağım. Pislikler!

53

*

Bir haftadır işe gitmiyorum. Gözaltına alınmanın bu kadar işime yarayacağını tahmin etmezdim. Neyse ki seçici kurulda olmayacağım. Dün sabah beni arayıp istersem bir hafta daha dinlenebileceğimi söylediler. Ben de fırsatı kaçırmayıp "Tamam" dedim. Dosyanın bir kısmını evde halledebilirim. Günlerdir Serpil beni ziyarete gelmek istiyor. Bir sürü bahane yaratıp başımdan savıyorum onu. Ama bugün artık söyleyecek yalanım kalmadı, çünkü bana haber vermeden kapımda bitti. Onu içeri almak zorunda kaldım. Gözleri ışıl ışıldı. Sağ elini bana doğru uzattı. Parmağına bol gelmiş bir yüzük takmıştı. Sevgilisi evlenme teklifi etmiş. "Kabul ettim tabii ki," dedi. "Birbirimize söz verdik. Artık hiç yalan yok, aldatma yok." "İyi," dedim. Ona sallama çay yaptım. Bir yudum bile içmeden sevgilisiyle geçirdikleri bütün o saçma sapan romantik anlardan bahsetti. Onu ilgiyle dinliyor numarası yapmak istemiyordum artık ama anladım ki zaten benim onu dinleyip dinlememem Serpil için çok büyük bir önem taşımıyor. Başından geçenleri benim yerime bir elektrik direğine

de anlatabilir. Ama o alışkanlıklarından vazgeçemeyen uyuz kediler gibi bana gelmeyi tercih ediyor. Çünkü ben onun için sadece buyum, bir alışkanlık. Götünü sildikten sonra tuvalet kâğıdını klozete atmak gibi, dişlerini fırçalamaya arka dişlerden başlamak gibi, şampuanı saçın kuruyken kafana dökmek gibi bir alışkanlık.

"Yaza kadar birbirimizi aldatmazsak evleneceğiz," dedi. Saatlerce oturdu ve durmadan konuştu. Bu süre içinde bana nasıl olduğumu bir kez bile sormadı. Gözaltına alındığımdan haberi yoktu zaten. Ben de anlatmak istemedim. Sesi heyecandan ara ara kırılıyordu. "Ben de..." dedi. "Kendi kendime yemin ettim. Evlenince ona tamamen sadık kalacağım. Evlenir evlenmez çocuk yaparsak ikimiz için de çok iyi olacağını düşünüyoruz. Bence çocuk birbirimize bağlılığımızı arttıracak. Düşünsene çok tatlı olmaz mı?"

Dünyaya birbirlerine daha çok bağlanabilmek için bir çocuk yapmak istiyor olmaları, suratımı buruşturmak dışında bir işe yaramadı. Serpil'den artık tiksinmiyordum bile. Çok daha derin bir iğrenme hissediyordum. Nazal septumdan yoksun olan akbabalar gibi ona bakıyor ve leşinin kokusunu duymuyordum. Kusmayı aşacak kadar derin bir iğrenmeydi bu.

Serpil bir kırkayağın ağrılı sokmasıyla sıçramış gibi yerinden kalkarak bana sarıldı ve çığlıklar atarak ne kadar mutlu olduğunu söyledi. Sevgilisini aslında çok sevdiğini, şu aldatma alışkanlığından ne olursa olsun kurtulmak istediğini, bunun için gerekirse salak bir psi-

koloğa servet yatırabileceğini anlattı. İlişkilerinin aslında ne kadar iyi olduğunu da ekledi. Bense Serpil ve sevgilisi arasındaki ilişkiyi sincaplar ve etobur bitkilerin arasındaki o iğrenç ilişkiye benzetirdim hep. Sincaplar şekerli, etobur bitkilerin tadına birazcık bakabilmek için, dışkısını bitkinin yukarı doğru göksel bir anıt gibi açılmış olan ağzının içine yapmak zorundadır. Bunu yapmazsa bitki yüzeyini iyice kayganlaştırır ve sincabın ayağının kaymasını ve bitkinin içinde biriken asitli sıvıya düşmesini sağlar. Asitli sıvı ağır ağır sincabı eritir ve bitki o gün için doymuş olur. İkisi de bunu bilir. Bu yüzden ikisi gizli bir anlaşma yapar; bu anlaşmaya göre sincap bitkinin ağzına dışkısını bırakacak, bitki ise sincapın ayağının kaymayacağı şekilde şekerli sıvısından ona ikram edecektir.

Böylece doğa insanda vücut bulur ve sincabın Serpil, sevgilisinin de etobur bir bitki olduğu gerçeği gözlerimizin önünde sisi dağılmış bir dağ gibi yükselir.

Serpil bir ara telefonunu kurcaladı ve "Özlem," dedi. İsmime bir kez daha yabancılaştım. Duymazdan geldim adımı. Tekrar etti. "Özlem!" Bir kez daha ve bu sefer biraz daha sert. "Özlem!"

Adımı ilk kez duyuyormuşum gibi baktım Serpil'e. "Ne var, ne oldu?" dedim. "Benim gitmem gerek, elektrik süpürgemi tamirden almayı unuttum. Bugün de almazsam mahvolurum. Ev çok pis. İki haftadır bir türlü vakit bulup süpürgeyi almaya gidemedim." Kafamı, olur, anlamında salladım.

Eşyalarını toplaması uzun sürdü. Her zaman böyle olurdu zaten. Evime adımını atar atmaz her şeyini dört bir yana dağıtırdı. Konuşurken çantasını kurcalar ve içindeki her şeyi ortalığa saçardı. Çantasının içinde aklınıza gelebilecek her şey bulunur zaten. Bir kâğıt makası, yıllar önce alınmış ve birkaç kez kullanılmış açık renkli bir ruj, çeşitli tokalar, üstü saç dolu bir tarak, hiç okunmamış ve asla okunmayacak olan ince bir kitap (bu kitabı vapurda ya da metroda gözlüklü ve yakışıklı bir erkeğe rastladığında açar, okur gibi yapardı), birkaç parça dağılmış bisküvi, tamponlar... İşte bunlar ve bunlara benzer birçok şey Serpil'in çantasında her zaman olurdu. Bu garip kızla nasıl bir araya geldiğimizi bir türlü anlamıyorum. Çok farklı iki insanız ve birbirimizden yeteri kadar zevk alıyor sayılmayız. Onun da benim dostluğumdan memnun olduğunu sanmıyorum. Bunu bir keresinde itiraf eder gibi olmuştu. "Düşünsene..." demişti. "Ne kadar zavallıyız ikimiz de. Kimsemiz yok ve birbirimize mecburuz. Yazık bize."

Tam olarak haklı sayılmazdı. Evet, kimsemiz yoktu ama ben ona mecbur değildim. Hiçbir zaman da olmadım. Onu ilk gördüğüm günden beri sevmiyorum. Cihat beyi ise ilk gördüğüm günden beri yemek istiyorum. Bu ikisi aynı şey olabilir mi?

Ben Serpil'siz kendimi hep daha iyi hissettim. Bu hep böyle oldu. Onunla geçirdiğim her ânı bir kayıp sayarım.

Onu, önünde duran bir sürü ıvır zıvırı çantasına tıkıştırırken izledim. Ellerinin çevik görüntüsüne rağmen her şeyi ne kadar da ağır ve yavaş yapıyordu. Koltuğa dağılmış olan birkaç boya kalemini parmaklarını kadife yüzeye bastırarak alıyordu. Bu küçük hareketler boyunca kaybettiği zamanı hesaplamak isterdim.

Ağlaması bitmiş bir bebek gibi içini çekti. Bir sonraki isteğini ve hareketini tahmin edebilirdim. Evde çikolata var mı diye soracak ya da "Üstüme kalın bir şey verebilir misin?" diyecekti. Tabii, sağ ayağının üstünde seker gibi yürüyerek kendisini salondan dışarı atacaktı. Evet; "Evde şekerli bir şey var mı Özlem?" diye sordu. Dolapta reçel olduğu halde "Yok," dedim. Keşke gidip dolabı açsa ve reçeli görse diye geçirdim içimden. Ne söylerdim acaba? İçimden hiçbir şey söylemek gelmiyordu. Yüzüne bakıp tek kelime etmezdim.

Sonunda evden çıktı. Sokak boyunca topuklu ayakkabısının sesi kulağıma oturdu.

Bu gece sabahlayıp dosyanın en önemli iki bölümünü bitirmeyi planlıyorum. Böylelikle birkaç gün hiçbir şey yapmadan yatacağım. Dinlenmek istiyorum. Sadece uyumak istiyorum.

54

*

Bugünlerde kendimi daha iyi hissediyorum. Galiba çalışmak beni depresifleştiriyor. Kimseyi görmeden tek başıma zaman geçirmek çok iyi geldi bana. Ama yine de gözaltı travmasını tam anlamıyla atlatamadım. Geceleri korkuyla uyanıyorum. Rüyalarımda polislerin beni alıp götürdüğünü görüyorum. Garip giyimli polisler peşimden koşturup bana şöyle sorular soruyorlar: İlkel toplumların aksine bizim toplumumuz neden konuşmaya çok fazla önem vermez? Ya da satın alma neden çoğunlukla bitmez?

Kan ter içinde uyanıyorum, hiçbir soruya cevap veremediğimi anlayıp bu defa polislerden daha fazla korkuyorum.

Yaşlı bunak ne zamandır sesini çıkarmıyordu. Kafam rahattı. Sakinliğinin tam da izinli olduğum döneme denk gelmesi isabet oldu doğrusu. Ama ne olduysa, dün tam olarak bir saat boyunca bağıra çağıra bir şeyler anlattı yine. Sabaha kadar devam edecek diye

çok korktum. Neyse ki uzun sürmedi bağırması. Gece boyunca da çıt çıkarmadı. Belediyeden bir an önce haber çıksa iyi olacak.

Dün balkondan sokağı izlerken yöneticiyi ve karısını gördüm. Bir anda beni fark edip oldukları yerde durdular. Yönetici pembe kuş tüyü yastığa benzeyen kafasını kaldırıp bana "Seni haberlerde gördük sanki, ama inşallah sen değilsindir, benzetmişizdir diye düşündük kızım," dedi. "Polis seni sürükleye sürükleye götürüyordu." Bir anda ne diyeceğimi şaşırdım. Ağzımdan kelimeler isteğimin dışında dökülüverdi. "Beni gözaltına aldılar ama televizyonda çıktığımı bilmiyordum," dedim. "Sendin, sendin," diye heyecanla sürdürdü konuşmasını. "Üstünde de açık mavi bir gömlek vardı, değil mi? Yanlış mı hatırlıyorum?" diye ekledi ardından. "Ha evet," dedim "o benimdir o zaman. Demek ki çekmişler haberciler."

Suratını buruşturdu ve "Ah be kızım, neden milletin dolduruşuna geliyorsunuz," dedi. "Bunlar hep oyun. Olan sizin gibi gençlere oluyor. Provokatörler var ya, ah o provokatörler... Sokakları talan ettiler. Bu hükümet bir işe yaramaz, biz de bilmiyor muyuz sanki? Ama böyle orayı burayı kırarak olmaz ki bu işler. Bak şimdi sen çıktın eylem yaptın da ne oldu. Yerlerde süründüğünle kaldın. Bin yıldır bu düzen değişmedi, seninle mi değişecek? Allah korusun, yarın bir gün bir dava açarlar, bir hüküm verirler, gençliğin heba olur. Yıllarca yatarsın, bir çıkarsın her şey aynı. Aman diyorum yavrum, kendine mukayyet ol."

Her dediğini başımla onayladım ve en sonunda lafı değiştirmek için sesimi alçaltarak ve kafamı da biraz eğerek "Ne oldu şu belediye işi? Haber çıktı mı?" diye sordum. Konuyu açmama çok sevinmiş gibi gözlerini sonuna kadar açıp aynı şekilde sesini kıstı ve kafasını balkona doğru uzattı. "Yarın, bilemedin öbür gün bir haber çıkar," dedi. "Halledeceğiz, Allah izin verirse..."

Duyduğum şeye sevindim ve "Tamamdır," dedim. Gözlerini yumarak bana "Hoşçakal kızım," dedi. Karısıyla beraber sokağın sonunda kayboldular. Benimle konuştuğu süre boyunca karısı yine tek kelime etmemişti. Çok acayip bir kadın, onda hep daha önceden konuşmaması için uyarılmış gibi bir hava seziyorum. Ağzını sımsıkı kapatıyor ve kocaman yuvarlak gözleriyle her şeyi dikkatle dinliyor. Ne sıkıcı bir kadın diye geçirdim içimden.

Düşünüyorum da, belki belediyeyi bir de ben arasam iyi olacak. Bir kişi daha şikâyette bulunursa daha etkili olur. En iyisi yarına kadar beklemek. Eğer yarın da bir ses çıkmazsa ararım.

Yöneticinin televizyonda gördüğü kişi ben miydim gerçekten? Başka birini bana benzetmiş olabilir mi? Çünkü o gün orada haberciler yoktu. Gözüme kamera da ilişmedi. Hayır, kesinlikle ben olamam. Benzetti galiba salak! Çok kötü hissettim kendimi bir an. O gün kimsenin bizi çekmediğine eminim. Of, ne kadar kötü bir şey bu! Acaba polis kamerası mıydı? Olabilir ama öyle bir eylemi televizyonların yayınlaması çok saçma.

Ona benzer bir sürü eylem oluyor her gün. Onca eylemin arasında bizimkini yayınlayacak değiller herhalde. Çok kötü oldu bu! Salak herif aklıma soktu. Bütün gün bunu düşünür dururum şimdi. Kötü hissediyorum. Kendimi bir binanın boşluğunda asılı gibi hissediyorum. Her şeyimi bir ipe asmışlar, sallandırıyorlar gibi. Dünyada bana lazım olan hiçbir şey yok. Ben de dünyanın işine yaramam. Bazen öldükçe ölesi geliyor insanın. Ne garip, hiç mutlu olmadım yaşamaktan.

55

*

Belediyeyi arayacaktım. Ama yöneticiyi görmemin üzerinden bir hafta geçmesine rağmen ne ben belediyeyi aradım ne de belediyeden bir haber geldi. Bu sabah işe gitmeden önce bir gelişme olup olmadığını sormak için yöneticinin kapısını tekrar çaldım. Zile uzun süre bastığım halde kapıyı kimse açmayınca gitmek için hazırlandım ama ben henüz bir adım bile atmamışken Neşe hanım kocaman gözleriyle karşıma dikildi. Sesini çok merak ettiğim için o konuşana kadar hiçbir şey söylemedim ve birkaç dakika, kavgaya hazırlanan iki hayvan gibi öylece birbirimize baktık. Bu kadın çimentoya karıştırılmış kükürt gibiydi. Benzi bir garipti. Konuşmayacağını ve bakışmamızın sonsuza dek süreceğini anlayınca söze ilk ben girdim. "Neşe hanım," dedim; "ben şeyi sormak için kapınızı çalmıştım, şeyi..." "Belediyeyi..." diyerek cümlemi tamam-

ladı. İncecik kısık bir ses birden koridorun duvarlarına çarptı. Oradan da göğüs kafesime iğneler halinde saplandı. Sesi içime işledi. Kendi organını kesen bir erkek gibi acı doluydu gözleri. Nedense ona bütün kalbimle yakın hissetmeye başladım kendimi. Tereddüt ederek "Evet," dedim. "Bir haber çıkmadı henüz," dedi. Ben onu biraz daha duymak adına lafı uzatmaya koyuldum. "Demek öyle," dedim çaresiz bir hal takınarak. "Peki ne olacak bu iş? Ya hiç gelmezlerse?"

Cevap vermedi. Gözümün içine gereksiz konuştuğumu hissettirecek kadar anlamlı baktı. Bir gözü kızarık ve sulanmıştı. Hatta diğerine göre daha küçüktü. Hafifçe yutkunarak "Pekâlâ," dedim. "Ben sonra bir daha gelirim." Gözlerini tıpkı kocası gibi yumdu. Bu, "tamam" anlamına geliyordu sanırım. Kapıdan ayrılmamı beklemeden içeri girmek için rahat bir hamle yaptı. Kendimi kovulmuş gibi hissettim. Hızlı adımlarla merdivenleri indim ve sokağa fırladım. Yolda, benim bu işi kendi başıma halletmem gerektiğini bir kez daha anladım. İş yerine gidince vakit kaybetmeden belediyeyi aradım. Bana cevap veren bir belediye görevlisi ona niçin aradığımı söyleyince "Sizi temizlik işleri müdürlüğüne yönlendireceğim, şikâyetinizi oraya bildirirsiniz ve oradan gerekli talimatları alır, beraber hareket edersiniz," dedi. "Tamam," dedim ve beni temizlik işleri müdürlüğüne bağlaması için bekledim. Uzun süren bir sessizlikten sonra hat kesildi. Ben de tekrar denedim. Aynı görevliyle aynı konuşmayı bir kez daha yaptım ve hat aynı şekilde bir kez daha kesildi. Daha sonra birkaç kez daha denediğim

halde, olması imkânsız bir şey yapmaya çalışıyormuşum gibi bana asla cevap veren olmadı. Şimdilik şans bunaktan yanaydı ama pes etmeye niyetim yoktu. Bütün gün defalarca belediyeyi aramama rağmen bir türlü temizlik işleri müdürlüğüne bağlanamadım. Sonunda tepemin tası attı.

Sinirlenip telefona çıkan adama beni bir türlü temizlik işleri müdürlüğüne bağlayamadığı için bağırmaya başladım. Adam bana hatların yoğun olduğunu, başka vatandaşlarla da ilgilendikleri için görüşemediğimi söyledi ama cevabı beni tatmin etmek şöyle dursun, iyice sinirlendirmişti. Küfretmemek için kendimi zor tuttum. Telefonu adamın yüzüne kapatıp sakinleşmeyi bekledim. Bu işi ertesi güne bırakmaya karar verdim.

Hiçbir şeyi tam olarak yapamayan insanlarla dolu bu memleket. Herkes, o gün geçsin diye uğraşıyor. Hiç kimse önüne konulan işi olması gerektiği gibi yapmıyor. Bu yüzden halimiz ortada. Kahretsin böyle ülkeyi. Yaşanır mı burada be? Hiçbir işimiz tam değil. Savsaklama üzerine kurulu bir düzen işte. Herkes birbirini avutuyor. Neticeye ulaşabilmek neredeyse imkânsız.

Yarın sabahın köründen itibaren belediyeyi aramaya başlayacağım. Yaşlı bunak bu sefer elimden kurtuklamayacak ve bu işi halledeceğim.

56

*

Belediyeler ve devletle ilgili her şey, insanların sinirlerini bozmak için var bence. Bütün gün sabahtan akşama kadar belediyenin temizlik işleri birimini aradığım halde yine tek bir Allah'ın kuluna ulaşamadım. Sanki bütün belediye yaşlı bunağın evini temizlememek için ant içmiş gibiydi. Ama kesinlikle yılmayacağım. Ne kadar inatçı olduğumu herkes bilir. Eğer telefonlara cevap vermiyorlarsa ben de belediyeye bizzat gider, şikâyetimi bu şekilde bildiririm.

Bu işi henüz çözememiş olmak iyice tepemin tasını attırıyor. İki gündür başka hiçbir şey düşünemez oldum. Bana öyle geliyor ki yönetici bu işin peşine yeteri kadar düşmedi. Zaten karısının da pek niyeti yokmuş gibiydi. Tabii, âşığının gitmesini istemiyor kadıncağız. Ama ben elimden geleni ardıma koymadan halledeceğim bu işi. O bunak, bu apartmandan çıkacak!

57

*

Belediyeye gittim ve saatlerce sıramın gelmesini bekledikten sonra, sonunda bir görevliyle konuşabildim. Şikâyetimi ayrıntılı bir şekilde anlattım. Adımı ve soyadımı not ettiler. Bana emniyete gitmemi, şikâyetimi eminiyete aynen bildirmemi istediler. Bunu yaptığım takdirde en kısa zamanda harekete geçeceklerini de eklemeyi unutmadılar. Emniyetle birlikte hareket etmeleri gerekiyormuş. Bunu duymak hiç hoş olmadı. Tekrar polis görmek istemiyorum. Beni tanıyacaklarından korkuyorum. Allah'ın cezaları beni tanırlarsa bu sefer peşimi bırakmazlar. Nereden çıkardılar emniyeti? Onlara "Bu durumu belediyenin emniyete bildirmesi gerekmiyor mu?" diye sordum. Görevli memur beni resmen tersleyerek, zaten yığınla işlerinin olduğunu, bir de bu saçma sapan şey için uğraşamayacaklarını söyledi.

Bunun üzerine ben de, bu sabah erkenden emniyete gitmek zorunda kaldım. Tiksinti duyuyor ve hâlâ kor-

kuyordum. Emniyetin sokağına yaklaşırken neredeyse midem ağzıma gelecekti. Korkudan dilim tutulacak sandım. Birden bir köşeden polislerin karşıma çıkıp rüyamdaki şu garip sorulardan soracağını sandım durdum. "Söyle bakalım; geri dönüşüm ve organik gıda çılgınlığı gerçekten dünyayı kurtaracak mı sanıyorsun?" "Evet.... Yok, hayır! Kurtarmayacak! Bilmiyorum, özür dilerim, keşke kurtarsa. Ya da sizin istediğiniz cevap nedir, ben ona göre bir cevap verebilirim aslında!"

Ama bir an önce işi bitirmek için elimi çabuk tutmalıydım. Emniyetteki polislere şikâyetimi bütün ayrıntılarıyla anlattım. Onlara sorunun sadece çöp meselesi olmadığını, bunağın kafayı tamamen yemiş olduğunu, babasının da zaten öz oğlunu öldürdüğünü, bunun üzerine bunağın sabahtan akşama kadar baba diye bağırdığını, Allah korusun, bir gün kayışı iyice koparıp bana saldırabileceğini söyledim. Gözlerimi doldurdum, kendimi sıkıp, suratıma saf bir kadının ifadesi verdim. Tutanak tuttular ve bana çok nazik davrandılar. İçim rahatladı. Korkum birden uçup gitti. Beni tanımamışlardı. Bana sordukları sorular hiç de cevaplanmayacak kadar zor şeyler değildi. "Nerede oturuyorsunuz hanımefendi? Şikâyet ettiğiniz kişinin adı ve adresi lütfen..." Bu sorular, benim için daha biçimlendirici bir deneyimin soruları oldu.

Ayrıca şikâyetimi bildirdiğimde zaten aynı adres için benim dışımda üç kişinin daha şikâyetçi olduğunu, bunun için geçen pazartesi belediyeden bir kontrolörün şikâyet edilen adrese gelmiş olması gerektiğini söy-

lediler. Benim tekrardan belediyeye gidip bu durumu araştırabileceğimi anlattılar. Hiç üşenmeden soluğu belediyede aldım. Evet, gerçekten de benim dışımda üç kişi daha şikâyette bulunmuştu ve bu üç kişi benim komşularımdı. Bu duruma çok sevindim doğrusu. Ama sevinmemle sinirlenmem bir oldu. Çünkü belediyede temizlik işleri müdürlüğünde çalışan memur bana, öncelikle cezai işlem uygulanacağını, eğer cezai işlem sonucunda, çöp evde yaşayan kimsenin durumunda bir değişiklik olmaz, şikâyetler tekrarlanırsa emniyetle işbirliği yaparak evi ancak o zaman boşaltabileceklerini söylediler. Neden bu kadar zaman harcandığını anlayamadığımı söylediğimde prosedüre uygun hareket ettiklerini, bunun dışında ellerinden bir şey gelemeyeceğini savundular. Ahhh! Belli ki her şey çok yavaş ilerleyecekti. Buna canım sıkılmıştı.

Memurun söylediğine göre geçtiğimiz pazartesi kontrolörler yaşlı bunağın evini kontrole gitmişti. Bu bilgi merakımı kaşıdı. Acaba ne olmuştu? Bunak nasıl bir tepki vermişti?

Heyecanıma engel olamayarak memura bunağın nasıl bir tepki verdiğini sordum hemen. Memur gözlerimin içine isteksizce baktı ve "Ben nereden bilebilirim," dedi. Beni resmen terslemişti. Lafı uzatmamak için "Peki," dedim. "Anlıyorum, bunca işin gücün arasında size böyle gereksiz bir soru sorduğum için özür diliyorum." Cevap vermeden önündeki bilgisayara bakmaya devam etti. Ben de vakit kaybetmeden masasından ayrıldım.

58

*

Tahmin ettiğim gibi her şey yavaş ilerliyor. Belki de ben sabırsızlandığım için zamanın bir türlü geçmediği hissine kapılıyordumdur. Ama iki hafta geçmiş olmasına rağmen belediye ekipleri ortalıkta yoklar. Bir kez daha aramak istemiyorum. Zaten defalarca arayıp bu işin uzadığını söyledim. Tek verdikleri cevap, "Prosedüre göre hareket ediyoruz hanımefendi" oluyor. Başlayacağım prösedürlerine. Yöneticiyi gördüm bu arada. Benimle konuşurken temkinliydi sanki. Neden olduğunu anlayamadım. Ağzını büze büze "Kızım, biraz daha sabredin, yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik," dedi. "Malûm, devlet işleri biraz ağır ilerler ama sonunda emelimize ulaşacağız. Hem büyük bir sevap işliyoruz aslında. Sayemizde Enver bey de sağlıklı bir ortamda yaşayacak. Benim devlet hastanesinde tanıdıklarım var, bir de sağlık kontrolünden geçiririz. Sevabımız olur. Yaşlı ne de olsa, kimsesi yok."

Bunağı göndermeye pek niyeti yok bu adamın galiba. Hâlâ evini temizletiriz ve sağlıklı yaşar diyor. Ben hem evini temizleteceğim hem onu göndereceğim buradan.

Yöneticinin sıkıcı laflarını sonuna kadar dinledim. Her cümlesine ilgiyle kafa salladım. "Evet," dedim "beklemek dışında çaremiz yok. Kontrolörler gelmiş olmalı değil mi? Belediye ve emniyetle görüştüm. Kontrolör gelip bakmış dediklerine göre. Siz gördünüz mü?" "Ha evet," dedi. "Gördüm. Ben apartmana girerken onlar çıkıyorlardı. Niçin geldiklerini sordum; kontrolör olduklarını, apartmanda yaşayan Enver Uçma adına şikâyet olduğunu söylediler." Merakla sözünü kestim. "Ne dediler, ne dediler, hemen anlatın." İştahlı merakım karşısında şaşkınlığa uğramış gibi, "Sakin olun," dedi, "anlatacağım. Evin içini kontrol etmek istediklerini fakat Enver beyin izin vermediğini, zaten içeri kadar girmeye de lüzum olmadığını, kapının önüne kadar yığılmış olan çöplerden ve kokudan her şeyin açıkça anlaşıldığını söylediler." "Sonra ne oldu?" diye tekrar böldüm lafını. "Evi temizlemesi için bir hafta mühlet verdiklerini, temizlemediği takdirde emniyet ve zabıtanın mahkeme kararıyla birlikte gelip gerekeni yapacağını söylediler."

Duyduklarım beni hiç beklemediğim kadar rahatlatmıştı. Yöneticinin yüzüne karşı bir oh çektim. Garip bir şekilde bir zafer kazanmışım hissiyle doluydum. İçtenlikle yöneticinin ellerine sarıldım ve sıcaklığında boğulmak istercesine sıktım ellerini. "Teşekkür ederim, bu haber iyi geldi," dedim. Ellerine sarılınca, onu

yeme isteğim iki, hatta üç kat arttı. Bu adamı kesinlikle birden fazla obur tanrı yaratmıştı. Etini bal ile yoğurmuşlar ve biraz da kekik koymuşlardı. Dayanılmaz bir sıcaklığı vardı. Ateşte pişirilmiş, şekerli şeyler gibi cezbediciydi. Onu koklaya koklaya kanını içmek istiyordum. Allah'ım, bu şişko adamın üzerimdeki etkisi inanılmazdı. Ondan ellerimi zorla çektim. Tekrar tekrar teşekkür ettim. Hareketlerimi aşırı bulduğu belliydi. Ama nezaketinden bir şey söylemedi. Kedi olarak kediliğini yapmış gibi görünüyordu. Bana başıyla selam verdi ve gözlerimin önünde azala azala merdivenlerden indi. Bütün gece aklımdan çıkmadı. Ağzımda bal, kekik ve insan eti tadı vardı. Dayanamayıp birkaç kez kolumu ısırdım. Rüyamda yöneticinin bağırsaklarını emiyordum. Gönlüm rahattı.

Sanırım belediye ekipleri de bir iki hafta içinde gelirler.

59

*

Sonunda isteğim gerçek oluyor. Belediye ekipleri yarın sabah erkenden gelecekler. Haftalardır onları bekliyorum. Sonunda bunağı kalesinden edecekler. Pislik içindeki evi temizleyecekler. Bunak için iyi bir son olur umarım. Belediye bizi baya uğraştırdı ama olsun sonunda geliyorlar.

Dün akşamüzeri eve dönerken yöneticiyi apartmanın kapısında gördüm. Çok yorgundum, konuşacak halim yoktu doğrusu. Beni fark edince seslendi ve isteksiz bir gülümsemeyle, birinin ölüm haberini veriyormuş gibi şöyle dedi: "Kızım sana güzel bir haberim var. Belediye tarafından görevlendirilmiş bir ekip yarın sabah erkenden apartmanımıza gelecek." Cümlesinin sonunda çenesini kütletti. Bakışları süzüldü. Cildi renkten renge girdi. "Bu duruma üzülüyor musunuz?" diye sormak zorunda bıraktı beni. "Evet, biraz üzüldüm tabii," dedi. "Aklı yerinde değil zavallının, iyice de yaşlandı. Yarın olacaklardan sonra kahrolmasından korkuyorum."

“Anlıyorum,” dedim. “Ama emin olun, onun için de çok iyi bir şey olacak. Ayrıca görüyorsunuz, bizi ne kadar zor durumda bıraktığını. İnsanlar evlerini kiraya veremiyor onun yüzünden. Bir de kendinizi onların yerine koyun. Hadi, onu bunu bırakın. Beni bir düşünsenize. Akşamları eve dinlenmek için geldiğimde, önce çok kötü bir koku karşılıyor beni. Sonra da bitmek bilmez bağırmalar.”

“Ama,” diye sözümü kesti. “Son birkaç aydır bağırmaya başlamıştı. Hem birkaç haftadır da sesi soluğu çıkmıyor.” Derin bir iç çekip bana baktı. Ben de onun üzgün tombul yüzüne baktım. Sonra şöyle dedim: “Olur mu öyle şey? Son birkaç gündür yine başladı bağırmaya. Susacağının bir garantisi de yok üstelik.” Başını eğdi, “Haklısın kızım,” dedi. “Bunun için de bir şeyler yapmak gerek. Bir yaşlılar yurduna falan yatırabilsek keşke.” “Onun için en iyisi bu olur zaten,” dedim.

Yanaklarını içine çekerek olduğu yerde birkaç saniye düşündü. Gözkapakları hüzünle inip kalkıyordu. “Onun da bir yolunu bulacağız artık,” dedi. “Zavallı Enver bu hallere de mi düşecekti?”

Söylediklerinden sıkılmıştım artık. Aceleyle omzuna dokundum ve “Kendi adıma çok teşekkür ederim Cihat bey,” dedim. “En az benim kadar siz de çok uğraştınız. Başka bir yönetici olsa bu kadar ilgili davranmazdı. Gerçekten çok şanslıyız. Sizin gibilerin kıymeti bilinmeli.”

Olduğu yerde gururla silkindi. Birden hüzünlü havası değişti. Şeker pembesi dudaklarını büzdü ve "Ben ne yaptım ki hanım kızım," dedi. "Her şeyi sen yaptın. Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana."

"Her şeyi sen yaptın," demesi hoşuma gitmedi. Ama durumu uzatmamak için tekrar teşekkür edip evime doğru ilerledim.

Bir an önce sabah olmasını istiyorum.

60

*

O olayın ardından cok zaman geçmesine rağmen üzerimdeki şoku hâlâ atlatabilmiş değilim. Çok korkunçtu. Hiç kimsenin aklının ucuna gelmeyecek bir şey yaşandı.

O sabah belediye ekipleri erkenden apartmanımıza geldiler. Hepimizin yüzünde aynı tebessüm vardı. Sonunda bunağın evi temizlenecekti ve evinden atılacaktı. Ekipler bunağın kapısını uzun bir süre çaldılar. Fakat bunak beklenildiği üzere kapıyı açmadı. Bu sefer yapacak bir şey kalmayınca kapıyı kırıp içeri girmek istediler. Sonunda girdiler de. Ellerine aldıkları kocaman, kalın bir demirle kapıyı kırmak zorunda kaldılar. Kapı açıldığında hepimiz oradaydık. Ben, apartman yöneticisi, onun karısı, sarhoş komşumuz Erdal bey, Latife teyze, Yasemin hanım. Hepimiz kan isteyen bir tanrıya adağımızı sunuyormuşuz gibi gönençle bekliyorduk. Bunağın kapısı kırılınca içeride gizlediği çöpten hazineyi gördük. Pislikten yığın yığın tepeler oluşmuştu.

Koridorda biriktirilmiş gazete ve plastiklerden odalara geçmek, hatta odaları görmek bile çok zordu. Bunak sokakta ne bulduysa evine doldurmuştu. Koku dayanılır gibi değildi. Her şey üst üste yığılmış, karmakarışık olmuştu. Her şeyi merakla izlerken, bir yandan da Yasemin hanımın kolunu sıkı sıkı tutan Latife teyze durmadan "Eşek ölüsü bile bu kokunun yanıda misk gibi kalır," diyordu. Manzara anlatılacak gibi değildi gerçekten. Pislik içindeki evin ne duvarları ne de zemini gözle görülebiliyordu. Dünya üstünde bu pislikten memnun olabilecek iki tür yaratık vardı, biri çöplerin arasından kafasını çıkarıp duran hamam böcekleri, diğeri ise bizim bunak. Onca pisliğin içinde nasıl yaşayabilmişti bu adam, anlamış değildik. Normal bir insan o ağır kokuya bir saatten fazla maruz kalsa ölürdü.

Görevliler evin içinde sadece birkaç adım atabilmişlerdi. Ben ve diğerleri burunlarımızı tutarak kapıdan kafalarımızı uzatabildik ancak. Odalara bakmaya, yaşlı bunağı görmeye çalışıyorduk. Ama bir türlü onu göremedik, sanırım evde yoktu.

Kontrolörler onca çöpün insan gücüyle taşınamayacağını kısa sürede anladılar. Çöpleri boşaltabilmek için ikinci bir ekip ve küçük bir dozer çağırmak zorunda kaldılar. Hepimiz olanları izlemeye devam ediyorduk. Hayatımda hiç o kadar çöpü bir arada görmemiştim. Şaşkınlıktan ağzımı kapatamıyordum. Pet şişeler, naylon eşyalar, yenilip atılmış konseve kutuları, gazete kâğıtları, dosyalar, çürümüş ev eşyaları, bardaklar, yemek artıkları, paslanmış demirler, kitaplar, sebze-

ler, parfüm şişeleri ve buna benzer her şey, her şey, her şey... Çöpler evin içini ele geçirmişti. Bunak kendisine ne yatacak, ne de yürüyebilecek bir alan bırakmıştı. Çöpler pencereleri de tamamıyla kapattığı için evin içi karanlıktı.

Kontrolörler sonunda apartmanın dışından, bunağın dairesinin bir duvarını yıkmaya ve çöpleri öylece çıkarmaya karar verdiler. Dairenin pencereli ön duvarının bir kısmını yıkmak için hazırlıklar tamamlandı. Duvar dakikalarca yıkılmamak için direndi ama sonunda büyük bir gümbürtüyle sokağa doğru patladı.

Bütün mahalle bu harika gösteriyi izlemek için çoktan sokağa çıkmıştık. Hepimiz yan yana dizilmiş, olanı biteni izliyorduk. Bizi gören meraklı insanlar da yollarından dönüp koşarak yanımıza geldiler. Sokak kalabalıklaştı. Hatta kısa bir süre içinde yan sokaklardaki insanlar da bizim sokağa akın ettiler. Olayı duyan başka mahalleliler işini gücünü bırakıp bunağın evinin nasıl boşlatıldığını görmek için bizim sokağa koşturuyorlardı.

Olacaklar için hepimiz sessizce bekliyorduk. Yıkılan duvardan sokağa yığılan çöpleri bir yandan görevliler taşıyor, bir yandan da dozer kepçesiyle içerideki çöpleri bir kamyonun içine döküyordu. Bir süre sonra dozer son hamlesini yapmak için iyice ilerledi. Sokak gümbürdüyordu. Ben ve yönetici yan yanaydık. Onca pisliğin arasında bile teninin o pudramsı kokusu burnuma geliyordu. Yönetici biraz gergindi. Onun hemen sağında sinirden dudaklarını kemiren ama buna rağmen se-

sini hiç çıkarmayan karısı duruyordu. İncecik gövdesi bir şekilde kocaman bir kaya gibi irileşmişti. Günlük dünyanın güçlü ve dayanıklı çekimine karşı gerçek bir büyücünün zihninden geçen mutlak amaçları sergiliyormuşcasına, ulaşılmaz bir noktadaydı artık. Latife teyze ve Yasemin hanım birbirlerine tutunarak dışarı çıkmışlar, memnun mesut olacakları için salyalarının kolaylıkla akmasına hazırlık yapıyorlardı. Onların az ilerisinde temizlikçi Nurcan'ı gördüm. Patlamak üzere olan karnıyla ve boğum boğum bacaklarıyla bu şahane gösteriyi izlemeye en az bizim kadar hakkı olduğunu kanıtlarcasına olana bitene tanıklık ediyordu.

Bense garip bir his içindeydim. Gerçekten bunu tarif edebileceğimi sanmıyorum. Sadece o güne kadar hiçbir zaman hissetmediğim karışık bir duygu beni rahatsız ediyordu.

Hepimiz renkli bir panayırı izleyen çocuklar gibi merak ve heyecan içindeydik. Birden o âna kadar yaşlı bunağı hiç görmediğimizi fark ettim. Onu bunca şey olurken hiç görmemiştik. Belediye görevlileri saatlerdir oradalardı fakat bunak evine dönmemişti. Çok garip bir durumdu bu. Bu kadar saat dışarıda olması alışıldık bir şey değildi. Vaktinin çoğunu evinde geçiriyordu. Çünkü evden çıkmaktan korkuyor ya da hoşlanmıyordu.

Bunağın neden ortalıkta olmadığını düşünürken beklenmedik bir çığlıkla kendime geldim. Çığlığı atan apartman yöneticisinin karısıydı ve yüzü kâğıt gibi

bembeyazdı. Ağzı açık kalmış, tükürüğünü yutamamıştı. Dehşetle açılmış gözlerinden ne kadar korktuğu ve şaşırdığı ortadaydı. Yüzümü merakla sağa, bunağın dairesine doğru çevirdim ve gördüğüm şey karşısında kanım dondu.

Çok korkunç bir şey oldu.

Dozer son çöpleri de almak için kepçesini eve soktuğunda hepimiz kepçenin içinde yaşlı bunağın olduğunu fark ettik. Çöplerinden ayrılmamak için onlarla birlikte kepçenin ağzına girmişti. Kepçenin içinde diğer çöplerle birlikte kolları ve bacakları sarkmış halde yatıyordu. Kepçe onu ayaklarımızın dibine indirdiğinde ise daha garip bir manzara gözlerimizin önünde hasıl oldu.

Yaşlı bunağın kolları, bacakları ve tüm gövdesi çöpe dönüşüyordu.

İnanılmazdı. Gördüğüm en korkunç şeydi. O kadar kötü kokuyordu ki anlatılacak gibi değildi. Pis koku ciğerlerimizi aşıp hücrelerimize kadar ulaştı. Bunak çok acayip bir hal alıyordu. Bir insan değildi artık. Korkunç bir yaratıktı. Önce kolları parça parça olmuş, küflenmiş lağım borularına, gövdesi eskimiş ve paslanmış bir çamaşır makinesi motoruna, bacakları çürümüş birer soba borusuna ve kafası, orasından burasından çıkmış paslı vidalardan oluşan eski model bir televizyona dönüştü. Bedenindeki bütün boşluklardan çöpler, yeşil renkte pis sular fışkırıyordu. Durmadan

terleyen bir yeraltı yaratığı gibi görünüyor ve ortalığa tarifsiz iğrençlikte bir koku yayıyordu. Bu koku, cinsel organlardan, dışkılardan, kanlardan, irinlerden, makine yağlarından, tükürükten, idrardan, spermden, terden, lağımdan, hayvan dışkılarından, plasentadan, çürümüş arı yumurtalarından, ayak kokusundan, koltuk altı kokusundan, apış arası kokusundan, ölü kedi kokusundan ve tuvalet kokusundan bile daha kötü bir kokuydu.

Bunağın kafasının yerine geçmiş olan televizyonun önünde hem bir vajina hem de bir penise benzeyen garip bir uzuv vardı. Bu uzuv, sonsuz kıvrımlar halinde içe dönük sarmal bir çukurken bir anda yine sonsuzluğa uzanan kıvrımlarla dışa doğru dalgalanıyordu. Bu hareketleri izlemek meditatif bir etki yaratıyor ve midemizi daha çok bulandırıyordu. Televizyonun ekranında cinsel organlarını pişiren ve iştahla yiyen insanların görüntüsü vardı. Bu insanlar tarif edilemez bir mutlulukla organlarını kesiyor, şarkılar söyleyerek onları dilimlere ayırıyor ve pişirerek yiyorlardı. Gözlerimizi bunağın kafasındaki 'çift cinsiyetli televizyon'dan ayıramıyorduk. Neredeyse bağırsaklarımızı kusuyorduk. Çünkü içimizde kusacak bir damla bile sıvı kalmamıştı.

Bunak durmadan cızırtılar çıkarıyordu. Karnının içinde, barsaklarının, midesinin ve böbreklerinin arasını dolduran yeşil küflerle kaplı çöpler, kaynağından aralıklarla fışkıran sıcak su gözeleri gibi fokurduyordu. Karnındaki çöplerin arasındaki türlü çeşit böcekler, kurtçuklar, yılanlar, fareler birbirlerini yiyor ve çiftleşiyorlardı. O

tiksindirici çöpler ve haşaratlar oraya buraya sıçrayan geometrik nesneler gibiydi. Kenarları keskindi, değdikleri yere saplanıyorlardı. Bunak güçlü bir tazyikle kusuyordu. Kusması bir akciğer hastalığı gibi bulaşıcıydı. Hepimize bulaşıyordu. Tiksindirici, şok edici bu manzarayı izleyenler kusmaya başladılar. Belediye görevlileri, Latife teyze, Yasemin hanım, yönetici, yöneticinin karısı, Erdal bey, temizlikçi Nurcan, bütün mahalle, belki bütün şehir... Kusma ışık hızında yayılıyordu. Yeşil renkte, küflü, iğrenç kokulu kusmuk sokakları sel suları gibi basıyordu. Ben de kusuyordum. Midemden öyle şiddetli ve tazyikli bir bulantı yukarıya gırtlağıma doğru tırmanıyordu ki kendimi tutamıyordum. Midemdeki sıvı iğrençti ve bedenimden neredeyse metrelerce yukarı fışkırıyordu. En kötüsü, kusan herkesin içinden fırlayan iğrenç sıvıların yerde boylu boyunca bir çöp adama dönüşmüş olan bunağın gövdesini hedef alıyor olmasıydı. Bunak onca kusmuğa karşı daha da fazla, daha yükseklere, tanrısal bir uzaklığa kusuyordu sanki. İçimizden çıkan bütün pisliği emmek istiyor gibi canlanıyor, bize doğru hareket ediyordu. Cılız, hastalıklı bir şey, veba, cüzzam gibi bize bulaşmak istiyordu. Hepimiz oraya buraya kaçmaya çalışıyorduk ama kusmuklarımız ve yaşlı bunağın çekim gücü buna engel oluyordu. Bir mıknatıs gibi hepimizi gövdesine çekmek, orada eritmek niyetindeydi.

Belediye ekipleri ve polislerin de ağzından metrelerce yukarıya çıkan tazyikli kusmuklar hedefini şaşırmadan inip bunağın gövdesinde birikiyordu. Bütün mahalle, yönetici ve karısı, Latife teyze, Yasemin hanım, herkes,

hepimiz midemizde akıtacak tek bir damla su kalmayana kadar kustuk.

Belediye ekipleri kusmaktan ve iğrenç kokudan bitap düşmüş bir halde oraya buraya devrilmişlerdi. Benimse kolumu kıpırdatacak mecalim yoktu. Kaldırıma kafamı dayamış yapış yapış kusmuğun içinde güçlükle nefes almaya çalışıyordum. Ortalıkta cirit atan böcekler ve sürüngenler ağzımdan içeri giriyordu. Herkesin kafasında, kulağında, ağzında, burnunda böcekler, fareler geziniyordu. Bunağın evinden çıkan çöpler bütün dünyayı kaplamış gibiydi. Yığınlar birbirini biriktirerek çoğalıyorlardı.

Bir ara kıpırtılar duymaya başladım. Dikkatimi o yöne verdim. Güçlükle kafamı kaldırdım ve göz ucuyla neler olup bittiğine baktım.

Yaşlı bunak kendisiyle birlikte sürüklediği bir ana kök varmış gibi dökülüp duran çöpten kollarını ve bacaklarını yerden kaldırmaya çalışıyordu. Hareket ettikçe dünyanın ekseninde derin bir yarık oluşturarak süzülen dev bir ışıltı halini alıyordu. Sanki durdurulamaz bir şekilde güçleniyordu. Korkmaya başlamıştık. Bize zarar vereceğinden, bizi öldüreceğinden korkuyorduk. Hepimiz bir gayret yerimizden doğrulmaya çalışıyorduk. Ben kaldırımdan güç almak için boşuna çaba harcıyordum. Çünkü kusmuklar dokunduğum her yerden kaymama sebep oluyordu. Belediye görevlileri dozerin tekerleklerinden medet umuyordu. Herkes perişan halde yaşlı bunağın ne yapacağını bekliyordu.

Bunak sonunda, biçimini esnetebildiği için bilinçliliğinin sürekliliğini de esnetebildiğini kanıtlarcasına, olduğu yere mıhlanmış, saplantılı, abartılı halinden ustalıklı bir kaprisle sıyrılarak ayağa kalkmayı başardı. Kimseden çıt çıkmıyor, herkes onun ne yapacağına bakıyordu. İnsanlar kusmaktan küçülmüş gibiydi. Sıvı dışkımız bize idrakımızın ötesinde, içinde insan soyunun izi bulunmayan anlaşılmaz dünyaların yolunu açıyordu. Kendi kusmuğunun içinde boğulanlar ve başkalarının kusmuğuyla ölenler vardı. Kusmuklar çukurlarda birikmiş gölcükler oluşturmuştu.

Bunak, sakat bir peygamber gibi ayakta duruyordu. Kusmuk göllerinin üzerine yansıyan yüzü ise isyancı şeytanların yüzü gibi ışıldıyordu. Bir süre öylece durduktan sonra ayaklarını sürüyerek yürümeye çalıştı. Yere sürtünen ayaklarından dehşet verici sesler çıkıyordu. Bir an için bana döneceğinden ve beni vücudundan yayılan güçlü şimşeklerden biriyle çarpacağından çok korktum. Ama bunu yapmadı. Ne bana ne de bir başkasına zarar vermeye kalkıştı. Çöplerden güç alan kuvvetli bedenini iyice doğrulttu. Sokağın sonuna doğru ilerlemeye koyuldu. Gözlerimi daha fazla açık tutamayarak kapattım. Gördüğüm son şey, bunağın sokağın sonuna ilerleyişiydi. Naylon poşetlerin ateşte erimesi gibi yavaş yavaş gözden kayboldu.